

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

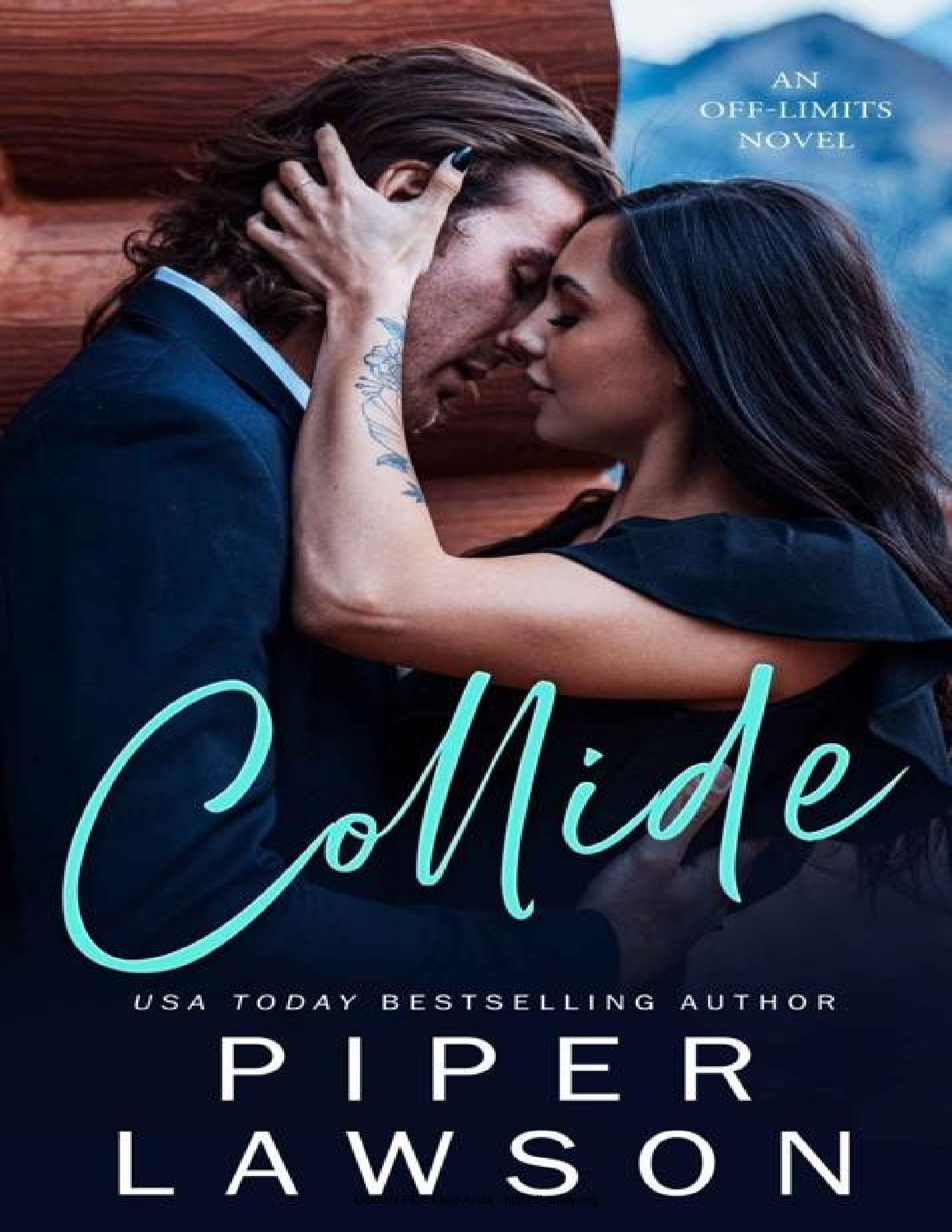
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN
OFF-LIMITS
NOVEL

Collide

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PIPER
LAWSON

COLLIDE

KAPALI SINIRLAR #2

PIPER LAWSON

İÇİNDEKİLER

Çarpış

ma

Çarpış

ma

1. Olivia
2. Sawyer
3. Olivia
4. Sawyer
5. Sawyer
6. Olivia
7. Sawyer
8. Olivia
9. Olivia
10. Olivia
11. Olivia
12. Olivia
13. Olivia
14. Olivia
15. Sawyer
16. Olivia
17. Sawyer
18. Sawyer
19. Olivia
20. Olivia
21. Sawyer
22. Olivia
23. Olivia
24. Sawyer
25. Olivia
26. Olivia
27. Sawyer

Piper Lawson'ın
Kitapları Teşekkür
Yazar Hakkında

COLLIDE

KAPALI SINIRLAR #2

**Sawyer'a hızlı ve sert bir şekilde aşık oldum.
Ama profesörümün geçmişi bizi ayırdı.**

Olivia, Sawyer Redmond'ın kim olduğunu bildiğini sanıyordu. Yanılmıştı.

Ama adam onu elinde tutmaya kararlı ve kız da ondan kaçamıyor. O her yerde; sınıfta, etkinliklerde, kafasının içinde.

Onu unutmaya yemin etse bile, adam onu durdurur.

Onu hiç bilmediği bir yönünü keşfetmeye zorlar. Onu heyecanlandığı kadar korkutan bir yönünü.

Ama keşfettiği adamı sevmesine imkân yoktur... Öyle değil

mi?

COLLIDE yasadışı, yasak bir tam uzunlukta roman ve OFF- LIMITS üçlemesinin 2. kitabıdır. Sawyer ve Olivia'nın hikayesi CRAVE'de başlıyor ve CLAIM'de sona eriyor.

Çarpışmak (fiil):
Çatışma veya karşıtlık içine girmek.

OLIVIA

I Birinin hayatına bakıp *her şeyi yoluna koyduğunu* düşünmek kolaydır.

Hiç kalpleri kırılmadı, hiç yokluk çekmediler ya da yeterli olmadıkları söylendi.

Tek istediğim, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiren, istememe izin vermediğim şeyleri isteyen bu adama daha yakın olmaktı.

Ve dileğim
gerçekleşti. Düne
kadar.

Kampüse dönüş tren yolculuğu bulanıktı. Adam ve Royce spordan, yarışmadan ve benim duymazdan geldiğim diğer şeylerden bahsediyorlar. Madison sessiz oturuyor, yüzü ders kitabına gömülmüş.

Dün gece aklımdan çıkmıyor.

Sawyer'ın hayal kırıklığı ve öfkesi. Madison'ın asansörden çıkarken yaşadığı şok. Duyduklarını ve benim gözyaşı lekeli yüzümü bir araya getirince

Sawyer'ın duruşu, durumu değerlendirip koridoru geçmesi sadece iki saniye sürdü.

"Gitmeniz gerekiyor Profesör Redmond."

Ona bu işe karışmamasını söylemesini bekledim ama son bir telaş bakışıyla razı oldu.

"Yaralandın mı?" diye sordu bana.

"Hayır." Kastettiği bu değildi. "Teşekkür ederim," diye başladım ama y a n ı m d a n geçip banyoya doğru yürüdü.

"Benimle konuşma ve siktir git uyu."

Bugün tren Elmwood'a vardığında arkama bakmadan bir taksiye biniyorum.

Şimdi her adımda bacaklarım ağırlaşıyor. Okuldan birkaç sınıf arkadaşım ile ilk kez içmeye gittiğim sabahki bale antrenmanı gibi.

Beni umursamıyordu, ben onun için bir tiptim. Pervasız ruhu için bir meydan okuma, ona yanlış yapan dünyaya siktir git demenin bir yolu.

Top gibi kıvrılmak istiyorum ama Madison'la ilgili ne yapacağımı düşünmeden önce duş alıp baş başa bir kahve içmekle yetineceğim.

Kendimi binamızın merdivenlerinden yukarı sürükleyip dairemin kapısını açtığımda Jules kanepenin koluna oturuyor. Kat bir sandalyenin arkasına yaslanmış. Kanepenin ortasına kız kardeşim oturmuş.

"Emma. Burada ne işin var?" Göz kırpyorum. Muhtemelen cehennem gibi geçen on iki saatin ardından bir şeyler görüyorum.

"Trey ile kavga ettim. Erkek arkadaşım," diye ekliyor Kat ve Jules'un yararına. "Bu hafta sonu çıkmamız gerekiyordu ve her şeyi planlamıştım ama o beni ekti. Annem bana onunla konuştuğunu ve bu yüzden olduğunu söyledi." Gözyaşlarına boğuldu.

Çantamı kapının yanına bıraktım ve yanına gidip onu kollarımın arasına aldım. "Hey, sorun yok."

Kanepeye uzandığımda gıcırıyor ve çocukluğumuzdaki gibi saçlarını okşuyorum.

"Annem onun bir psikopat olduğunu söyledi."

"Bu çok dramatik." Elbette, daha yaşlı ve bisikleti var, ama psikopat biraz abartılı olabilir.

"Dün gece neredeydin?" diye omzuma doğru mırıldandı. "Bir okul işi için şehirdeydim."

Kat ve Jules birbirlerine bakarlar.

Daha rahat etmek için kanepede kayıyorum, ancak yumru gibi bir şey popomu dürtüyor.

"Ahhh!"

Minderin altına uzanıyorum ve büyük bir sebze büyüklüğünde mor bir vibratör görüyorum. Kat'e fırlatmadan önce parmaklarımın arasında nazikçe sıkıştırıyorum.

"O benim," diyor Jules, ona uzanarak.

Kat, "İleride başvurmak üzere Emma, tüm sorunlar vibratörlerle çözülebilir," diyor rahat bir şekilde.

"Ya da ilk etapta erkeklerle çıkmamak." Jules omuz silkiyor.

Emma kanepeden burnunu çekerek önce ikisine, sonra da bana bakıyor.

"Annem burada olduğunu biliyor mu?"

Meydan okuyan bir baş savurma. "Hayır. Beni eve göndermeye çalışma," diye uyarıyor Emma. "Bunu yapmayacağım."

Yalnız kalmak istiyorum. Ama olamıyorsam, o zaman buradan gitmeliyim. Bu odadan. Bu okuldan. Bu mahalleden.

"Bir fikrim var," diye başladım.

Dördümüz günü şehri keşfederek, kahve ve hamur işleri için Some Like It Hot'a giderek, kampüs çevresinde bisiklet sürerek ve Jules'un en sevdiği vintage mağazasına uğrayarak geçirdik.

Yazlık elbiseler ve şortlar arasında gezinirken Madison'a bir mesaj gönderiyorum.

Liv: Konuşmak istemediğini anlıyorum ama konuşmamız gerek.

Cevap yok, ama başka bir metin zincirine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bilinmiyor: Olivia. Lütfen konuş benimle.

Bilinmiyor: Hadi ama.

"Bu kadar telefon yeter." Ben onu durduramadan Emma telefonu elimden kaptı. "Emma, geri ver onu!"

"Neden? Bu kadar önemli olan ne?" Ekrana bakıyor ve nabzım hızlanıyor. Mesajları karıştırıyor. "Aman Tanrım. Kim?"

bu adam
mı?"

Kahretsin.

"Kimse yok." Telefonu geri almayı başarıyorum ama o incinmiş
görünüyor. "Adam değil. Adam böyle konuşmaz."

"Bu bazı adam Ben de olmuştur asılı dışarı ile." Bu
sesler tamamen yetersiz.

"Ama şimdi kavga ediyorsunuz."

"Evet."

Bana yalan söyledi. Kim olduğu hakkında. Ne olduğumuz hakkında.

"Aklıma gelmişken... Sen ve Trey takılıyor musunuz?"

"Annem bu yüzden kendini kaybetti. Prezervatiflerimi buldu. Ama hiç
fırsatımız olmadı." Emma bana bakmadan bir askı çıkarıyor, koyu mor eteği
vücuduna yaslıyor. "Önemli bir şey değil."

"Seks her zaman büyük bir olaydır."

"Yani aşık olmanız mı gerekiyor? Adam'ı pantolonuna sokmadan önce
yıllarca bağış toplama etkinliklerinde ve partilerde peşinden koşturdun ve
bak nasıl sonuçlandı."

"Demek istediğim bu değil. Sıradan bir ilişki olsa bile karşınızdaki
kişiye güvenmeniz gerekir."

Eteğini bir omzunun üzerinden sarkıtır. "Yeni çocuk. Senin sınıfında
mı?"

"Okuldan." Rafta daha fazla kıyafete göz gezdiriyorum.

"Ve bu gizemli adamla durum farklı. Daha iyi."

"Evet, daha iyi." Meraklı bakışları karşısında kendimi devam etmeye
zorluyorum. "Adam'la birlikteyken, sanki rutin işleri yapıyormuşum gibi
hissediyordum. Rutin bir şey yapıyordum ve kalbim bu işte değildi."

İç çekişi yarı iniltiydi. "Annemle ilgili en boktan şey benim sorumluluk
sahibi olmam. Prezervatifle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor. Onsuz
yapmayacağımı ona söyleyen benim. Çünkü bu benim istemediğim bir
şey." Bana bir bakış attı. "Sen hiç..."

"Gitmeden mi? Hayır."

Sawyer bir bakışıyla, bir öpücüğüyle, bir gülümsemesiyle her zaman
içimin en derinlerine dokunuyormuş gibi hissedirdim. Aramızda hiçbir şey
yokken onun içimde olması yıkıcı olurdu.

"Dinle, Ems. Hak ettiğinden daha azını kabul etme. Sana iyi davranan
bir erkek istiyorsun. Sana karşı dürüst olan ve seni sen olduğun için isteyen
birini."

"Anladım." Dudakları kıvrılıyor. "Ama Trey de çok seksi."

Karaoke mekânı, Velvet kadar uzak olmasa da şehrin aynı tarafında bir bodrum katı.

"Hiç karaoke yaptın mı?" Merdivenlerden inerken Jules Emma'ya soruyor.

"Hayır."

Kısa mor eteğe bir kaşımı kaldırıyorum. Kız kardeşim mağazadaki raftan çıkardığında daha fazla kumaş varmış gibi görünüyordu.

Beni yakaladı. "Sanki konuşabiliyorsun da, Striptizci Kardeş."

Onu ters çeviriyorum ve nefesi kesiliyor. "Vay be, önce kaşmirden kurtuldun" -koyu kot pantolonumu ve siyah topuklu botlarımı işaret ediyor- "ve şimdi de bu." Beni dikkatle inceliyor. "Kolyen nerede?"

"Sanırım onu büyüttüm." Elim beş yıldır köprücük kemiğimin yanında duran kolyeye uzanmak için kaşınıyor. "Karaoke kraliyet ailesinin huzurundasın," diyorum konuyu değiştirmek için.

Kat sırtıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Her şarkının canına okuyabilirim."

"Sahne sanatlarında olanın sen olduğunu sanıyordum?" Emma kafası karışmış bir şekilde Jules'a sorar.

"Öyleyim. İlgi krizi yaşayan o."

Barın arka tarafında bir masa buluyoruz ve bira sipariş ediyoruz. Oda karanlık ve tıklım tıklım.

Telefonuma gizlice bir kez daha bakıyorum; Sawyer'dan ya da Madison'dan yeni bir haber yok.

Hafta sonu olduğu için bugün bizi rapor edeceğinden şüpheliyim ama önümüzdeki hafta sonbahar okuma haftası, yani bizi teslim etmek için bolca zaman var.

Emma etrafına bakınarak, "Bunu yapmak istediğimden emin değilim," diyor.

"Bu karaoke, ölüm cezası değil. Amigoluk gösterileri için üç metre havaya fırlatıldın," diye hatırlatıyorum ona. "Bu kendine inanmak ve yeni şeyler denemekle ilgili. Hadi eğlenelim."

Kat, Emma'ya "Bir dene" dedi.

Kardeşim de öyle yaptı.

Taylor Swift'in "All Too Well" şarkısı hoparlörlerden geliyor.

Emma yukarıda eve biraz fazla yakın bir ayrılık şarkısı söylerken, Jules eğiliyor. "Bu hafta sonu ne oldu?"

Parmaklarımı masaya vuruyorum, ritmi tam olarak tutturamıyorum.

"Sawyer'ın bir tipi olduğunu öğrendim ve görünüşe göre o tip benim."

Emma yüksek bir notaya vuruyor. Tona yakın değil ama yine de devam ediyor. "New York'tan ayrılmadan önce, bu onun başını belaya soktu. Bu yüzden şirketinden ayrıldı."

"Ve ona bunu sorduğunuzda dedi ki..." Jules susuyor ve ben içkime uzanıyorum.

Bira dilimde serinliyor, tatlılık şerbetçiotunu kesiyor. "Çok açık, değil mi? İstememesi gereken şeyleri istemeyi seviyor."

Biranın geri kalanını içtikten sonra yerimden kalkıp yeniden doldurmak için bara gidiyorum.

Özel bir ilişki hakkında hiç konuşmadık ve her ne olduysa geçmişte kaldı. Ama bu beni çok rahatsız ediyor çünkü aramızdakinin özel olduğunu düşünmüştüm.

Barmen siparişimi yerine getiriyor ve çıkışa doğru giden başka bir figür bana çarptığında geri dönüyorum.

Taşıdığım üç bardak dökülüyor, bardaklar kirli halıya yuvarlanmadan önce bira kollarıma ve kıyafetlerime sıçırıyor.

"Kahretsin, ben..." Madison beni içeri almadan önce başladı. "Oh, sensin."

Bir an için yürümeye devam edeceğini düşünüyorum ama boş bira bardaklarından birini kapıp bara taşıyor ve bir tomar peçeteyle geri dönüyor.

Son zamanlarda alkolle ıslanmamın sebebi ne?

Ondan birkaç peçete alıp gömleğimi sildim. "İyi görünüyorsun."

Söz konusu kızın saçları kıvrılmış ve topuklu ayakkabı giymiş.

"İnternette tanıştığım bir adamla çıkıyorum. Bu iş yürümeyecek." Bıraktığımda nemli kumaş tenime yapışıyor.

"Üzgünüm."

"Her neyse. Beni takip mi ediyorsun?" diye soruyor kalan bardakları toplayıp bara taşırken.

"Oda arkadaşlarım ve kız kardeşimle birlikte buradayım."

"Şehirdeki her kediye uyandıran o mu?" Madison başıyla sahneyi işaret ediyor. "Taylor'ın Versiyonu'nu yapmasa iyi olur. Bunun on dakikasını kaldırılabileceğimden emin değilim."

Dudaklarım seğiriyor. "Burada olduğunuzdan haberim yoktu. Profesör Redmond'dan kimseye bahsettin mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Fırsatım olmadı."

Barmen yeni içkileri bize doğru itiyor. Yirmi dolar uzattım ama eliyle beni kovdu. Madison izlerken parayı bahşiş kavanozuna dolduruyorum.

"Eğer konuşursan, onu gözetmenlikten alıkoyarlar. Bu da bölgesel yarışmaları geçtikten hemen sonra hükmen mağlup olmamız anlamına gelir."

"Bölge finallerini zar zor atlattık. Kış tatilinden önce hala proje gerekçelendirmesini geçmemiz gerekiyor."

"Bunun neredeyse garanti olduğunu sanıyordum."

Madison başını sallıyor. "Bu yıl daha da sertleştiklerini duydum. Kaliforniya'da en iyi birkaç takımın daha fazla ilgi görmesi için daha fazla takımı filtrelemek istiyorlar. Eğer fikrimizin dünyayı gerçek anlamda değiştireceğini kanıtlayamazsak finallerde yarışamayacağız."

Bu büyük bir olay. Yıldızlar finallerine giden yolun açık olduğunu düşünüyordum ama bu yeni bir engel.

"Sen ve Redmond'un başınızda her ne bela varsa..." diye devam ediyor, "bu adil değil, ama New York'ta gördüklerim bir gösterge ise bundan daha fazlası mı var? Bu çok değişken."

Emma şarkısını bitirdi ve sahneden atladı. Oda arkadaşlarım alkışladı, ben de alkışladım.

"Ama eğer söylersen," diyorum içimden, "sence bu işleri daha da berbat etmez mi?"

Madison önüme geçti, yüzünde karanlık bir ifade vardı. "Evet. Benim söylemem her şeyi berbat edecek."

Midemdeki bükülme hissi kararlılığa dönüşüyor. "Haklısın. Profesör Redmond'la olanlar yüzünden ekibimizi riske attım. Ama Yıldızlar yarışmasından vazgeçemeyiz. Buna ihtiyacımız var."

Bakışları boğazıma düşüyor, sanki bölgesel yarışmaları geçebilmek için nelerden vazgeçtiğimi hatırlıyormuş gibi.

"Bana aranızdakilerin bittiğini söyle."

Sawyer'ın sırtışı gözlerimin önünde parlıyor.

Sesi, sadece benim kulaklarım için alçak bir mırıltı.

Kollarında olduğum sürece dünyada her şey yolundaymış gibi beni öperken başparmağı gömleğimin altını okşuyor.

Telefonum cebimde sıcak hissediyor, göğsümdeki gerginlikle savaşıırken onun cevapsız mesajları tenimi yakıyor.

"İşimiz bitti."

SAWYER

"I

Eğer burayı tamir eden sizseniz, yanlış YouTube videolarını izliyorsunuz demektir."

Başımı kaldırıp Daniel'e bakıyorum, ben yırtarken başımda duruyor.

verandadaki tahtalar.

"Çiçek tarhlarını siktir edeyim dedim. Büyük işler üzerinde çalışma ve bu evi satma zamanı geldi."

Güneş vuruyor, ter gözlerime doluyor.

Bugün pazartesi ve haftalardır ilk kez bir amfinin en önünde durup benden bir parça çalan öğrenciye bakış atmıyorum.

En üstteki son tahtayı da çekerek en sondaki yığına doğru fırlatıyorum. Hâlâ içine gömülü olan çivi evin köşesine çarpıyor, pencere kenarındaki ahşap işçiliğini çiziyor ve camı zar zor ısıkalıyor.

Daniel öksürüyor ve ben onu duymazdan geliyorum.

"Yeni tahtalara başlamak için bir testereye ihtiyacım var."

Tereddüt etti ama sonra başını yolun karşısına doğru salladı. Onu takip ettim ve eve girdim.

"Testereni güneşlenme odanda mı tutuyorsun?"

"Bu haldeyken sana testere vermeyeceğim. Dün gece bunun üzerinde çalışıyordun ve hâlâ oradasın. Ne oldu?"

Oda çok küçük ve yıpranmış döşemeleri adımlıyorum. "İçimi dökecek" bir adam değilim ama o her zaman benim yanımda oldu, tıpkı benim onun yanında olduğum gibi. Ve birine söylemem gerekiyor.

"Olivia bir öğrenci."

Elini yüzüne sürüyor. "Kahretsin, Sawyer. Tahmin etmiştim ama... kahretsin."

"Sorum bu değil. Bu yaz New York'ta neler olduğunu öğrendi."

"Hepsi mi?"

"Christina'nın herkese birlikte yattığımızı söylediği bölüm."

Benimle buluşmadığında Olivia için çok endişelenmişim, ama oteldeki odasının kapısını açtığında, yüzü acı ve suçlamayla çarpılmıştı, bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğunu biliyordum.

Ne olduğunu anladığımda, bana şüpheyile yaklaşmadığını fark ettiğimde, içime korkunç bir uyuşukluk çöktü.

Kimse bana şüpheyile yaklaşmadı. O neden versin ki? Çünkü o farklıydı.

Başka bir öğrencinin içeri girmesi de yardımcı olmadı. Ama Madison'ın ne gördüğünü bilmesine imkan yok. Bildiğini sanıyorsa, yanılıyor.

"Olanların geri kalanını ona anlatacak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

Yüzünü buruşturuyor. "O zaman git. Evi sat ve çek git."

"Planım bu."

"O zaman neden yapmak istediğin son şeymiş gibi bakıyorsun?"

Hayal kırıklığı yükselir. "Bunun hiçbir anlamı olmadığını düşünerek onu terk edeceğim. O hiçbir şey ifade etmiyordu. Biliyorum, bana onun için hiçbir şey hissedemeyeceğimi söyleyeceksin."

Andy'nin kucığında sadece bir bebek olan karısının fotoğrafına döner. "Duygularına sırtını dönme. Biriyle ne kadar zaman geçirebileceğini bilemezsin."

"Ciddi misin? Ben her zaman 'önce sıçra' diyen kişiydim, sen ise 'yapma bunu, seni aptal' diyen kişiydin."

Boynu bükülüyor, gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Bazen Andy'ye bakıyorum, annesini görüyorum ve tek düşünebildiğim daha iyi olmam gerektiği oluyor. Ama bir saniye sonra hala ona sahip olduğumu hatırlıyorum ve minnettar oluyorum. Sevdiğiniz birini kaybetmek acı verir. Ama bir kez başladıktan sonra sevmeyi bırakmak... bu daha da zor."

"O senin dünyandı. Bu farklı."

"Olivia'yı önemsiyorsun. İstedığın kadar palavra sıkabilirsin ama bu seni kaçmaya iten şeyin duyguların olduğu gerçeğini değiştirmez."

İrkildim. Hayatımdaki herkes gitti ve bana hiçbir şey borçlu değil.

Öyleyse neden onun reddi sanki biri kör bir aletle derimin altını kazıyormuş gibi hissettiriyor?

Çünkü onunla geçirdiğim her saniye, kendimi asla inanmadığım bir sihir gibi hissettiriyor.

O tatlı, masum, akıllı ve cesur. Ona sahip olmak, hayatta onun bildiğinden daha fazlası olduğunu kanıtlamak istedim. Ama ona sahip olduğumda, sahip olan bendim. Onu görmek, onunla vakit geçirmek, ona yeni şeyler göstermek için bahaneler uyduruyordum.

Temizlemek için başımı salladım. "Bana testereyi ver yoksa bir tane kiralarım."

Daniel iç çekerek beni garaja götürdü. "Babanın eşyalarını karıştırdın mı?"

"Emlakçı fotoğraf çekebilmek için evin temizlenmesini istedi. Eşyaları kutulara attım ve bu hafta onları garaja taşıyacağım. Ofisi hariç her şeyi."

"Bunun onun en sevdiği, en çok anısının olduğu yer olmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Hayaletlerden ya da anılardan korkmuyorum."

"Tamam." Testereyi duvardan indirdi. Elimi uzattığımda bırakmak yerine tutuyor. "Bu bir sanat Sawyer. Nasıl hissettiğini anlamak. Çok geç olmadan önemli olanlara anlatmak."

"Duygular saçmalıktır. Eylemlerimizle yargılanırız."

Ama testereyi sokağın karşısına taşırken, babamın ofisinin penceresine bir göz attım.

Ertesi sabah kampüsün karşısındaki ofisime giderken yüzüğü parmağымda çeviriyor ve Olivia Barclay'in tadını hâlâ dilimde hissedebildiğimi hayal ediyorum.

Güverteyi söktükten sonra altında bir sürü teras taşı buldum. Sanki kullanılacak ve sonra unutulacakmış gibi korunmuşlar.

Daniel'in bir insan öldükten sonra ona ne söyleneceğini bilmekle ilgili yorumlarını düşünürken, babamın ofisine gidip emrin kaydını aradım. Onu bulamadım ama başka şeyler buldum.

Akvaryumunun ve balıklarının faturası. Faturada Olivia için bekletileceği yazıyordu.

Ne oluyor be?

Hiçbir anlamı yok.

Ancak... görüldüğünden daha yakındılar.

New York'ta olanlar için bana bok atıyor, bu arada babamı ne kadar iyi tanıdığını saklıyor.

Sonbahar tatilinde dersler yok, ancak pek çok insan kampüste kalıyor. Lisansüstü öğrenciler projeleri üzerinde çalışıyor, ayrıca fakülte araştırma ve not verme işlerine yetişiyor.

Mühendislik departmanının kapısından içeri girip merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve posta kutuma doğru yürürken anahtarlarımı parmağımın etrafında döndürüyorum. Ofisime doğru geri dönerken, asansörün arızalı olduğunu belirten tabelayı fark ediyorum.

"İnsanlar merdivenleri kullanabilir," diye övünüyor dekan ben önünden geçerken.

Kampüste dolaşmak için tekerlekli sandalye kullanan ikinci sınıf öğrencimi düşünerek kenara çekiyorum. "Herkes değil. Betty," diye sesleniyorum yanımdan geçen yönetici asistanına. "Tesisler bu konuda ne yapıyor? Onlara ellerinde bir dava olacağını söyle."

"Bizi kim rapor edecek?" diye sorar dekan. "Ben bildireceğim."

Yüz ifadesi bir anda küçümsemeden öfkeye dönüşüyor. Bunun tadını çıkarmak için etrafta takılmıyorum.

"Profesör Redmond," diye sesleniyor ben koridorda geri dönerken. "Sizinle çok ciddi bir konu hakkında konuşmak istiyordum. Öğrencilerinizden biriyle ilgili bir patavatsızlık."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama kendimi ofisimin kapısına doğru yürümeye devam etmeye zorluyorum.

"Bazı kayıtları gözden geçiriyorduk ve güvenlik Profesör Lancaster'ın anahtar kartının hâlâ ortalıkta dolaştığını fark etti. Daha doğrusu bir kopyası vardı." "Aynı anda binaya kimlerin girdiğine dair kamera kayıtlarına baktık."

"Ve?"

Gözleri parlıyor. "Ve o Olivia Barclay'di."

Bu isim beni öfkeliyor, ya söyleme şeklinden ya da duyduğumda içimdeki bıçağı daha derine saplamasından dolayı.

"O iyi bir öğrenci. Eminim bir hata olmuştur." Kapımı içeri itiyorum, ama o ipucunu anlamıyor.

"İmkansız ve bu kurallara aykırı. Onun için bahaneler üretmeyin. Öğrenciler yetişkinlerdir, kendi kararlarını verebilirler ve

sonuçlarına katlanmak."

Geçmiş yıllardan öfkeli konuşma parçaları zihnimde yankılanıyor.

"Bu senin hatan."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"O zaman neden bu sonuçlar senin yaptığını gösteriyor?"

"Beş yıl önce de böyle mi oldu?" Ona doğru dönerek sordum. "Sen bir karar verdin ve sonuçlarına ben mi katlandım?"

Çenesi sıkıştı. "Burası öğrenmek için bir yer, Profesör." "Russell'ın bana öğretmesi gereken her şeyi öğrendiğimi düşünüyorum." "Bundan çok şüpheliyim."

Arkasına bile bakmadan koridora geri dönüyor.

Kampüsteki kitapçıda ders kitabı siparişimi tamamlarken gömleğimin ve ceketimin altında bir farkındalık hissettim.

Birkaç metre ötedeki rafları karıştırdığımı fark etmek için dönüyorum.

Teninden bir ton açık kaşmir bir kazak giyiyor. Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış. Belinden bükülmüş olduğu için eteği kalçalarının yarısına kadar iniyor, ama ben onun profiline odaklanmış durumdayım; koyu renk kirpikler, kızarmış yanaklar, aradığı ödül her neyse onu ararken ayrılmış dudaklar.

Bu ışıktaki yeni görünüyor.

"Bayan Barclay."

Başı dönüyor, doğrulurken atkuyruğu yüzüne çarpıyor. "Sawyer. Yani, Profesör."

O bir öğrenci.

O bir kadın değil, baştan çıkarıcı değil, göğsümdeki kalp atışlarımın sebebi değil.

"Haftayı kampüste geçireceğini bilmiyordum." Sesimi alçaltıyorum ama sözlerimde bir yanlışlık yok.

"Tek bir mesajıma bile yanıt vermedin" anlamına geliyor.

"Bölgesel yarışmalardan sonra konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum." Sanki yokmuş gibi.

"Dekan sizinle aynı fikirde değil. Sende babamın anahtar kartı var."

Gözleri sanki onu uyardığımdan mı yoksa suçladığımdan mı emin değilmiş gibi açılıyor.

Bu ikimiz için de geçerli.

"Anahtar kartının bir kopyası bende vardı. Daha iyi izinlerle. Bana izin o." verdi

"Neden?"

Cevap vermiyor.

Çantamdan fişi çıkardım ve aramızdaki mesafeyi kapattım, böylece kokusunu içime çekebileyim diye değil. "Bunu ofisinde buldum. Üzerinde senin adın yazıyor."

Bir kez alıp okuduğunda, tanıma oluyor ama suçluluk duymuyor.

"Balığı almak benim fikrimdi. Evinde bakabileceği bir şey olmasından hoşlanacağını düşündüm."

Bunun beni daha iyi hissettirmesini beklesem de öyle olmuyor. Dişlerim gıcırıyor.

"Bana yakın olduğunuzu söylememiştin," diyorum nefesimin altında.

"Birlikte ne kadar zaman geçirdiniz?"

"Biraz." Faturayı uzatıyor. "Neden bu kadar kızgınsın?" Başka bir öğretim üyesi yanımdan geçiyor ve ona başımı sallıyorum.

"Çünkü sır saklayan benmişim gibi davranıyorsun," diye mırıldanıyorum yeniden biraz boşluğa sahip olduğumuzda, kâğıdı kapıp avucumun içine alıyorum. "Ama yalan söyleyen sendin."

Onu ve şaşkın bakışlarını bırakarak mühendislik binasına geri dönüyorum.

Hiç kimseyi önemsememe izin vermedim ve işte bu yüzden - çünkü işler zorlaştığında yanımda kalmıyorlar.

Betty merdivenlerin başında, "Bakım ekibi asansörü tamir etmek için yolda," diyor.

"Güzel," diye homurdandım.

"Merhaba Betty," diyor arkamdan bir ses. "Merhaba Livvy."

Olivia'yı arkamda görmek için döndüm.

"Konuşmamız gereken bir şey var. Beş dakika-Profesör," diyor.

Ofisime doğru ilerleyip kapıyı çekerek açtığımda koridor çok kısa geliyor.

Beni takip ediyor ve kapıyı kapatıyor.

Olivia haftalar önce buranın artık benim ofisim olduğunu söylemişti. Ama ben öyle olmadığının farkındayım. Burası *onun*.

Masasının etrafında dolaşıyorum. Sanki içinde ilişkileri hakkında bir ipucu bulacaktım gibi, en büyük çekmeceyi yavaşça açıyorum.

Tabii ki, hiçbir şey yok.

"Evet, Madison'la konuştum. Sorduğun için teşekkürler," diyor sıkıca. "Ne hakkında?"

"Gördüğü şey!"

"O hiçbir şey görmedi. Her ne gördüğünü sanıyorsa, yanılıyor. Ne olduğunu bilen sadece sen ve ben varız ve o da bir anlık dürtüyle sıkı çalışmasını boşa çıkaracak değil."

Yukarıda kilitli bir çekmece var ama anahtarı yok.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesi dikkatimi dağıtıyor. "Öğrenilmemize, bu öğretmenlik işini, *başka bir işi* kaybetmene çok az kaldı" - irkiliyorum - "Ama baban bana anahtar kartını verdiği için kızgınsın? Ona bir hayvana ihtiyacı olduğunu söylediğim için mi?"

Masaüstünün kenarına tutunuyorum. Anlamıyor. "Evet."

"Neden insanlar başka bir nesilden olduğu için bir insanla ortak bir şeylere sahip olmanın imkansız olduğunu düşünüyor?" Kaşları birbirine sürtünüyor. "Bizi birbirimize bağlayan şey ortak deneyimlerimiz ama hayatlarımız örtüşmüyor. Bu bir an olabilir - bir zafer, bir umut, bir pişmanlık. Ya da paylaşılan bir duygu. Sadece belirli insanların duyabileceği bir dalga boyunda titreşen bir çan sesi gibi. Hayat yeterince yalnız, Sawyer. Aynı zili duymuyormuş gibi mi davranacaksın?"

Kalbimin etrafındaki duvarı herkesi dışarıda tutacak kadar yüksek olana kadar her seferinde bir tuğla ördüm.

Sözleri altından kayıyor.

"Sana nasıl hissettirdi?"

Duvardaki diplomalara doğru ilerliyor, her birini sanki çalıştığı mürekkebe, armalara ve imzalara değil de adamın kendisine bakıyormuş gibi inceliyor. "Sanki bir şey olma şansım varmış gibi."

Masayı yumruklamak istiyorum.

"Peki sana nasıl hissettirdim?"

Nefes nefese kalması mizah, hayal kırıklığı ya da özlem olabilirdi. "Sanki zaten bir şeymişim gibi."

Göğsüm genişliyor.

Ben babam değilim. Belki New York'ta olanları geride bırakabiliriz.

Bakışları masamın köşesindeki JENGA setine kayıyor. Alt taraftaki tuğlalardan birini dürtüyor ve her şeyin sallanmasına neden oluyor. "Ama

Değilim, en azından senin için değilim."

Kafamdaki onca gürültü ve kaostan sonra, sessizlik acı verici bir şekilde uzayıp gidiyor.

"Bu söylentiye duyduğunuzda, doğru olduğuna karar vermeniz ne kadar sürdü?"

Olivia sertleşir. "Her şey anlamlıydı. New York'tan ayrılma nedenin büyük bir sırdı. Buna bir de kim olduğumu öğrendikten sonra bile beni takip etme şeklini ekleyin... Birçok erkek genç kadınlardan hoşlanır."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Bir statü sembolü mü? Ya da gizliyse, sanırım bir heyecan. Gençliklerini hatırlatan bir şey."

"Gençliğimin nasıl olduğunu biliyorsun. Yine de bunu hatırlatmak istediğimi düşünüyorsun."

Kollarını kavuşturuyor. "Koridorda sana sorduğumda söylentiye yalanlamadın."

Soruyorum. Bu o muydu?

Hiç tanımadığım bir jüri tarafından verilmiş bir hüküm gibi hissettim.

Ellerim arkamda yumruk oluyor. Ona gerçeği söylemek istiyorum ama bu durumu daha da tehlikeli hale getirecektir.

"Bana telefonunu ver," diyorum
usulca. Tereddüt ediyor ama
veriyor.

Birkaç tuşa basıp aradığım şeyi buluyorum. Başparmağım basmadan önce düşmenin üzerinde gezinirken nefesim göğsümde sıkışıyor.

Uyarı: Bu eylem geri alınamaz mesajı ekranda yanıp söner.

Onaylayın.

Cihazı geri veriyorum.

"Ne yaptın..." Çenesi düşmüş bir şekilde kaydırıyor. "Tüm konuşmalarımızı silmişsin."

Suçlayan gözler benimkilere dikildiğinde, kırılganlık yok. Sadece öfke vardı.

Benden nefret ettiği anı görebiliyorum. Ondan görmeyi hiç beklemesem de nefret bakışı tanıdık geliyor.

"Seni böyle görmediğine sevindim. Sen yargılayıcı bir pisliksin, Sawyer Redmond."

Ayrılırken pencereden onu izliyorum, yüksek topuklu ayakkabıları merdivenlerden aşağı ve yol boyunca tıkırdıyor. Bu, onun benden ne kadar uzakta olduğunu hatırlatıyor. Ama o kaybolana kadar izlemeyi bırakamıyorum.

Böylesi daha iyi.

Kelimeler beklediğimden daha az rahatlatıcı.

OLIVIA

"**I** "O telefona biraz daha sert bakarsan yanacak."
Uzandığım yerden Jules'a bakıyorum, bir bacağımı
kanepenin arkasına uzatmışım, telefonum

Sondaki yan masa.

"Dik dik değil. Sadece bakıyor. Her şey niyetle ilgili."

"Yani, senden çaldığı bebeği sana geri vermesini istiyorsun. Ya da buna benzer şeytani bir şey," diye kaşlarımı kaldırarak sözlerini tamamladı.

Bacaklarımı ve yönlerimi değiştirip dizlerimin üzerine eğildim.

Mesajlarımızı sildi.

Velvet'in dışarıda geçirdiği o ilk gece, bir anda ortaya çıkıp nefesimi kesmesiyle başlayan konuşmalar.

Biz çekiciliğimizi kontrol altında tutmaya çalışırken, üstü örtülü konuşmalar.

Sonra Güz Balosu'ndan sonra, gözlerimi her kapattığımda yüzünü gördüğüm, dokunuşunu hayal ettiğim adam olduğunu inkâr etmeyi bıraktığımızda çiçek açan sıcaklık.

Hepsi gitti ve benim bir parçam da onlarla birlikte gitti.

Onu hafızamdan silmeli ve sadece laboratuvarlar, notlar, müfredat dışı dersler ve arkadaşlar hakkında endişelenmeye geri dönmeliyim.

New York'ta geçen hafta sonundan sonra daha kötü hissedebileceğimi düşünmüyordum.

Ancak Sawyer'ın babasına sandığımdan daha yakın olduğumu söylediğinde yüzündeki ifade sadece suçlayıcı değil, aynı zamanda ihanete uğramış bir ifadeydi.

Belki de Sawyer benden farklı bir adam tanıdığı için Lancaster'la olan ilişkilerimi küçümsedim.

"Söylentiği duyduğunuzda bunun doğru olduğuna karar vermeniz ne kadar sürdü?"

Ona inanmak istiyorum, çünkü bu, dersler arasındaki çalıntı anlarda, hayatımızın kenarlarında, asla karşılaşmamamız gereken yerlerde bulduğumuz şeyin gerçek olmasını mümkün kılacaktı. Benim kusurlarımda ve güvensizliklerimde sadece olasılık değil, hazine de görüyordu.

Çürük kalbimin küçük bir parçası bu olasılığa tutunuyor. Gerçek olmak istiyorum. Dünyaya hazır olmak.

Soruyu soruş şekli, sanki hala bir şey saklıymış gibi, aklımdan çıkmıyor.

Be

n. Önemli olduğundan değil.

Mesajlarımızı, tüm geçmişimizi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sildi. O sırrımızı saklayacağıma güvenmiyor. Yarım kalan her şeyi tamamlamak istiyor.

Kat banyodan çıkıyor, sıcak pembe bir havluyu üzerine sarmış. "Yardımcı olacak bir şeyim var, bekle. Yeni el işleri üzerinde çalışıyorum." Mutfağa doğru ilerliyor, artık seks oyuncakları için koca bir soğutucu çekmece var.

"Teşekkürler ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yok. Bu gece zaten eve gidiyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Gelecek hafta okul tekrar başladığında ihtiyacım olacak bazı ders kitaplarını orada bıraktığımı fark ettiğimden beri."

Telefonum masanın üzerinde titriyor.

Jules, "Telefonlara cevap vermeyi bırakamazsınız," diyor. "Bu uzun ve zor bir hayat olacak."

Ben de ona uzandım.

"Olivia Barclay lütfen," dedi kadın. "Bu o," diyorum.

"Size ulaşmaya çalışıyorduk ama belli ki yanlış iletişim bilgilerine sahiptik. Farkında mısınız bilmiyorum ama Albert Lancaster bir ay önce vefat etti. Ve vasiyetine sizi de eklemişti."

Bir elimi alnımdaki damara bastırıyorum. "Şaka yapıyorsun." "Şaka değil."

Elim telefonda sıkışıyor, bakışlarım oda arkadaşlarıma doğru uçuyor. Ne? Kat'ın ağzı.

"Şu anda bunu yapamam. Özür dilerim," diyorum ve odada adımlarken kazağımı etrafıma sarıyorum.

"Ama-"

Kapatıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Kat sorar.

Kanepeye doğru döndüm. "Lancaster vasiyetinde bana bir şey bırakmış. Ne olduğunu bilmiyorum." Ofisini kaplayan kitap raflarını hayal ediyorum. Belki de işaret etmekten hoşlandığı ciltlerden bazılarına sahip olmamı istemiştir.

"Hiç tanımadığım büyük bir teyzem bana para bıraktı," diye devam ediyor Jules. "Garipti ama felç geçirdi, iki kocadan sağ çıktı ve sonunda doksan yedi yaşında chihuahualarla çevrili bir halde öldü. Öldükten sonra ona ne yapacağını söyleyecek değilim."

Kat eğiliyor. "Eğer bu onun naftalin koleksiyonuysa, onun için güzel bir dua eder ve onları çöpe atarsın. Eğer iyi bir şeyse... hiçbir koşul yok."

"Ama ipler var," diyorum kanepeye yığılıp kalarak. "Sawyer anlamayacak."

Ona yakın olmadığımız konusunda ısrar ettikten hemen sonra, babasının bana bir şey bıraktığı ortaya çıktı. Bunu babasıyla ilişkim hakkında yalan söylediğimin kanıtı olarak kabul edecek.

Telefonu yanımda yere bırakıyorum ve Jules kollarını kavuşturmuş bir şekilde üzerimde beliriyor.

"Ama eğer senin öğretmene olan ilgin bittiyse, onun ne düşündüğü neden önemli olsun ki?"

Pazartesiden itibaren haftada üç saat sınıfta ona bakma düşüncesi, ona asla dokunamayacağımı, onu öpemeyeceğimi ya da o sıkı ses tonuyla bana Cherry demeyeceğini bilmek, taze bir cehennem.

"Haklısın. Beni umursamıyor. Ben onun sahip olamayacağı bir kızdım ve kurtulmak için uygun bir yoldum."

Kat kıkırdıyor, ben de ona bir bakış atıyorum. "Komik olan ne?"

"Sen onun kurtulması için en az uygun yolsun." Kat'ın gözlerinde o psikolog bakışı var. "Senin tadına baktı ve şimdi acıktı. Bunu başka bir yerde bulamayacağına karar verdi."

Beni baştan çıkarıcı bir kadın olarak hayal etmek zor, ama eğer bu doğruysa ve Sawyer'ın vazgeçemediği bir alışkanlığım varsa...

Koltuktan sıçrayıp kıyafetlerimi düzeltiyorum. "O zaman umarım açlıktan ölür."

Yapraklar dönüyor, ama New York'a dönerken kırmızı ve altından oluşan bir bulanıklığı algılayamıyorum.

Kız kardeşime gelen mesajlara bakıyorum.

Liv: Haftan nasıl geçiyor? Yılın ilk moral mitingindeki sosyal paylaşımlarda seni göremedim.

Emma: Çünkü orada değildim.

Liv: ??

O zamandan beri başka bir cevap gelmedi ve onun için endişeleniyorum. Arkadaşları var ama anne ve babası söz konusu olduğunda ona sahip çıkacak kimse yok. Emma'nın amigo kaptanı onun moral toplantısına katılmamasından memnun olmayacak ve annem de olmayacak.

Konağa vardığımda, tanıdık kokuyu içime çekiyorum. "Alo?" Eşyaları yere bırakmama alışkanlığımız devreye girmeden önce çantamı yere koymaya başlayarak sesleniyorum.

"Olivia. İşte buradasın." Babam salona giriyor ve kravatını işaret ediyor. "Bu şeylerden nefret ediyorum ve annen her zaman çok sıkı yapıyor."

Kravatını bağlamasına yardım etmek için çantayı uzun süre bırakıyorum. "Neler oluyor?" "Gençlik hizmetleri için yıllık bağış toplama etkinliği. Benim şirketim büyük bir destekçisi."

Kalbim biraz ferahladı. İşler eskisinden daha iyi gidiyor olmalı.

"Kız kardeşinin randevusu son dakikada iptal oldu. Yarım saat içinde hazır olsa iyi olur." Annem şık siyah bir kılıf elbise giymiş ve elmas küpelerini takmış olarak içeri giriyor. "Fazladan bir biletimiz olması yeterince kötü."

"Fazladan iki bilet olabilir," diye mırıldanıyor babam.

Mükemmel düğümü atmayı bitiriyorum ve yanından geçip gidiyorum. Kız kardeşimin kapısı kapalı ama önünde yerde bir kumaş yığını var.

Elime aldığımda parçalanmış bir etek ve önünde lisemizin takımı yazan bir üst buluyorum.

Kumaşı tutmaya devam ederek, kolu çevirmeden önce kapıyı bir kez tıklıyorum.

Oda neredeyse benimki kadar tanıdık. Etrafta kız kardeşimin en sevdiği sanatsal şeyler, arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları, benimle çekilmiş fotoğrafları. Bir tanesi kamptan, annemin nefret ettiği boyayla kaplı. Ama o resimlerdeki sırıtan kız görünürde yok.

Emma yatağa yayılmış, yüzü yastığa gömülmüş. "Hey.

Kurban törenini mi kaçırdım?"

Sırt üstü dönüyor ve gözyaşlarıyla lekelenmiş bir zafer edasıyla elimdekini alıyor.

"Amigoluğu bıraktım ve annem çıldırdı." Emma dirseklerinin üzerinde doğrulup yüzünü silkeliyor. "Trey'i korkuttu, ben de misilleme yapmak zorunda kaldım."

"Senin de sevdiğin bir şeyi durdurarak

mı?" Gözlerini deviriyor. "Olayı

tırmandırdı." "Bu bir aile. Savaş değil."

"Senin için söylemesi kolay."

Ama öyle değil. Bazen bir barış anlaşmasını müzakere etmek gibi hissettiriyor. Diğer ailelerin doğal olarak sahip olduğu türden bir kabul, açıklık ve sevgi umuduyla bir dizi aşamalı fedakarlık.

Başımı salladım. "Annem bağış gecesi için bir randevun olduğunu söyledi."

"Evet, onayladığı biri. Onu aradım ve uçuğumun azdığını söyledim."

Yanağımı ısırdım. Kız kardeşimin drama konusunda bir eksiği yok. Önce davran, sonra düşün.

Sawyer gibi değil.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Okulda düşüncelerime musallat olan adamın beni New York'a kadar takip etmesine izin vermeyeceğim.

"Her yıl bu etkinliğe gittiğimizi hatırlıyor musun? Konuşmalar sırasında birbirimizi tekmeler ve sessiz oyunlar oynardık."

Yataktan kalkıp gömme dolaba yöneliyor.

Dolabın bir bölümünde yarım düzine kokteyl elbisesi asılı.

Bir yeşil, bir de soluk sarı olanı alıp yatağın üzerine bırakmak üzere dışarı çıkarıyor. "Neden benim yerime geçmiyorsun?"

Elbiselere şaşkınlıkla bakıyorum. Emma elbiseleri onun için değil, benim için çıkarmıştı. "Benim göğüslerim seninkilerden daha büyük."

"Ne kadar da güzel." Yeşil olanı tutuyor, korsajını çekiştiriyor. "Bu işe yarayabilir."

Elbiseyi elinden alıyorum, saten kumaş tenimde yumuşacık duruyor. "Belli ki senin elbisen. İçinde harika görünürsün."

"Trey de öyle düşünüyordu. Ama şimdi beni geri aramıyor. Onun sadece bir erkek olduğunu ve bunun önemli olmaması gerektiğini biliyorum ve önümde koca bir hayat var, ama önemli."

"Özür dilerim, Ems. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Telefonumdaki kayıp mesaj zincirini düşünmemeye çalışıyorum. Bir ay önce böyle bir şey yoktu ve şimdi ondan önce nasıl yaşadığımdan emin değilim.

"Emma! Giyinsen iyi olur." Annemin sesi kapının arkasından geliyor.

Kız kardeşimin gözleri parlıyor ama o daha ağzını açmadan ben kapıya yöneliyorum ve bir aralık açıyorum.

"Anne, bize bir saniye ver."

Bu barışı korumanın, tam olarak uymayan ama atılamayacak kadar pahalı bir çift ayakkabı gibi tanıdık bir sürtünmesi var.

Ama uzun zamandır ilk kez ailemin birlikte güzel bir akşam geçirme şansı varmış gibi hissediyorum. Emma dışarıda bir gece geçirmek istediğini düşünmüyor ama eğer istemezse evde kalacak ve duygularına yenik düşecek.

"Beni eşin olarak alırsan giderim. Eğlenceli olabilir."

Emma başını eğdi. "Gitmek mi istiyorsun?"

"Evet," diyorum dürüstçe. "Seviyorum."

Bu kadar çılgınlıktan sonra normal bir dilim gibi hissettirecek.

"Ve sen de bu elbiseyi giyeceksin," diye ilan ediyorum, yeşil olanı göstererek.

"Peki." Dolabına dönmeden önce gözleri parlıyor. "Ama senin için bir tane seçeceğim."

Balo salonuna doğru ilerlerken Emma'ya, "Kısa bir süreliğine sirke trapezci olarak katılmak için kaçmış bir Rockefeller," diye mırıldanıyorum.

Önümüzdeki kadın uzun bir kürk giymiş ve saçlarını kusursuz bir şekilde şekillendirmiş. Başını çevirdiğinde pahalı mücevherlerin parıltısı görülüyor ve kırmızı dudakları sert bir çizgi oluşturuyor.

"Gerçekten mi?" diye fısıldıyor kız kardeşim. "Anderson Cooper'ın hayatta kalan son Rockefeller olduğunu sanıyordum."

"Hiçbir fikrim yok. Ama kürkü klasik ve gözleri sanki arabasını bekliyormuş gibi çıkışa doğru kayıyor olsa da 'erken kapitalist' bir havası var."

O gülüyor ve babam eksik bir gülümsemeyle bakıyor.

"Annen bunlara sürüklendiğinde hep cesur bir yüz ifadesi takınırdı" -şu anda Emma ve benim için bir arka hikâye uydurduğumuz kadınla öpüşüyordu- "ama siz kızların eğlenmenize sevindim."

Russell'daki basketbol maçını ailecek izlediğimiz son gecedен daha iyi bir ruh hali içinde. Ama Sawyer beni eve kadar takip ettiği, bana kabuksuz sandviçler yaptığı ve sert elleri, sabırlı dudakları ve kapüşonlu gözleriyle beni tekrar bir araya getirdiği için acı hafızamda çok az yer etti.

Balo salonunun girişinden geçiyoruz, bir şövaleyi süsleyen tabelada hayır kurumunun bilet satışları ve sponsorlar sayesinde şimdiden bir milyon dolar topladığı ilan ediliyor.

Bembeyaz masa örtüleriyle kaplı birkaç düzine masa balo salonunu yüzlerce yıldız gibi dolduruyor. Bazıları dolmaya başlıyor ve biz de sahnenin iki sıra dışındaki bir masaya doğru yol alıyoruz.

Babam iş arkadaşlarını selamlıyor, el sıkışıyor ve hikayeler anlatıyor.

"Ben de," diye mırıldanıyor Emma, sahneye bakan iki koltuk kapıyor - parlak ışıklar altında uyumak daha zor. Hem böylece ön sırada ilginç biri olup olmadığını da görebiliyoruz.

"Sevindim," diyorum babama, annem için benimle onun arasına bıraktığı boş sandalyeye eğilerek.

"Ne hakkında?"

Sesimi alçaltıyorum. "İşlerin daha iyi gittiğini. Yani..." Onun boş bakışları karşısında devam ettim: "Şirket bir masaya sponsor olacak kadar iyi iş yapıyor olmalı."

"Sessiz müzayedeye bir göz atabiliriz," diye araya giriyor Emma. "Sen ve annem İtalya'da birkaç gün geçirebilirsiniz."

Gülümsemesi gerginleşir. "Eminim öyle değildir. Şimdi, ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz. Sizi meslektaşlarımla tanıştırayım."

Babamın bazı iş ortaklarıyla ayaküstü sohbet ediyoruz ve birkaç dakika sonra kulağıma bir fısıltı geliyor.

"Bir tane daha buldum. Emekli casus, sonunda istifa etmek zorunda kalmış çünkü yüzü akılda kalıcıymış, Monopoly adamına çok benziyormuş." Bir müzayede masasının yanındaki smokinli, kısa boylu, kır saçlı bir adamı işaret ediyor ve ben gülüyorum.

"Hadi gidip bakalım. Sanırım bir kaplumbağa heykeli görüyorum..."

Kollarımızı birleştiriyoruz ve uzun masayı incelemek için odanın kenarına doğru ilerliyoruz. "Oh, bu gerçek bir kaplumbağa." Emma zavallı yarattığı göstererek ısrar ediyor,

Bir tahnitçi tarafından korunmuş. "Bu yasal mı ki?"

"Onu şimdi hayata döndüremezsin. Ama dairen için satın alabilirsin."

Başımı eğiyorum, bir sempati acısı hissediyorum. "Kat ve Jules itiraz edebilir."

İçkisinden bir yudum alıyor. "Sizce insanlar neden evlerinde hayvan beslemek isterler?"

Kısmet'i düşünüyorum, sevgi ve merak dolu hevesli kahverengi gözlerini. Ya da Lancaster'ın mücevherli balıkları, her biri kendi güdüsü ve alışkanlıklarıyla birlikte tamamen benzersiz bir ekosistem yaratıyor.

"Hayvanlar bize farklı olmadığımızı hatırlatıyor," diye karar verdim. "Tasarım elbiseler giyip şampanya içebiliriz ama günün sonunda hepimiz bu dünyada kendimize ait bir yer bulmak için savaşıyoruz. Birinin neden bir hayvanın ölmesini isteyeceğini hayal bile edemiyorum."

"Muhtemelen aynı sebepten." Dikkatim tekrar kaplumbağaya yöneliyor. "Eğer bu bir ödülse, insanın her şeyi fethettiğinin bir sembolüyse, hayatlarımız üzerinde kontrolümüz varmış gibi davranabiliriz. O zaman biz hayvan olmayız."

O omzumun arkasından bakarken ben hala bunu düşünüyorum.

"Bir tane daha. Yıkıcı felsefe ve çok fazla dadı ile yattığı için şatodan kovulan gözden düşmüş kraliyet mensubu."

Dönüyorum ve müzayede masalarının sırasındaki tanıdık uzun boylu ve hafif yuvarlak omuzlu adamı görüyorum. Saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, tanımadığım bir adamla konuşurken can sıkıntısı içinde bile keskin bir profil çiziyor.

Sawyer.

Midem düğümleniyor. Nefes alamayana kadar boğazımda bir yumru oluşuyor. "Bekle, onu tanıyor muyum?" Emma'nın sözleri kulaklarımda yankılanıyor.

Buradaki her erkek smokin giyiyor ama üzerimde böyle bir etki bırakan tek kişi o.

"O benim profesörüm," diye idare ediyorum. "Russell'dan."

"Basketbol maçındaki mi? Yok artık." Emma masadaki teklif kâğıtlarından birini kapıyor ve onunla kendini yelpazeliyor. "Sen de bir tane kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun."

Keşke neden burada olduğunu sorgulayabilseydim, ama tabii ki burada. Onu düşünüyorum ve düşünmemeye çalışıyorum ve pervasız özgüveniyle hayatımın dokunamayacağı hiçbir köşesi yok.

Bir el omzumu tuttu.

"Hiçbir şey yapma," diye mırıldanıyor babam, elimdeki kâğıt parçasına başıyla işaret ederek.

"Sana bir ada satın almayacaktım. Ama"-bir nefes alıyorum, gülümsüyorum-"Seninle okul hakkında konuşmak istiyorum. Gelecek sönestr için okul ücreti."

"İşler kökten değişmediği sürece, önümüzdeki dönem hiç olmayacak."

Göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun? Bu masayı on bin dolara aldın."

Gülümsemesi tekrar yerine oturuyor. "Burada olmamızın tek nedeni yüzümüzü göstermek ve herkese iflas etmediğimizi ve utanç içinde başımızı eğmediğimizi hatırlatmak."

Yüzüm yanıyor.

İşler iyiye gitmiyor. Tırnaklarıyla umuda tutunuyor.

Bu, aileyle geçirilen rahatlatıcı bir gece değil, tüm bunların ne kadar berbat olduğunu hatırlatıyor.

Babamı masamıza kadar takip etmek için kendimi zorluyorum.

Yolda bakışlarım yine kaplumbağaya takılıyor. Bu sefer hissettiğim acıma değil.

Anlıyorum.

SAWYER

I Bu gece Tate ile yeni girişimime yardımcı olabilecek insanlarla omuz omuza olmak için geldim ama aynı zamanda bu hayır kurumuna aylar önce verdiğim sözler nedeniyle de geldim.

Bu, kendime kim olduğumu hatırlatan bir şey. Bu hayır kurumuna yaptığım yıllık bağış her yıl artıyor.

Ama kapıdan içeri girdiğim anda küçümseme yükseldi. Avizelerden ve bu odadaki herkesten para damlıyor.

"İstediğin şeyleri al, Sawyer," derdi annem gülümseyerek. "Sana borçlu olsalar bile kimse onları sana teklif etmez."

Olivia'yı gördüğümde halüsinasyon
gördüğümü sanıyorum. Ama bu benim
dağılmış kafamın bir ürünü değil.

Saçları yüzünün bir tarafından tutturulmuş ve dalgalar karşı omzunun üzerinden yuvarlanıyor. Yarı bakımlı, yarı vahşi. Neredeyse beyaz bir elbise giymiş, lanetlenmiş bir melek gibi.

Ve ben onu düşüren şeytanım.

Babası kolunu tutup kulağına doğru ısrarla konuştuğunda vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

"Bana kalp krizi geçirmediğini söyle," diyor yanımdaki uzun boylu sarışın adam, kuru ses tonu keskin İngiliz aksanıyla mükemmel bir uyum içinde. "Çok gençsin ve yeterince içmiyorsun."

Olivia masasına doğru döndüğünde dikkatimi arkadaşşıma yöneltiyorum. "Bunlardan en azından birini değiştirmeliyim."

Harrison King milyarlarca dolar değerinde olabilir ama hayatı hiç de kolay değildi. Eski bir okul arkadaşı, Daniel gibi ama aynı zamanda ona hiç benzemiyor.

Daniel, bugüne kadar onu desteklemeye devam eden sevgi dolu bir evde büyüdü. Harrison'ın her şeyi vardı, ta ki elinden alınana kadar.

Yine de bir şekilde kendini ve hayatını yeniden inşa etti.

Masamıza atanan garson bana bir cin getiriyor. Merkeze yakın ön sıradayız ve masamın yan tarafında bir koltuk seçtim.

Harrison benimle yirmili yaşlarında, düz siyah saçlı ve dolgun dudaklı bir kadının arasına oturuyor. Altın rengi bir elbise giyiyor ama parıldayan kendisi.

"Sawyer, bu nişanlım Raegan." "DJ," diyorum.

"Ben pek çok şeyim Profesör." Elini uzatmak için Harrison'a doğru eğildi, kaşları eğlenerek kalktı. "Eminim siz de öylesinizdir."

Elinde parıldayan devasa sarı elmas da kıyafetleri kadar rahat bir şekilde takılıyor.

"İnsanlara hep bu kadar yoğun mu bakarsın?"

Gözünü kırpmıyor. "Bir sürü insanla tanışıyorum." "Ben Harrison'ın uzun saçlı arkadaşayım."

Raegan masasındaki çatalla oynuyor. "İnsanları görünüşlerine göre hatırlamıyorum. Onları kim olduklarına göre hatırlarım. Hepimizde hasar var. Dışarıdan görülmesi kolay olmayabilir ama insanı tanımaya değer kılan da budur."

Koltuğumda kayıyorum, smokinimin altında kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

On yıldır dünyadaki her yükselme heveslisi kadının hedefi olan eski arkadaşımı ona söz vermeye kimin ikna etmiş olabileceğini merak ediyordum.

Anladım.

Raegan diğer yanındaki kadınla konuşmak için döndüğünde arkadaşıma, "Hayal ettiğim gibi biri değil," diye mırıldanıyorum.

"Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum. Benzer olduğumuz yönleri mi yoksa farklı olduğumuz yönleri mi?"

Bir elini masanın üzerinden kaydırıyor ve kızın bileğini çeviriyor, kız başını kaldırıp bakmadan parmaklarını onunkilerin arasından geçiriyor.

Onu yargılamaya hazırdım. Onun yerine, onu kıskanıyorum.

Hay sikeyim. Onları gerçekten kıskanıyor muyum?

İmkansız.

Benim aşka o kadar inancım yok.

Ama koltuğumda kaykılıp odayı tararken bir sonraki sırada Olivia ve ailesini görüyorum.

Güzel ve mutsuz görünüyor ve ofisimdeki davranışlarımla buna neden olan bensem, pişmanım.

Ama ailesiyle arasında ne olursa olsun, bu benim sorunum değil.

Organizatörlerden biri kolumda belirdi. "Dr. Redmond. Desteğiniz için minnettarız."

"Giriş bölümünde bir değişiklik var mı?"

"Konuşmanın sizin için en iyisi olduğundan emin değiliz." "Çünkü..."

İrkildi.

Çünkü ben dışlanmış biriyim.

Umurumda olmamalı. Ama benim bile yapmadığım bir ömürlük hatalar var. Toplumun bizden bunların bedelini ödememizi istemesi çok garip.

Kafamı kaldırdığımda Olivia beni izliyordu.

Bakışlarımız kilitleniyor ve bu beynimde şimşek, göğsümde gök gürültüsü gibi. Onu görmeyi beklemiyordum ama burada olması, yavaş yavaş çözülüşüme tanıklık etmesi kaçınılmaz geliyor.

Harrison'ın nişanlısının onun yanında oturduğu gibi onun da benim yanımda oturması nasıl bir şey olurdu? Kimin umurunda olursa olsun, sadece toplum içinde birlikte olma cüretine değil, aynı zamanda bu yakınlığa sahip olmak?

"Giriş konuşmasını ben yapacağım," diye karar verdim ve sandalyemi ittim.

Gözleri telaşla kocaman açılır. "Ama Dr. Redmond-"

Yerimden kalktım ve mikrofona doğru yöneldim.

"Bayanlar ve baylar, bu önemli hayır kurumu için düzenlenen yıllık bağış toplama etkinliğine hoş geldiniz."

Kibar alkışlar odayı doldurur.

"Konuşmacıyı takdim etmek için buradayım ve birazdan takdim edeceğim. Ancak kaçınızın biyolojik ebeveynleriniz olmadan büyüdüğünüzü sormak istiyorum."

Birkaç kol yavaşça kalkıyor.

"Koruyucu aile yanında büyüyen çocuklar bu odada yeterince temsil edilmiyor. İşler böyle yürüyor. Üst sınıfın cömertliği, doğuştan yoksun olanları destekliyor, ancak sistemik sorunlar bu uçurumları pekiştiriyor ve ne kadar yemek yersek yiyelim bunu düzeltemeyiz. Bu yüzden çeklerinizi yazın ve gidin

Evlerinize, yataklarınıza dönün ve mışıl mışıl uyuyun ama çocuklarınız varsa onlara sarılın. Onlara önemli olduklarını söyleyin. Çünkü bir gün bunu yapamayabilirsiniz."

Oda sessiz.

Tek bir çift elin alkışı duraklamayı yarıyor. Olivia ile bakışlarımızı kilitledik.

I beklemek onu için olmak azarlıyor, ama O Merhamet. Kurtuluş.

Bağışlanmak. İstemeye cesaret edemediğim her şey.

Ardından Harrison, "Beni bakmaktan kendini alamadığın kadınla tanıştıracak mısın? Çünkü bu tarafa geliyor."

Yaklaşıyor ve ben boğazımı temizliyorum. "Olivia. Bu-"

"Harrison King."

Karşılıklı selamlaşırlar.

"Sawyer'ı nereden tanıyorsun?" Harrison sorar.

İfadesinde sinirden bir titreşim beklesem de yok. "Profesör Redmond mühendislik derslerimden birini veriyor."

"Ona sahip olduğunuz için şanslısınız." "Bize her gün anlatıyor."

Harrison homurdanıyor ve ben de içkimin kenarından ona bakıyorum.

Benimle alay ediyor, burada bile. Benim değişken olduğum yerde o sabit. Kara olduğum yerde ışık.

Ona uzanmamak için elimi yumruk şeklinde kısıyorum.

Olivia, bir zamanlar *Kuşu Gölü'nde* oynadığı zarif kuğunun her bir parçasıyla, yumuşak bir kumaş salınımıyla ayrılıyor.

"Profesör Redmond," diye alay ediyor

Harrison. İçkimden uzun bir yudum alıyorum. "Kapa çeneni."

Dakikalar sonra, bir adamla dans ediyor ve omurgam sertleşiyor.

Harrison'ın sözleri zar zor bir etki yarattı.

"...Sizi New York'ta bir kulüpte birlikte çalıştığım adamla tanıştıracam. O büyük bir müteahhit ve..."

Bir içki daha sipariş ediyorum, bakışlarım Olivia'dan hiç ayrılmıyor.

Adamın söylediklerini dinliyor ama gülümsediğinde zoraki gülümsüyor.

Harrison onun ardından bakar. "Öğrencinizle yattığınız gerçeğini bir kenara bırakalım-"

"Bunun bir kenara bırakılması gerektiğini düşünen tek kişi sensin." "-Onu hak etmediğini düşünüyorsun."

Sıkıca sarılmış saçlarıyla oynamak için uzanıyor.

"Cennetlik bir yaratık gibi görünebilir ama onun da günahları var."

"Öyle olmasaydı seninle boy ölçüşemezdi. Ne istediğini bildiğini sanan biri olarak söylüyorum. Doğru kadın sadece pürüzlerinizi yumuşatmakla kalmaz. Birkaçını törpüleyip bıçak haline getirir."

Raegan bir anda ortaya çıkıyor ve Harrison kolunu onun beline doluyor. Kız, Harrison'ın yıllardır görmediğim bir şekilde sırtmasına neden olan bir şeyler mırıldanıyor.

Dans pistinin karşısında Olivia'nın birlikte olduğu adam onu kendine doğru çeker, eli Olivia'nın kıkına doğru kayar.

İçkiyi süzüyorum ve yanlarına geçerken bir tepsiye koyuyorum.

Dans partnerinin arkasında duruyorum ve onun şaşkınlıkla başını çevirmesine neden oluyorum.

"Burada işin bitti."

"Ciddi misin?" diye soruyor adam ama yüzümdeki ifadeyi görünce gözlerinde bir korku belirtisi beliriyor.

"Ölümcül."

İki elini kaldırır ve kalabalığın içine doğru süzülür.

"Ne yapıyorsun?" Olivia kolumu tutarak talep ediyor.

Dokunuşu ceketimi ve gömleğimi yakıyor, etrafımızdaki cesetlerin arasında daha da yaklaşmamı sağlıyor.

"Dans et benimle."

OLIVIA

Sawyer'a başka bir gezegenden gelmiş gibi

bakıyorum. Smokin giyen güzel, umursamaz erkeklerle dolu bir gezegenden. *Dans et benimle.*

Şaka mı yapıyor?

"Bir bağış kampanyasının ortasındayız," diyorum, kalbim hızlanıyor. Ağzı seğiriyor. "Baş başa olsaydık evet der miydin?"

Lanet olsun ona.

Kendimi sallıyorum. "Hayır. Seninle dans etmek istemiyorum."

Tabii ki dans ettiğim adam, annemin Columbia'da okuyan arkadaşlarından birinin oğlu, beni ellemeye çalışmadan önce bile kulağıma bir şeyler söylüyordu.

Sawyer'a bakar bakmaz o da gitti.

Sawyer o sahneye bir şeyi kanıtlamak için çıktı. Ailem bir oda dolusu zengin bağışçıya seslenme fikrinden dehşete düşmüştü, özellikle de bunu yapmak için içini dökmek gerekiyorsa.

Kaba değildi.

Cesurcaydı.

"Onunla iyi vakit geçirmiyordunuz," diyor profesörüm yumuşak bir sesle.

"Ve seninle daha iyi vakit geçireceğimi mi düşünüyorsun?" Ben de karşı çıktım. "Evet. Çünkü benimleyken rol yapmak zorunda değilsin."

Bunun gerçekliği kemiklerime kadar titreşiyor.

Bu gece, ailemle birlikte gecenin tadını çıkarmak istedim. Bu hayatın o kadar da kötü olmadığına inanmaya başlamıştım - ta ki babam bunun bir oyun olduğunu ve geleceğimin pamuk ipliğine bağlı olduğunu söyleyene kadar.

Burada rol yapmayan tek kişi önümdeki adam.

Sawyer cevap vermeme bekliyor ve şimdi, müzik, karanlık ışıklar ve bu gece olan her şeyle birlikte, kelimeleri dudaklarımdan zorla döküyorum.

"Bunu yapamayız."

"Burada mı yoksa hiç mi?"

Yaklaşıyor. "İkisi de."

Ama avucu benimkini kavrarken sıcak ve sert. "Not edildi."

Diğer elimi omzuna koyuyorum. Yün elbise parmaklarımı okşuyor.

Sawyer kavrayıcı olmadan sahiplenici. Tüm çehresi beni kendine çekiyor.

Dengeleyici bir nefes almaya çalışıyorum ama bunu yaptığımda oksijen yerine onu soluyorum.

Saklanmaya çalıştığımız insanlar tarafından kuşatıldık.

Ben bir kutuya hapsolmuş bir kelebeğim, panik içinde bir gösteriyim. İzleyenler kalbimin kaburgalarım ne kadar hızlı çarptığını hissedebilselerdi, bunun görüldüğünden daha fazlası olduğunu anarlardı.

"Cin içiyorsun," diye mırıldandım.

"Özel günler için." "Pislikleri eğlendirmek için mi?"

Kıkırdıyor, sesi her yerimi ısıtıyor.

Şarkı beynime sızıyor ve onu tanımam biraz zaman alıyor: "Perfect "in orkestral bir versiyonu.

"Bu şarkıyı seviyorum," diye mırıldanıyor.

Boğazım bir çöl. "Gizli bir Ed Sheeran hayranı. Sürprizlerle dolu."

"Şimdiye kadar anlamadın mı? Ben tipik bir profesör değilim. Bu insanlar

özden çok görünüşe önem veren içi boş taklitçilerdir."

Yüzümü yakasına ya da daha iyisi boynuna bastırmak istiyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

Dokunuşu sırtımı okşuyor. "Sen." Tek kelime, zorlama.

Kemikleri

derinden keser.

"Yapmamalısın."

"En çok o zaman önemsiyorum."

Topuklarımın üzerinde dönüp koridora çıkmadan önce şaşkın ifadesini yakalayıp elinden kurtuluyorum.

Karanlıkta cesetlerden kaçarken, balo salonunun kapısından içeri girene kadar koşmamaya çalışıyorum.

Dışarıda, koridorda ilerlemeye başlıyorum, topuklarım halıya takılıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama nefes alabileceğim bir yere ihtiyacım var; ailemden, gösterişten, rol yapmaktan ve Sawyer'dan uzak bir yere.

Saksılı bir ağaç var ve ben onun arkasına saklanıyorum.

Mahremiyetimin ikiye bölünmesinden sadece birkaç dakika önce.

Sawyer duvarla arama girerek çenemi yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Bana yakın olmak bu kadar mı kötü?" Yakışıklı yüzü görüş alanımı dolduruyor, kravatı sanki kumaşı çekiştiriyormuş gibi bir açı yapıyor. "Eskiden nefret etmezdin."

"Sahneye çıkıp o insanları parçalayabilirsin çünkü onlara ihtiyacın yok. Ama bu benim hayatım Sawyer. Bana kendimi savunmamı ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyemezsin. Çünkü anlamıyorsun ve umursama hakkından vazgeçtin."

"Yine de söyle."

Gözlerim yanıyor. "Ailem parçalanıyor, babamın işi çöküyor ve bir arada tutmaya çalışıyor ama kendi kızına inanmıyor. Bildiğimi sandığım her şey parçalanıyor. Ve sen çatlakları görmemi sağlayan kişisin."

Sawyer omuzlarımı kavıyor, parmakları etim acıyana kadar içeri giriyor. "Olivia..."

Onu sertçe ittim.

Doğrulmadan önce bir adım geriye doğru sendeliyor. Sabit elleri gömleğinin yakasını düzeltiyor.

"Tekrar. Hadi tatlım."

Davetten dolayı değil, sevecenlikten dolayı yapıyorum.

Ne cüretle umursar?

Mesajlarımızı, geçmişimizi, ilişkimizi sildi. Biz

hiçbir şey değiliz.

Bu sefer duvara çarptı.

Bir gökkuşağı kadar duygu -endişe, pişmanlık, gözlerini parlatan bir şey-yüzüne yayılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bakışları bir ya da iki saniyeliğine boğazıma düşüyor.

Sonra başımı çenesinin altına sıkıştırıyor ve iki koluyla beni sarıyor.

Dışarıda dünya berbat durumda ama herkes öyle değilmiş gibi davranıyor.

Burada Sawyer'ın kollarında saklanmak yok. Sadece gerçek ve güç var.

Parmakları saçlarımla oynuyor. Alnını benimkine yaslıyor ve iki eliyle yüzümü tutuyor.

Alkol gibi kokuyor ama her parçam bana tekrar sarılması, her şeyin yoluna gireceğini söylemesi, umursamaz güveniyle üzerimi örtmesi için ona yalvarmak istiyor.

"İnsanların beklediği gibi biri olmadığını söylemiştin. Peki sen nesen?" Nefesim dudaklarımın arasında titriyor.

Gözleri parlıyor, bal tonları koyu çikolatanın içinde dans ediyor. Bu onu yumuşatmalı.

Öyle değil.

"Geceleri uyuyamayacak kadar kendinden nefret eden bir adam, ama senden uzak duracak kadar değil."

Kalbimin hain gümbürtüsüne karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Buradan çıkabiliriz. Sokağa kaçır, sonuçlarına sonra katlanırsın.

Beni tutarken çekip gitmek beklediğimden de zor. "Geri dönmem gerek."

Balo salonuna dönüyorum, yolda kompakt aynamda makyajımı kontrol ediyorum.

"Saçların güzelmiş," diyor Emma ben yerime otururken.

Başımın yan tarafını hissettiğimde Sawyer'ın bütün iğneleri çıkardığını fark ediyorum.

SAWYER

"W

Şapka?" Mercedes'imın hoparlörü bana gelen bir aramayı bildirirken havlıyorum.

"Sawyer, Bu Tate. Özür dileriz için eksik ve Bağışçı. Orada bazı üst düzey ortak adayları olduğunu duydum."

"Akıldan çok parası olan takım elbiselileri mi kastediyorsun? Elbette. Onlara avizeler ve açık barlar verin, gitmeye hazırlar."

Şimdi şehirden dönerken Tate'in orada olmadığına seviniyorum. Eğer gelseydi, bir kadının düşünceleri tarafından tüketilen bir adam görecekti.

Olivia dün gece beni koridorda bıraktıktan sonra, gerekli el sıkışmalar için balo salonuna döndüm. Ama aklımın sadece yarısı oradaydı.

Önemsediğim tek gelecek, onu güldürene kadar gözyaşlarını silmeyi, dudaklarımla, sözlerimle ve bedenimle ona yeterli olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini hatırlatmayı içeren bir gelecekti.

Kendi berbat yöntemimle ona yardım etmek istedim ama bunun yerine işleri daha da kötüleştirdim.

"Sözleriniz bir etki yaratmış gibi görünüyor." Tate'in sesi düşüncelerimi böldü.

"Bu bir tanışmaydı."

"İnsanları kızdırmamak için dikkatli olmalıyız." "Bu yüzden mi aradın?"

"Hayır." İç çekiyor. "Yetenek kazanımı. Eğer yeni şirketimizi planladığımız gibi kuracaksak, işe alımlara ihtiyacımız var."

"Yetenek biziz. Herhangi bir sektördeki en iyi şirketlere bakın; eksik olan şey insan gücü değil vizyondur. Steve Jobs devrim yarattı

iletişim, evetilerden oluşan bir ordu değil."

"Evetilerden bahsetmiyorum, mühendislerden bahsediyorum. En azından başlamamız için on tane. Tüm işi siz yapamazsınız; ne zamanınız ne de uzmanlığınız var." Duraksıyor. "Sanırım eski şirketinizdeki sorunun bir parçası da buydu."

"Eski şirketimdeki sorun, kurucu ortağımın hırsının son derece sınırlı olmasıydı. Graham sınırı zorlamaktan çok kr hanesini önemsiyordu."

Bakışlarım bileğimdeki taşlı saate takılıyor; eski kurucumun parlak istiridye Rolex'iyile tam bir tezat oluşturuyor.

"Ya o ya bu değil Sawyer. Işıkları açık tutmalı ve faturaları demeliyiz. İlk hamle yapan olmak zor ve pahalıdır. İkinci hamle yapan, yani arkadan gelen, ganimeti alır."

"Ama gece aynaya baktığında ikinci olduğunu bilmesi gerekiyor." Bunun kafama dank etmesine izin verdim. "Senin şirketinden birilerini bulacağız. Sen Kıdemli Başkan Yardımcısısın, Tanrı aşkına."

"Daha büyük bir ödeme güvencesi olmadan gitmezler."

"Eski şirketimden insanların ilgisini çekmeye çalışabilirim. Bizimle birlikte hareket edebilecek bira kişi var. Bira arama yapacağım."

Tate'le telefonu kapattıktan sonra yolun kenarına çekiyorum ve eski şirketteki iletişim listemi buluyorum.

Otuz dakika sonra,  eski işi arkadaşımla konuştum. Hiçbiri taşınma konusunda belli belirsiz bir ilgiden fazlasını ifade etmedi.

Bu bir sorun.

Yol penceresinin önünden geçerken kapatıp bir elimi saçlarımın arasına sokuyorum.

Eski bir rakiple yeni bir başlangıç yapmak, gezegendeki en iyi teknolojiyi üretmek istedim. O sınırdaki yaşamanın, Ar-Ge için paraya sahip olmanın, kıcıımı kollamamanın veya başkalarının kim olduğu hakkında endişelenmemenin telaşı.

şimdi, yeni yetenekleri de çekmemiz gerekiyor. Sınıf listemdeki isimler arasında zihinsel olarak geziniyorum. Yüzlerini tanıyorum ama hayatları hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum.

Kim olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyorum.

şehre döndüğümde evde durma zahmetine girmiyorum, doğrudan kampüse ve ofisime gidiyorum.

Babamın geçmiş yıllara ait akademik dosyalarını açtım. Öğrencilere neden mühendis olmak istediklerine dair kısa bir dev verirdi. Yeterince eminim, buldum

Madison, Royce, Adam ve Olivia da dahil olmak üzere öğrencilerimin çoğu orada.

İmlecim sonuncunun üzerinde geziniyor ama sonunda onu görmezden gelip diğerlerini açıyorum.

Eğer Tate ve ben yapmayı planladığımız işi destekleyecek bir ekip oluşturabileceksek, birimizin genç mühendisleri işe alabilmesi ve işe girdikten sonra onlara mentorluk yapabilmesi gerekiyor.

Olivia'yı düşünmek için daha az, diğerlerini düşünmek için daha çok zaman harcamalıydım.

Bu bugün değişiyor.

OLIVIA

Liv: Bugünün ders notlarını senden alabilir

miyim? Adam: Tabii. Ama bana borçlusun ;)

T

güz tatilinden sonraki ilk Pazartesi günü mühendislik dersine girmedim.

Korkakça mı? Hayır. Laboratuvarı ekiple buluşmadan önce yapmam gereken başka işler var ve Profesörle yüzleşmek istemiyorum.

McHottie de üstüne.

Tarihin son on beş dakikasında defterimi karıştırırken birkaç hafta önce aldığım notu buluyorum.

Nasıl belalı olunur:

1. İstedğim kişiyle çıkıyorum. (Ve istemediklerimle değil.)
2. Kendi kariyerimi ve kişisel ilgi alanlarımı takip etmek.
3. Finansal olarak bağımsız olun.

Yani ilki kolay. Ben kimseyle çıkmıyorum.

Ama ben kendi çıkarlarımın peşindeyim ve eğer takımımız bu yarışmayı kazanabilirse, bu beni meşru bir kariyere hazırlayacak.

Yine de sorunlar var. Büyük olanlar.

Bu öğleden sonra tatilden bu yana ilk takım toplantısı var ve Madison'la bir hafta önce barda karşılaşmamız dışında konuşmadım.

Onu köşeye sıkıştırmak için erken gelmeyi umuyordum, ancak tarih profesörümüz, laboratuvarlarımdan biriyle çakışan vize zamanını açıklayarak günü bitiriyor, bu yüzden davamı savunmak için geç kalıyorum.

Kampüse doğru ilerlerken, öğleden sonra güneşi kazağımı çıkarmama neden oluyor. Pileli etek ve kolsuz bluz ders için güzel ama çalışmak için pek de ideal değil. Ama planladığım gibi eve gidip üstümü değiştirmek için bir saniyem bile yok.

En azından Sawyer orada olmayacak. Bugün, onunla yüzleşmek zorunda olmadığım için minnettarım.

Mühendislik tasarım laboratuvarını her zaman sevmişimdir. Önemli olan laboratuvarın kendisi değil, orada olup bitenler: projeler, yaratıcılık, fikirlerin keşfi.

Yolda Adam'a rastladım. "Erken gelmişsin," diye yorum yaptım.

"Madison önden başlamayı önerdi."

Hemen alarma geçtim.

Fikrini değiştirdi ve onlara benden ve Profesör Redmond'dan bahsetmeyi planlıyor.

"Tatil boyunca seni özledim," diyor. "Birkaçımız Keaton'ın evindeki partiye gittik."

Yaklaşan kıyamet hissine değil, onun sözlerine odaklanıyorum. "Son sınıfta kafan güzelken annesinin vazosunu kırıp futbol topu gibi fırlattığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Ölü bir adam olduğumu sanıyordum." Başını sallıyor. "Her şeyden paçayı sıyrırıyorsun. O gülümseme yüzünden."

Söz konusu gülümseme belirir. "Her şey yolunda mı? Annen benimkiyle öğle yemeğine çıkmadı, sen de mesaj atıp derse gelmeyeceğini söyleyince bir şey mi oldu diye merak ettim."

Adam elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve ben de bir adım öne çıkıyorum. "Evet.

İyi gidiyoruz."

"Liv..."

Ona bir bakış attım. "Babamın işi ve Emma yüzünden biraz stresliydi."

"Ben senin için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkileri arıyor, gerçekten endişeli görünüyor.

Bu dönemin başlarında her ne kadar hıyarın teki olsa da, benim dünyamın nasıl bir yer olduğunu anlıyor çünkü bu onun da dünyası.

Laboratuvara girdiğimizde Madison'ın zaten orada olduğunu, beyaz tahtaya baktığını ve Royce'un da orada olduğunu görüyoruz ama aralarındaki üçüncü kişi göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Sawyer kot pantolon ve botların üzerine siyah bir tişört giyiyor. Saçları arkadan bağlı ve beyaz tahtaya bir şeyler yazıyor.

Kör bir cisim karnımı dürtüyor ve bir laboratuvar masasının köşesine doğru koşarken küfrediyorum.

Adam beni tutuyor, bir eli belimde, diğeri omzumda. "Sakin ol," diye gülüyor. "Seni laboratuvara taşımamı ister misin? Çünkü ben yaparım."

Üçü de bu tarafa dönüyor.

Profesörümüzün bakışları benim ve Adam'ın üzerinde geziniyor, tenimin her santimini karıncalandırıyor.

"Gelebildiğinize sevindim," diyor Madison. "Dönemin geri kalanı için programı gözden geçiriyoruz ve bölgesel yarışmalardan sonra neleri geliştirebileceğimiz konusunda beyin fırtınası yapmaya başladık." Beyaz tahtayı işaret ediyor.

"Profesör Redmond ne zamandan beri toplantılara geliyor?" Royce kaşlarını çatıyor ve Madison bana göz kırpmıyor.

"Şu andan itibaren," diye yanıtlıyor Sawyer, yüzeyin hemen altında gizlenen bir uyarıyla. "Devam et Liv." Adam yanımda gülüyor. "Ekstra yardım alıyoruz,

Bu iyi bir şey."

"Bu sadece bir takım toplantısı," diyor Royce bize doğru geçerek.

"Ulusal yarışmalara giden uzun bir yol var ve bunu onsuz yapamayız."

O haklı. Güvenebilecekleri bir ekip lideri olmaya odaklanmalıyım, ağırlığını koyan biri.

Sawyer'a bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Tabii. Sorun değil."

Bir saat sonra, Sawyer eğitim çavuşundan daha az dikkatli bir akıl hocası oldu. Bize her türlü önemsiz görevi veriyor. Kablolar ve devre bileşenleri laboratuvar tezgahına dağılmış durumda, hiçbir robotla bağlı değil.

"Bu tür bir devre üzerinde çalışmamız gerektiğine emin misin? Bunu kullanmayacağız." Royce iki kabloyu ışığa doğru tutuyor.

"Bu robot çeşitli ortamlarda çalışabilecek ve mütevazı bir alana sığacak kadar küçük olacaksa, esnekliğe ihtiyacınız var."

"Dinle, sadece jüriyi indirecek bir şey yapmamız gerekiyor, tamam mı?" Adam robotla başıyla işaret ederek homurdanıyor. "Biraz daha geliştirirsek sizi boşaltabilir Profesör."

Madison inliyor ve ben elimi yüzüme sürüyorum. "Benim tipim değil ama teşekkürler Adam."

Royce kaşlarını çatıyor. "Dünyayı değiştirebilecek bir şey tasarlamak için buradayız."

Adam hepimize bakıyor. "Ve bununla para kazanmayı kastediyorlar."

"Ya da gerçekten fark yaratacak bir şey yapabilirsin." Hepimiz Sawyer'a doğru dönüyoruz. "Tasarladığımız her şey ne olabileceğine dair bir vizyonla başlar. İçinde yaşadığımız şimdiki zamandan farklı bir gelecek. Sadece kendi dünyanızı değil, herkesin dünyasını daha iyi hale getirmeye çalışabilirsiniz."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Güz Balosu'nda ona söylediğim kadar.

"Ve unutmadan, başvuruların bir sonraki aşaması için gereklilikleri tartışmak üzere önemli bir çağrı var. Hepinizin heyecanla not almak için orada olacağınızı varsayıyorum" diye devam ediyor.

İnilti yükselir. Royce, "Vizeler geldi," diye iç geçirir.

Madison başını sallar. "Her neyse, orada olacağız."

Ama ben bir adım öne çıktım. "Sorun yok. Ben takım lideriyim, ben hallederim."

"Sen en iyisisin." Adam, ben onu durduramadan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyor.

Sawyer'a bakmıyorum ama ilgisinin tenimi kavurduğunu hissediyorum.

"Ve malzemelerin bitti." Sawyer Adam'a başını sallar. "Daha fazlasını almak için malzeme odasına gidebilirsin."

Bu homurdanarak yapılan bir iş ama Adam gözünü kırpmıyor. Muhtemelen rahatladığı ve bacaklarını esnetebildiği için mutludur. "Geçiş kartınız lazım Profesör."

"Sorun yok. Benimkinin gelişmiş izinleri var. Ben de gideceğim." Sözcükler ben onları durdurmayı düşünmeden önce ağzımdan çıktı. Benimkinin gelişmiş izinlere sahip olmasının nedeni

Çünkü Lancaster onları bu Şekilde yaptı, ki bu Sawyer için hassas bir nokta. Ama oturduğum tezgâhtan kalkıyorum.

"Siz ikiniz onu bulabilir misiniz?" Royce diyor ki. "Malzeme odasında takılmak yok."

Adam gülüyor.

Sawyer'ın ağır bakışları biz kapıdan çıkana kadar sırtıma yerleşiyor.

"Ciddiyim. Sanki temel elektrik mühendisliğini

"Adam koridorda ilerlerken söze başladı. "İşte burada 'hayal görüyorsun Adam, o bizim iyiliğimizi düşünüyor' diyorsun."

Homurdanıyorum. "Bizi cezalandırıyor. Kıına bir Şey kaçtı ve acısını bizden çıkarıyor."

Adam'ın kahkahası duvarlarda yankılanıyor.

Odayı bulduk ve kapıda kartımı okuttum.

Tasarım laboratuvarı malzeme odası kendi başına bir depo, bir düzineden fazla sıra bilgisayar ipleri, LED'ler, mikro denetleyiciler ve kablolarla dolu raflar ve ekmecelerle kaplı. Kartlar, çipler, aletler ve lehimleme ekipmanları var.

Bu bir rüya, ya da birileri bunu organize etmeye devam etseydi olurdu.

Burada bize gönderilen bileşenleri aramak için farklı reyonlara gidiyoruz için.

Bir dakika sonra, raflardan birine doğru bastırıldım. sert, çok kızgın bir profesör.

"Ne yapıyorsun?" Sesi törpülenmiş gibi, vücudu gergin ve dikkat dağıtıcı, en iyi yerleri benimkilerle aynı hizada.

"Profesörümün bulmam için gönderdiği bir sürü saçmalığı kaynak olarak kullanıyorum." Başımı eğiyorum. "Yardım etmek ister misin?"

Gözleri karanlık, dudakları ince. "Seni ben göndermedim. Onu

gönderdim." "Peki neden? Adam'la aramız iyi olduğu için mi?"

"Sana göre kııma bir Şey girdiği için." *Kahretsin. Tabii ki bunu duydu.*

"Endişelenmen gereken benim kıım değil," diye bitiriyor ve gözlerim kısılıyor.

"Ekibe yardım etmek istiyorsanız, bize yardım edin. Bize ders verilmesine ve parmaklarımız kesilene kadar devre kurmamıza gerek yok."

"Hey, Liv? Listenin senin yarısındaki eşyaları buldun mu?" Adam arıyor.

"Üzerinde alışıyorum!" Geri arıyorum.

Sawyer yaklaşıyor. Eli sağ kolumu kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Buraya oyun oynamaya gelmedim Olivia."

"Gerçekten mi? Çünkü geleceğimi belirleyecek bir proje üzerinde çalışmak için buradayım. Varlığınız isteğe bağlı."

Bir an hareketsiz duruyoruz ve kalbim hızla çarpıyor. Göğsüne bastırıyorum ama hareket etmiyor. Diğer bileğimi tutuyor ve beni o kadar yakınına çekiyor ki nefesini boynumda hissediyorum.

"Babam size bir miktar para bıraktı. Çok cömert bir miktar para."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Avukat galadan önce sizi aradığını söyledi, ama görüştüğümüzde bundan bahsetmediniz. Görünüşe göre bu küçük gerçeği benden saklayabileceğinizi düşünmüşsünüz."

Demek mesele buymuş.

Hiçbir fikrim olmadığı gerçeği dilimin ucuna kadar geliyor ama yutkunuyorum. "Haklısın," diye karşılık veriyorum. "Onun parasını istiyordum. Ölmesini umuyordum ve bana bir sürü para bırak."

"Kes şunu. Şımarıklık yapıyorsun-"

"Bir oğlu olduğumu bilmiyordum ama bana bıraktıklarına bakılırsa, belli ki ben onun için kendi çocuğundan daha iyiymişim."

Yüzü bembeyaz oldu.

Damarına bastım. Hiçbir şeyi umursamadığını iddia eden bu adamın savunmasının altından sızdım ve onu can evinden vurdum.

Pişmanlık içime çöktü. Ondan bir tepki bekliyordum ama bunu değil. Tam geri almak üzereydim ki birkaç sıra öteden Adam'ın sesi araya girdi.

"Liv, sanırım buldum." Profesörümüzün şu anda beni rafa sıkıştırıp göğsümü kabartmasına kıyasla çok yakınım. "Ama listedeki bir şeyi daha almam gerekiyor. Burada stok olduğu yazıyor ama ben göremiyorum. Malzeme dolabına bakacağım, belki oraya taşınmıştır."

Sawyer ve ben kapı sesini duyana kadar birbirimize bakıyoruz.

Boğazım düğümleniyor. "Ben-" demek istemedim.

"Özrünü istemiyorum." Arkasını dönüyor ve dokunuşu kaybolduğu anda onu özlüyorum.

"O zaman ne istiyorsunuz Profesör? Bizi eşitleyen ne?"

Çünkü aramızda ne olursa olsun, ona söylediklerimin hiçbir mazereti yok.

Sawyer bir pislik gibi davranıyor ama ben adil davranmıyordum. Sabırsız, muhtaç, öfkeli ve savunmasız bir yanıımı ortaya çıkarıyor.

"Ciddisin." Gözleri parlıyor.

"Ne olursa." Nabzım boğazımda güm güm atıyor ama ondan korkmuyorum. "Beni cezalandırmak istiyorsan, elinden geleni yap. Ama buradan çıktığımızda düz bir zeminde olacağız."

Korktuğum şey, beni terk etmesi ve onu sonsuza dek kaybetmek.

Umutsuz bir döngüye hapsolmuş durumdayız. Ona sahip olamam, onu istememeliyim, ama yine de istiyorum ve belki o da aynı şekilde hissediyordur.

Vücudunun gerginliğinde, çenesinin sıkılığında, umursadığına inanmak istiyorum. Önemseydiğine inanmak istiyorum.

Çeviriyor ve karar verdiği anı görüyorum.

Beni koridorun sonundaki alçak bir dosya dolabına doğru çekti. "Eğil."

"Mastürbasyon yapmak için daha fazla dantel istiyorsan, Victoria's Secret'a gidip kendin alabilirsin."

Alçak sesle kıkırdaması kollarımdaki tüyleri kaldırıyor. "Bu sefer aldığım şey kumaş değil."

Eğer yine iç çamaşırlarımı çalmıyorsa, o zaman ne...

Sawyer'ın dediğini yapıyorum, belimden katlanıp öylece uzanıyorum, dolabın serin yüzeyi yüzüme değiyor.

"Endişelenmen gereken benim kışım değil."

Vücudum zonkluyor, bana bir haftadan uzun süredir dokunmadığını hatırlatıyor.

Bir yanıının şu anda beni becermesini istemesi berbat bir şey mi? O kapıdan çıkıp gitmek istediğim kadar, kalçalarımı ayırmasını ve arkamdan içime girmesini, sahiplenici ellerinin beni açık tutmasını ve çiğ iniltisinin kulağımda olmasını istemem?

Sawyer eteğimi yukarı kaldırıyor ve açık havada çıplak yanaklarımı hissediyorum. Ağır nefesi bir uyarıysa, sözleri de bir alarm.

"Hiç şaplak yedin mi?"

Nefesim dudaklarımın arasında titriyor, midemde sıcaklık kıvrılıyor.

"Hayır."

Artık korkuyorum.

Acıdan değil. Ama ne zaman yeni bir şey yapsak, üzerimde temizleyemeyeceğim bir iz bırakıyor.

Bana kızgın olabilir ama o da tahrik oluyor. Bu bir çeşit güç.

-Elimde bir tek o var.

Öyle değil. Gidebilirim.

Ama bunu yaparsam, kapatmaya hazır olmadığım bir kapıyı kapatmış olurum. Çünkü bir parçam hala onun için umut ediyor. Bizim için.

"Güvenimden faydalandın. Bunun sonuçları olacak." Onun güveni. Bu iki kelime kalbimi tekmeliyor.

Bana biraz da olsa güvendi. Bir anlığına da olsa beni içeri aldı.

Saatini yüzümün yanındaki dolabın üzerine koyuyor, saniye ibresi sessizce ilerliyor.

"Bir dakika. Sen sonuncusun, bugünlük işimiz bitti. Takım evine gidebilir."

Tüm kuralları çiğnemek için kendine bir zaman sınırı koyuyor. Bana karşı çiğnemediklerini bile.

"Tabii sen çıkmazsan," diye bitiriyor. Bir dakika.

Burada kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için bir dakika. Gerçeği yalandan ayırın, onun bana söyledikleri ve benim kendime söylediklerim.

İkimizin de yargılarını susturmak ve aramızda her zaman gerçek olan bağı hissetmek için bir dakika.

Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı ve bunun tek nedeni Adam'ın her an geri gelebilecek olması değil.

"Çıkmıyorum."

Oynayacağımı söyledim. Ama Sawyer başlamak zorunda.

İlk tokat sağ kık yanağıma indi. Keskindi.

Acıdan çok şokla irkildim.

Kendimi bir başkası için hazırlıyorum, cildimde her an yayılıyormuş gibi görünen batma noktasına odaklanıyorum.

Ama ikinci tokat diğer taraftan gelir.

Parmaklarım dolabı kazıyor. Bu sefer sesimi yutuyorum. "Bunu sen istedin Cherry."

Bana mı hatırlatıyor yoksa kendine mi?

Acı azalıyor ama yok olmuyor. Kıkımın her iki tarafında da aynı zonklama var.

Saatin saniye ibresi ancak ikiyi geçiyor. Onun güvenini kazanabilirmişim gibi geliyor.

Kazan onu.

Tangamı ayarlıyor, ona daha fazla tuval vermek için yukarı çekiyor.

Kumaş etimi sıkıca sararken içim zonkluyor. Uyluklarım birbirine kenetleniyor, ama arzunun çekiciliği sadece anlık bir dikkat dağıtıcı

eli tekrar aşığı iniyor.

Şimdi bana sertçe şaplak atıyor, odanın içinde yankılanan yüksek sesli şaplaklar. Tenim yanıyor.

Saniye ibresi dördü yuvarlarken yavaşlıyor gibi görünüyor. Altı.

Buna 30 saniye daha dayanmam.

Tam onu çağırarak üzereyken eli geri dönüyor, sıkıyor ve sonra ovarak acıyı yatıştırıyor.

Sırtım dikleşiyor ve küçük bir iç çekiş çıkıyor.

Kafam karıştı. Acıtıyor ve sonra acıtmıyor. Korkunç ve sonra güzel.

"Bundan zevk alıyor musun?" Fısıltısı o kadar alçak ki zar zor duyuluyor.

Aklımı mı yoksa bedenimi mi okuyor?

Nefes alış verişindeki hırıltı, bunun onu da en az onun kadar etkilediğini gösteriyor.

Be

n. Dönüp ona bakıyorum, gözlerim yanıyor.

Gözbebekleri şişmiş, ama açık ve neşeli görünmek yerine

Kapalı.

Sawyer umursamaz ve özgür ruhlu biri değil. Yargılamak ve kınamak için yaratılmış. Konu seks olduğunda açık olabilir ama iş güvene geldiğinde kıskanç ve cimridir.

Peki ne zaman bitecek?

Cevap çok açık. *Asla*.

"Dur."

Tüm vücudu geri çekiliyor. Eteğimi tekrar indiriyor ve geri adım atıyor.

"Bunun bizi eşitleyeceğini düşünmüştüm," diye başlıyorum. "Ama bu benimle ilgili bile değil. Sana kazık atan dünyayı cezalandırmaya çalışıyorsun. Parayı ben almadım," diye devam ediyorum o cevap vermeden önce. "Para olduğunu bile bilmiyordum. Avukat beni aradı ama detayları anlatamadan telefonu kapattım."

O dehşetle izlerken ben kıyafetlerimi düzeltiyorum.

"Senden asla bir şey almak istemedim. Seninle düz bir zeminde buluşmak istedim. Ya da bu şartlar altında olabildiğince düz bir zeminde." Tenim yandıkça yüzümü buruşturarak eteğimi düzeltiyorum. "Ama şimdi görüyorum ki bu asla olmayacak, çünkü kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceksin. O yüzden unuttun bunu, *Profesör*. Sizden bir şey kazanmaya çalışmaktan bıktım."

Koyu renk gözleri benimkileri yakalıyor ve ben o gözlerdeki duygulara kapılmayı reddediyorum. "Olivia-"

"Bulamadım." Kapının açılma sesi Adam'ın sesinin arasında kaybolur. "Redmond o kadar çok istiyorsa gidip kendisi almak zorunda kalacak," diyor köşeyi dönerken.

Aramıza bakıyor ve gözyaşlarımı fark etmeden önce gözlerimin kenarını siliyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, arkasından.

"Bunu mu arıyorsun?" Sawyer yanıımızdaki rafa uzanıyor ve Adam'ın aradığı parçayı tutuyor.

Adam utanarak gözlerini kırıştırır. "Oh. Daha önce kaçırmış olmalıyım."

Üçümüz birlikte sessizce laboratuvara döndüğümüzde, ben Adam'a yakın duruyorum.

Bu sefer Sawyer'ın gözlerini sırtımda hissetmiyorum. Bana baktığını hiç sanmıyorum.

SAWYER

"W

Krema ister misiniz?" diye sorar barista.

"Hayır. Siyah."

Kahve önüme düştü, rengi sıcaktı.

Karamel.

"Kahretsin, siyah dedin, değil mi? Zor bir sabah oldu." Yüzünü buruşturuyor. "Yeniden yaparım."

Bir elimi kaldırdım. "Sorun yok." "Değil, siyah istemiştin-"

"Okuldayken kremayla içerdim. Bunu aşacağım." Gülümsemeye zorluyorum ve açık renkli kahvemle arkaya doğru dönüyorum.

Kasabaya son gelişimden bu yana yeni açılan popüler bir kafe olan Some Like It Hot'ta dedikodu yapan ve ders çalışan kasaba sakinleri ve Russell U öğrencilerinin karışımından oluşan bir avuç dolu masanın yanından geçiyorum.

Bu iyi adam rolü de neyin nesi?

Malzeme odasında olanlardan dolayı kendimi suçlu hissediyorum. Bu yeni bir düşüştü. Duygusal olarak değil ama ahlaki olarak.

Bu sabah Daniel ile koşuya çıktık. Kollarımı ve bacaklarımı çalıştırmak ve kanımı pompalamak iyi hissettirdi. Ama kaldırımdaki her adımda Olivia'yı düşündüm.

Geçen haftadan önce yaşadıklarımız: kucağımda nasıl eridiği, beni nasıl öptüğü, bana nasıl bu kadar kolay açıldığı.

Sonra malzeme odasında kıyafetlerini düzelttikten sonra bana bakışı.

Babamın ona elli bin dolar bıraktığını öğrendiğimde gözlerim açık gitti. Para yüzünden değil, onu önemseydiği için. Ve onu tanıdığım kadarıyla, o da babamı önemsiyordu.

Onun ve Adam'ın koridorda şakalaştıklarını duymak son kontrolümü de kırdı.

Onu bir dolabın üzerine yatırdım ve yalnız kaldığımızda bana savurduğu ucuz hakaretler de dahil olmak üzere bana hissettirdikleri için kışının her santimini kızarttım.

Sadece onu biraz şok etmek istemiştim ama kendimi kaptırmışım.

İşim bittiğinde, suçlama dolu o inatçı kara gözleriyle bana baktı ve parayı bile almadığını söyledi.

Söyleyemediğim şey, beni de en az onun kadar cezalandırdığıydı. Defterimi masanın üzerine koyarak bir koltuğa gömüldüm.

Belki de bende bir sorun vardır.

Babamı istediğim kadar suçlayabilirim ama Albert Lancaster'la tanışmadan önce de kalbimde bir parça karanlık vardı ve bu karanlık ondan sonra da devam etti.

Geçen gün okumaya başladığım öğrenci makalelerini açıyorum ama daha fazla ilerleyemeden telefonumun zil sesi araya giriyor.

"Sawyer," dedi eski ortağım.

"Graham. Sonunda bana şirketin yarısını geri teklif etmek için aradın."

"Sanki onu almaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor." Bir duraklama.

"Kıdemsiz mühendislerimizden biri kimin taşınmakla ilgilendiğini sorduğunuzu söyledi."

"İnkâr etmemi mi bekliyordunuz? Ben gerçekleri inkâr etmem." "Geçen yıl olanları tartışmak için aramadım."

Pencere kenarında en son kim geldiyse ondan kalma eski bir *New York* dergisi var ve iş haberlerine göz gezdiriyorum. İkimizle ilgili bir haber görünce duruyorum.

"Onun gözlerinin içine bakabiliyor musun?" Söylendim. "Senin gibi tüm dünyaya yalan söyleyen bir kızım olsaydı, kesinlikle bakamazdım."

Beş yıl önce şirketi kurduğumuzda, müşteri işleri ve kendi projelerimiz arasında bir denge vardı; birincisi faturaları ödüyordu. Ancak her zaman daha ileri teknoloji geliştirme yapma arzumuz vardı.

Geçen yıl henüz kendini kanıtlamamış yeni projelere birkaç milyon bütçe ayırmaya karar verdiğimde gerilim doruğa çıktı.

Hayır dedi. Sanki şirketin yarısı da benim değilmiş gibi.

New York'taki diğer tüm firmalar gibi geçmişe takılıp kaldığını belirttim.
Bu yüzden erkek erkeğe uğraşmak yerine
bir tuzak kurdu.
Kaçınmanın mümkün olmadığı bir şey.
Ertesi gün tüm personel bana nasıl bir adam olduğumdan emin
değilmiş gibi baktı.

Ben acımasız biriyim. Pervasız.

Dünya yeterince umursamadığında, kendi başınızın çaresine bakmak
zorundasınız. Graham, "Yeteneğimizden uzak durun" diye uyarıyor.

"İnşa ettiğimiz yetenek."

"İnşa ettiğim yetenek. Asla bir takım oyuncusu olmadın. Bu senin
çöküşündü ve mirasın olmaya devam ediyor."

"Ve kendinizi, şirketimizi ve her b i r çalışanını geçmişe bağladınız.
Bu senin olacak."

Dergiyi tekrar pencere kenarına fırlatarak kapatıyorum.

Gelen kutumda kendime e-posta ile gönderdiğim dört
dosyadan oluşan bir set duruyor.

Öğrenci kompozisyonları. Okuduğum üç tanesi tahmin edilebilirdi. Aile
mirası.

Sektörde itibar. Profesyonel dereceye sahip ilk kişi olmak.

Henüz açmadığım bir tane var.

Olivia'nınki.

Bu onun mahremiyetini ihlal etmek gibi hissettirdi.

Ama dün beni şaşırttı. Benimle konuşmayacak ama ondan bir parçaya
ihtiyacım var. Bunu babam için yazmış, ona. Onu onun gördüğü gibi
görmek istiyorum.

Şimdi, burada, herkesin önünde, makaleyi açıyorum.

*Kendimi bildim bileli dansçı olmak istiyordum. Çoğu insan balenin göz
alıcı olduğunu düşünür; zarif kadınları ve erkekleri güzelleştirir. Pointe
ayakkabılarımın kurdelelerini bağladığımda kendimi savaşa gidiyormuş
gibi hissederdim. Bir tür yetkinlik için bedenimi cehenneme soktum.
Çalışmamın ödüllendirileceğini düşündüm ama öyle olmadı. Çünkü liyakat
sadece işin bir parçasıdır.*

*On yedi yaşındayken bana dansçı olamayacağımı söylediler.
Yıkılmıştım. Keşke o zamanı hatırlamadığımı söyleyebilseydim, ama her
günün her saatini hatırlıyorum. Karanlıktı. Kendimi okula sürükledim, bir
devre kartı inşa etme projemiz olana kadar hareketlerden geçtim. Bu bana
odaklanacak bir şey verdi. Bilimi keşfettim.*

Tasarım ve inşaatın sevdiğim yanı da bu. Eğer her şeyi doğru yaparsanız, kazanabilirsiniz. Kimse sizi durduramaz. Bilim sizi durduramaz. Termodinamik ve elektrik kanunları yüzünüzü, kemerlerinizi, vücut ağırlığınızı ya da ailenizi umursamaz. Ait olabileceğim bir yer.

Ve onun olmasına yardım etmek yerine, yoluna çıkıyorum. "Sana bir kahve daha getireyim mi?"

Not defterimin ekranını kapattım. Biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum.

Garsona göz kırpıyorum, boğazım düğümleniyor. Başımı sallıyorum ve o da gidiyor.

Belki de Graham bir konuda haklıydı ve ben kendimi çok fazla önemsiyordum.

Tezgâhtaki konuşmalar bilincime akıyor. Tanıdık bir kadın sesi.

"...Savunma hattı hayal kırıklığı yarattı. O çocuklara her ne oluyorsa silkinmelerini ve kafalarını toplamalarını söyledim."

Sandalyemde döndüğümde Betty'yi tezgâhın üzerine eğilmiş baristayla konuşurken buluyorum.

"Sawyer?" Hazır bardağını alıp bu tarafa yöneliyor. "Buradaki yulaf sütlü latteyi denedin mi? Çok güzel. Geçen hafta sonu ezeli düşmanımızın yaptığı gibi."

Davet edilmeden karşısındaki sandalyeye oturuyor ve yıpranmış deri koltukta rahat etmek için ayarlamalar yapıyor. "Tatlım, seni ne yiyip bitiriyor?"

"Babamın birçok öğrencisiyle yakın ilişkisi var mıydı?" Betty kaşlarını çatar. "Ben yakın demezdim. Neden?"

Bir elimi boynuma götürdüm. "Dekan, bir öğrencinin odalara girmek için anahtar kartının bir kopyasına sahip olduğunu söyledi."

"Bunu herkes yapar, Sawyer. Sen kimi düşünüyorsun?" "Olivia Barclay. Onunla zaman geçirdi."

"İnsanların içinde en kötüyü aramaya alışkın olduğunuzu biliyorum. Ölülerini bütün gün suçlayabilirsin; onların tartışacak nefesleri yok. Ama sakın o kızı suçlama. Çünkü o bir bebek ve seni yola getirmek için nefesimden fazlasını kullanacağım." Gözleri parlıyor. "Bugün başka neyi çözebiliriz?"

Öğrencimi becerdim ve ona dokunmama izin vermese bile duracak gibi görünmüyorum.

"Gelecekteki iş ortağım ve ben öğrencileri işe almaya çalışıyoruz. Belli ki bugünlerde birine sadece iş teklif etmek yeterli değil."

"Öğrenciler bir davetin kişisel ve özel olduğunu bilmek isterler. Önemli olduklarını hissetmek istiyorlar."

Elimi boynuma götürüyorum. "Yani hepsine doğum günü pastası mı alayım? Dersime girmeye tenezzül ettikleri için onlara katılım kurdeleleri mi göndereyim?"

Gülüyor. "Son birkaç yılda baban öğrenci projelerini denetlemek, mühendislik kulübüne yardım etmek gibi daha fazla hizmet faaliyeti üstlenmeyi kabul etti. Sanırım bu onu onlara sevdirdi."

"Zaten Stars'ı yapıyorum, gerçi onu da berbat etmiş olabilirim."

Ama Olivia onları aptal çemberlerden atlattığımı söylerken yanılıyordu.

Neyden yapıldıklarını görmek istedim. Okul, sizi gerçek dünyaya hazırlamadan zihninizi doldurmanın bir yolunu buluyor. Onlara verebileceğim tek hediye bu. Mühendislik alanında yaptığım doktora, hayattakinin yanında hiçbir şey.

"Onları önemsedigine ikna etmek için gerçekten radikal bir şey deneyebilirsin." Betty'nin gözleri parlıyor.

Bu noktada, her şeyi deneyeceğim.

OLIVIA

W

Matematik dersinde ellerim yumruk olmuş bir halde koltuğuma usulca gömüldüğümde iyi görünüyorum.

Bu bir yalan. Berbat durumdayım.

Laboratuvarda kablolarla çalışmaktan parmak uçlarım kesildi ve kırım şikayet ediyor.

Sanki etimde Sawyer'ın elinin izi varmış gibi hissediyorum.

Muhtemelen vardır.

Gerçekten 60 saniye.

Eminim niyeti kapıdan çıktıktan sonra uzun süre unutmamamdı ve istediğini aldı.

Her neyse. Bunu ve onu aştım. Benim çözebileceğimden daha büyük sorunları var ve dün bunu kanıtladı.

Telefonum bir aramayla titriyor; avukatın numarası, muhtemelen miras konusunu takip ediyor.

Para işime yarayabilir. Babamın galada söyledikleri doğruysa, aileme güvenemem. Ve eminim Lancaster paranın bu amaçla kullanıldığını görmekten memnun olacaktır.

Ayrıca, bu Sawyer'ı ilgilendirmez. Ve bildiğim kadarıyla, beni de ilgilendirmiyor.

Royce ve Madison sohbete dalmış bir halde kapıdan içeri giriyorlar ve ben de telefonu çantama atıyorum.

Royce beni fark ediyor ve yanıma geliyor. Madison onu takip ediyor, başka bir yere oturmak ister gibi görünüyor ama diğer tarafındaki koltuğa oturuyor.

"Ödevini bitirdin mi?" diye soruyor.

"Zar zor. Sen?"

"Çoğunu." O sırtıyor ve Madison gözlerini deviriyor.

"Çünkü Xbox'ında NBA oyunları oynamayı bırakamıyorsun." "Adam da onlarla ilgileniyor. Gerçekten çok iyi."

"Huh. Bir ara ona meydan okumam gerekecek." Kitaplarını çıkardı.

"Yıldızlardan bahsetmişken, Profesör Redmond'un gözetmenliği harika gidiyor."

Kaşlarımı çattım. "Hepimizin katıldığı aynı laboratuvar oturumunun bir parçası mıydınız?"

"Evet, ama bugün bana bir e-posta gönderdi. Okuldan sonra ne yapmak istediğimi sordu ve bana bazı seçenekler sundu."

Bana verdiği tek şey kırmızı bir kıçtı.

"O bir tür dahi," diye devam ediyor Royce, umursamaz bir tavırla.

"Burada ve mezun olduğu okulda bir sürü ödül kazandı ve iki düzineden fazla patenti var."

"Anladım. O, Tanrı'nın mühendislik öğrencilerine bir armağanı," diye araya giriyor Madison. "Sadece bu kadar. Burada olmak zorunda değil. Şirketinden ayrıldığında

Anlaşmadan çok para kazandım. Russell'a mali yardımla girdiğimde iyi bir derece alacağımı biliyordum. Böyle bir deneyim beklemiyordum. Şimdi Yıldızlar için ulusal yarışmalara katılma şansımız varmış gibi hissediyorum. Bunun yanı sıra Redmond'dan alacağım bir referansla her yere gidebilirim."

Royce'un tutkusundan etkilenen tek kişi ben değilim. Madison da onu izliyor.

"Bu yüzden mi benimle oturmak istedin?" Alay ediyorum. "Profesör Redmond'dan övgüyle söz edebilmek için mi?"

"Hayır, seninle oturmaya geldim çünkü laboratuvarda sana ait olduğunu düşündüğüm bir şey buldum."

Çantasına uzandı ve yumruğunu çıkardı. İçinde benim kolyem var.

Elmas kolye ışıktaki parlıyor. Midem bulanıyor, inançsızlığım minnettarlığımınla karışıyor.

"Günün sonunda buldum. Tanıdık geldiği için hemen teslim etmedim, sonra senin de buna benzer bir şey giydiğini hatırladım. Bu senin mi?"

Elması, tokayı inceleyerek kaldırıyorum. Her şey mükemmel bir şekilde sağlam. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Ama..."

New York'taki bölgesel yarışmalarda robotumuzu tamir edecek malzemeler karşılığında başka bir takımla takas ettim.

Madison da bunu biliyor ama Royce bilmiyor.

"Teşekkürler," demeyi başardım.

Tektaşımı bir elimle kavırıyorum, hâlâ burada olduğuna inanamıyorum.
Nasıl geri geldi? Diğer takımdaki adamlardan birinin fikrini
değiştirdiğine inanamıyorum.
Geriye bir seçenek kalıyor.
Bir metin yazarken kolyeyi boğazıma takıyorum, tanıdık hissi beni
rahatlatıyor.

Liv: Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama teşekkür ederim.

Yanıt dakikalar sonra gelir.

Adam: Ne için?

"Bayan O!" Guppies sınıfımdaki küçük kızlardan biri olan Sienna, stüdyoya
doğru ilerlerken çılgılık atıyor. "Andy önümü kesti."

Söz konusu çocuk kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınır. "Hayır.
Bu taraftan gitmemiz gerekiyordu."

Sienna, "Diğer tarafa gitmen gerekiyor," diye itiraz ediyor.

Dans öğretiyorum ve altı ve yedi yaşındaki çocuklarla eğleniyorum.
Çevredeki şaselerin liberal bir yorumunu yapıyorlar ve o kadar sevimliler
ki, para almasam bile onları izlerdim.

"Bu sefer hepimiz sağa gidelim" -ellerimle işaret ediyorum- "ve bir
dahaki sefere sola gidebiliriz."

Bu kez çocuklar sağa doğru giderler... Sienna'nın ayak parmaklarına
basan Andy hariç.

"Bunu bilerek yaptı!" diye
bağırıyor. "Yapmadı!"

"İnsanlar hata yapar. Onları affetmek iyidir." "Ya
affetmek istemiyorsam?"

"Peki, sınıfın geri kalanını kimin hatası olduğunu konuşarak geçirebiliriz ya da bu konuda ustalaştıktan sonra sırada ne olduğunu konuşabiliriz."

Çıglıklar kesiliyor. "Sırada ne var?" Sienna soruyor.

"O zaman bir tekme ekleyebiliriz." Sol ayağımın üzerine relevé yapıyorum ve sağ ayağımı bir développée ile yukarı kaldırıp bel hizasında yana doğru uzatıyorum.

"Sonra ne olacak?"

Köşeye çekilip nefes alıyorum.

Jeté'nin içine bir chassé yapıyorum, kolayca iniyorum ve yerinde üçlü bir pirouette gerçekleştirmek için sıfırlanıyorum.

"Vay canına." Mırıltılar yükseliyor.

Hareketler bedenimde kalıyor, gerginlik ve uzama. Uzun zamandır görmediğim bir arkadaş gibi, aradaki mesafeye rağmen sizi anında rahat hissettiren türden.

"Ama o gelecek hafta," diye şaka yapıyorum. "Stüdyoda bir tur daha attıktan sonra bugünlük işimizi bitireceğiz." Saçlarını karıştırıyorum ve işe geri dönmeleri için onları cesaretlendiriyorum.

Stüdyoya bakan pencerelere doğru dönmeden önce gözlerini üzerimde hissediyorum.

Camın diğer tarafında duruyor, ağır bakışları sanki yaşadığı her iyi ve kötü günün sebebi benmişim gibi bana kilitlenmiş.

Süre dolduktan sonra çocuklarıma kapıya kadar eşlik ediyorum.

"Ben de derslerimin çekişmeli geçtiğini sanırdım," diye mırıldanıyor Sawyer.

Gülümsemeyi reddediyorum. Bunu hak etmiyor. "Sanırım bir keresinde az kalsın o pislikle yatıyordum. Andy için mi geldin?"

"Daniel otoparkta. Senin için geldim."

Etkilenmemek mümkün değil. Bu sözleri söyleme şekli kalbimi hızlandırıyor.

Bakışları boğazımdaki kolyeye düşüyor ve göğsüm genişliyor. "Sendin, değil mi?"

Sawyer'ın gözleri sanki inkâr edecekmiş gibi kararır. "Bunun senin için önemli olduğunu biliyordum."

"Ama ne zaman..."

"Bölgesel yarışmalarda, buluşmamız gerekmeden önce."

Koridorda kavga etmeden önce.

Madison bizi yakalamadan

önce. Bunu benim için

yaptı.

"Zaten sana, takas ettiğin çocuktan daha çok yakışıyor," diyor yüzünü buruşturarak.

"Peki bu ne? Bir özür mü?"

"Hayır. O bir hediye. Bu bir özür." Nefes alıyor, o kadar garip görünüyor ki neredeyse onun için üzüleceğim.

Neredeyse.

"Haklıymışsın. İnsanlarla arama mesafe koymayı severim. Bölgesel yarışmalardan sonra beni uzaklaştırdın ve babamla birbirinizin hayatında olduğunuza dair kanıtlar buldum... Ben sana sahip olamazken onun sana sahip olmasından nefret ettim."

Ve ona sahip olmalıyım, sanırım ama söylemiyorum. Kelimeler büyük bir taviz.

Yeterli değil.

"Özürler genellikle 'Özür dilerim' sözcüklerini içerir. Örneğin," diye araya girmesine fırsat vermeden devam ediyorum, "Baban hakkında senden bir şey saklamam seni incittiye özür dilerim. Tam da bu yüzden yaptım ve geri tepti."

Stüdyonun etrafına bakıyor, çenesi çalışıyor. "O halde..." tüm çocuklar ve ebeveynler duyamayacak durumda olsa da sesi alçalıyor. "Seni malzeme odasında cezalandırdığımda kızgındım ve bunu hak etmemiştin. Özür dilerim."

"Öyle olmalısın. Bütün gün rahat oturamadım," diye homurdanıyorum.

Ellerini iki yana açtığı anda hatamı anlıyorum. "Gerçekten. İstersen bir göz atabilirim."

"Zor pas. Söylediklerimi unut."

"Dediğim gibi. Çok, çok üzgünüm." Gözleri arzu ve eğlenceyle parıldıyor.

"Tabii ki öylesin." Dans çantamı kapıyorum, fermuarının açık olduğunu çok geç fark ediyorum ve içindekileri yere döküyorum.

"Kompozisyonunu okudum. Geçen dönem babama verdiğin."

"Sen ne?"

Dizlerimin üzerinde, sokak kıyafetlerimi, yedek mayomu ve cüzdanımı alıp tekrar içeri tikiyorum.

"İstediğin şeyi elde etmene engel olmak istemiyorum." Sawyer yanımda, yardım ederken çok yakınım. "Hepsine sahip olmanı istiyorum."

Stars'ı kastediyor ama ben onun kollarında, dokunuşunda hissettiklerimi istiyorum.

Ama Madison'a söylediklerimden dolayı ve ona başladığım şekilde izin vermenin yıkıcı olacağından dolayı onunla tekrar oraya gidemem. Sadece

bedenimi değil, kalbimin bir parçasını da ele geçirdi.

Ve onu mahvetti.

"Okula odaklansak daha iyi olur." Ben ayağa kalkıyorum, o da beni takip ediyor.

"Yani sınıfımda oturacaksın, itaatkâr bir şekilde not alacaksın, seni nasıl boşalttığımı hatırlamıyormuş gibi yapacaksın."

Tenimin her yeri karıncalanıyor, uyluklarımın arasına donuk bir ağrı yerleşiyor. "Ben de tam olarak bunu yapacağım." Tüm gücümü kullanarak arkamı dönmeye başladım.

ve kolumu tuttu.

"Yazınızda dansın size nasıl hissettirdiğinden bahsediyorsunuz. Heyecandan vazgeçmek zorunda değilsin. Aslında, bu tutkuya ihtiyacın var. Seni ayakta tutacak tek şey bu." Elime bir şey tutuşturuyor; pointe ayakkabıları için yepyeni, geniş saten kurdeleler. "Seninle zaman geçirmek istiyorum. Nasıl izin verirsen."

"Senin tipin olduğum için mi?" Mırıldanıyorum. "Çizgileri aşmayı alışkanlık haline getirdiğini anlıyorum. Ama bazılarıyla birlikte yaşayamam."

"Neden Olivia?" Sawyer göğsümde bir delik açacak kadar yoğun bir şekilde bana bakıyor. Hayal kırıklığı yaşayan bir şey. "Bunun benim hakkımda mı yoksa senin hakkında mı bir şey söylediğinden korkuyorsun?"

Çünkü onun benim yaşımda başka bir kadınla görüşmesi, onu istemesi, onunla birlikte olmak için her şeyi riske atması fikri çok canımı yakıyor. Sahip olduğumuz şeyin farklı olduğuna inanmak istiyorum.

Ama bana asla böyle bir söz vermedi. Sadece ateşli, vahşi, hayata geçen bir fantezi olması gerekiyordu. Belki de büyümenin bir parçası da çok fazla şey beklediğinin farkına varmaktır.

"Haklısın," diye itiraf ediyorum.

"Seninle ilgili bir ilk." Koridorda etrafına bakınıyor. "Başka bir ders daha mı vermen gerekiyor?"

"İşim bitti." Telefonumdan bir bildirim sesi geliyor. "Ama üstümü değiştirip bir işimi halletmem, sonra da eve gitmem gerekiyor. Bu gece Hoes Over Brews var."

Kaşları kalktı. "Affedersiniz?"

"Kızlar gecesi," diye açıklıyorum. "Erkeklerin ne kadar aptal olduğu da dahil olmak üzere her şey hakkında konuşuyoruz."

"Bu akşam için size yeterli malzeme sağladığımı için mutluyum."

Ben daha durduramadan kahkahası yükseliyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor.

Özrü acıyı geri getiremez ama yardımcı olur.

Kolyemi geri verdi ama bunu bana karşı kullanmadı. Hatta bunun için

kredi bile almayacaktı, ki bu da

Dönemin başında, istediğini elde etmek için her şeyi kullanabilecek biri.

Elimdeki kolyeyi yumrukladım. "Bana onu nasıl geri aldığını anlat." "Asla."

"Seni yapabilirim."

"Bu bilgiyi benden zorla almak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Ağzımı açtım. "En azından halka açık değil," diye düzeltiyor sırtarak.

Haftalardır ilk kez dürüst bir konuşma yapıyoruz ve ben bunun bitmesini istemiyorum. "Kızlara CVS'den bir şeyler alacağımı söyledim. Benimle gelebilir misin?"

Eczanede profesörümle karşılaşmanın garip bir tarafı yok, değil mi?

OLIVIA

"M "Oda arkadaşım kayganlaştırıcı istiyor," diye Sawyer'a bilgi verirken bir sepet alıp koridorda ilerliyorum. Prezervatiflerin ve diğer aksesuarların olduğu bölüm Önünde. göründü ve ben durdum

Diğer tarafa dönüyor ve koridorun diğer tarafındaki eşyaları inceliyor. Sargılar ve bandajlar beni gülmekten kıldı geçirdi.

"Spor hekimliği bandına ihtiyacınız var mı Profesör Redmond? Sanırım kemik yoğunluğu yaşla birlikte azalıyor-"

"Seni bununla bağlayacağım, akıllı ağzını kapatmak da dahil."

Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru fırlıyor.

Burada onunla olmak garip değil. Hem de hiç.

Birlikte olduğumuzda kayganlaştırıcı kullanmadık.

Buna gerçekten ihtiyacım yoktu.

Ama eğlenceli olabilir.

Odaklan.

Markaları tarıyordum ki sesi beni böldü. "Bana oyuncaklarından bahset."

Sırt sırta olmak daha güvenli hissettirebilir ama bu bir yanılsama. Onun sıcaklığını buradan hissedebiliyorum, aramızdaki sadece birkaç santimi kıyafetlerimden bile hissedebiliyorum.

"Bir titreşimim var" -bunu biliyor, çünkü bana kullandırttı- "ama pek koleksiyonum yok."

"Hiç başka biriyle kullandınız mı?"

Parmaklarım elime aldığım paketin üzerinde kayıyor. "Hayır ama şu klitoris titreşimlerinden biri gibi bir mermi fikri hoşuma gitti." Sesim bir an alçalmış gibi görünüyor

Oktav.

Sawyer koridorun benim tarafıma dönüyor ve bir kutu prezervatif seçiyor. Sepetime bıraktı ve ben de aval aval ona baktım.

"Çok mu küstahça?"

Önümde durmak için hareket ederken gözleri kararıyor, vücudu benimkine bastırıyor. Cüzdanına uzanıp bir yirmilik çıkardı ve kutunun üstüne koydu. "Eğer biriyle oyuncak kullanacaksan, bu ben olsam iyi olur."

Yukarıdan bizi yansıtan aynayı görmek için başımı kaldırdığımda kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Uzun boylu, siyah saçları yüzünü sarmış, korkutucu biri. On yıl daha yaşlı.

Daha küçüğüm ama cesur da görünüyorum.

Birlikte iyi görünüyoruz. Doğru ve yanlış büyüleyici şekillerde.

Birbirimizden uzaklaşırken, "Başka neye ihtiyacın var?" dedi. "Cips.

Kesinlikle cips."

Koridora doğru ilerliyor.

"Pringles?"

"Hayatta olmaz." Ürperdim. "Robot üzerinde çalışırken bir sürü teneke kutu kırdık.

Eğer bir daha Pringles kutusu görmezsem, bu çok erken olacak."

Ben biraz Lays seçip sepetime eklerken o kıkırdıyor. "Geçen gün malzeme odasında olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor," diye başlıyorum.

"Parmaklarıma damlatıyordun." Sesindeki sıcaklıktan neredeyse sepeti düşürecektim. "Ama bir dahaki sefere böyle oynadığımızda-"

"Biz bir şey yapmıyorduk. Sen büyük bir pislik oluyordun."

"Bir dahaki sefere böyle oynadığımızda," diye tekrarlıyor, "sen de katılacaksın."

Daha fazla çipe ihtiyaç var.

"Cips ya da kraker sever misin?" Ona bakmaktan yanmamak için sepete bir poşet daha atarken soruyorum. Bir tane daha.

"Cips. Krakerler inç kare başına yeterli lezzete sahip değil."

"Öyle diyorsunuz. Simitlerin benzersiz şekilli ve ilginç olması önemli değil."

"Nasıl ilginç olabilirler ki? Hepsi aynı." Yara bantlarına uzanırken gülüyorum.

"Ne için?" diye soruyor.

"Geçen gün pointe ayakkabılarımı çıkardım. Dersler bittikten sonra stüdyoyu kullanma fırsatım olmadı ama yakında zaman bulacağım."

"Seni dans ederken görmek istiyorum. Bu gece seni izlemek beni deli gibi tahrik etti."

Odanın öbür ucunda, hareket edemez ya da dokunamaz halde, sadece beni görerek tahrik olduğunu düşününce içimi bir ürperdi kaplıyor.

Onu bilerek baştan çıkarma fikri delicesine seksi. Daha önce hiç bir erkeği baştan çıkarmamıştım. Elbette, nasıl görüneceğimi düşünerek giyindim, ama bu onun beni düşünmesini, arzulamasını, benim için yalvarmasını sağlamak için tüm benliğimi ortaya koymaktan farklı.

Bana hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor, beni cesur ve gözü pek, pervasız ve özgür kılıyor. Bana verdiği zevk, yaşamayı beklediğimden çok daha fazla ve sadece bir kez birlikte olduk.

Bir dahaki sefere bana başka neler gösterebileceğini hayal bile edemiyorum- "Profesör Redmond."

Bir öğrenciydi ve o konuşurken kasaya doğru eğildim. Ödemeyi yaparken omzumun üzerinden gizlice bakıyorum.

Ama beni incitme şekli geri geliyor.

Bu sınıfı bitirip gittiğinde ondan kurtulabileceğinizi düşünüyor musunuz?

Adam'la çıktım. İstedikten ve ayrılmak zorunda kaldıktan çok sonra onunla takıldım.

Bu farklı.

Ben farklıyım.

Beni dans stüdyosunun dışındaki park yerine kadar götürüyor. Her adımda onun farkındayım. Yaşadığımı hissediyorum.

Arabamın yanında durduğumuzda boğazını temizledi. "Sana bir şey sormam gerekiyor. Garip bir durum."

Güldüm. "Bana şaplak atmaktan bahsettin ve prezervatif aldın. Bundan daha garip ne olabilir?"

"Balıklar. Siyah olan tüy döküyor gibi görünüyor. Bir sorun var." Kaşlarını çatı. "Hepsini besliyordum ve biraz araştırma yaptım..."

Sonra ne dediğini zar zor duyuyorum çünkü göğsümde çok fazla baskı var.

Balıklar umurunda olmayan Sawyer onlar için endişeleniyor. Yardım istemesi gerektiği için utanıyor ve hayal kırıklığına uğruyor.

"Bu hassas. Mantar olabilir. Vahşi doğada da bulaşabilir ama evcil hayvanlarda daha yaygındır." Merhametten göğsüm sıkışıyor. Zavallı hayvan yanlış bir şey yapmadı ama acı çekiyor.

Telefonumda bir sayfa açıyorum. "Tüm su seviyelerini kontrol edin. İki kere. Sonra bu antibakteriyel şeyi alın ve belirtildiği gibi kullanın."

"Ya işe yaramazsa?"

Alacakaranlık ve güneş ufukta turuncu çizgiler bırakıyor ama hava neredeyse kararmak üzere.

"Eğer olmazsa... beni nerede bulacağını biliyorsun." Ben gülümsüyorum ama o sadece iç geçiriyor. "Olivia. Sahip olduğumuz şeyi seviyorum.

Onu geri istiyorum," diyor.

Yüzündeki kararlılık seksiliğin de ötesinde.

Ben de istiyorum.

Hem beni canlı hissettirdiği için hem de görkemli olduğu için. Ölümlüleri rahatça dize getiren karanlık bir tanrı, teslimiyetlerinden zevk almalarını sağlayacak kadar yardımsever.

Ve bunun için kendimi yargılamayı geçtim.

Ama peşinden koştuğu ilk genç kadın olmadığımı öğrenmenin beni ne kadar incittiğini düşünüyorum. Eğer onun kişiliğine bu kadar kapılmamış olsaydım, bu kadar önemli olmazdı.

"Tamam." Sawyer Redmond'ın hedonizmine kapılabilir ve kalbimi koruyabilirim. "Ama bu sadece fiziksel."

Kaşlarını çattı. "Sana göz kulak olmaktan vazgeçmeyeceğim. Ne yaptığın ve kiminle yaptığın umurumda."

Kolyeyi ve laboratuarda ortaya çıkış şeklini düşünüyorum.

"Randevuya çıkmıyoruz. Ya da oyun oynamıyoruz. Ya da takılmıyoruz. Ve bu pazarlığa açık değil."

Yaklaşp ceketimin yakasını açtığında, başparmağı boynumu sıyırdığında tam olarak bu oluyor. "Biz özeliz. Başka hiçbir erkek sana dokunamaz."

Kalbim onun dokunuşuyla çarpıyor. "Ve sen başka kadınlara dokunmuyorsun."

"Belli ki." Sawyer bana deliymişim gibi bakıyor, ama bu benim için açık değil ve onun bunu söylediğini duyunca göğsümde bir düğüm gevşiyor.

"Anlaştık. Ama mesajlaşmayacağız."

İnanmaz bir bakışla arabamın kapısını açtı.

"Mesajlarımızı sildin," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer bunu yapacaksak, birbirimize güvenmeliyiz."

Yüzünü buruşturuyor. "Mesajları bu yüzden sildiğimi düşünüyorsun." "Başka neden olabilir?"

Telefonunu uzatıyor ve bana telefonundaki mesajları gösteriyor - mükemmel bir şekilde bozulmamış.

Duygusallaşmamaya çalışarak onlara göz gezdiriyorum.

Artık sahip olmadığım tarihimizin bir parçası onda.

Onları okuyor mu? Bu düşünce nabzımı hızlandırıyor.

"Sil onları," diyorum.

Gözleri yarıklara kadar daraldı. "Ne?"

"Eğer mesajlarımız bende yoksa, sende de yoktur."

Bir grup gencin park yerinden geçip bir şaka üzerine kıkırdamasına yetecek kadar uzun süre çeviriyor. Onu herhangi bir şey üzerinde düşünürken gördüğümde daha uzun süre.

Sonunda, "Onları sana göndereceğim." dedi.

"Peki." Sanki umurumda değilmiş gibi söylüyorum, oysa aniden bana hayatta bir şans daha verilmiş gibi hissediyorum.

Telefonu için elini uzatıyor. "Seninkine de ihtiyacım var." Uzattım.

Benimkinde birkaç tuşa basıyor, sonra geri dönüp kendisinininkine yazıyor. "İşte. Bu sefer bir pisliğin onları senden almasına izin verme."

Telefonumu cebime sokuyorum ve arabaya binmeden önce çantaları yolcu koltuğuna yerleştiriyorum.

Dönüp ona bakıyorum. "Eğer bunu yaparsak, iki şartım daha var."

Acı çekmiş gibi görünüyor. "Taşaklarımı da sana vermemi ister misin? Söz veriyorum, eğer yaparsam bu çok daha az tatmin edici olacak."

Dudaklarım seğiriyor. "Önce..." Sakin bir nefes alıyorum. "Bana bıraktığı parayı alıyorum. Elli binin hepsini."

Eğer babam gerçekten meteliksizse, gelecek dönem harç parasına ihtiyacım olacak. Başını salladı. "Senindir. Peki ya diğer koşul?"

"Babana bir şans vermelisin." "O öldü."

"İşte bu yüzden daha da önemli. Onun anısını taşıyorsun ama ya değiştiyse? Bu ihtimali düşünmek istemiyor musun?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Gittiğim gece ne olduğunu bilmiyorsun."

"O zaman söyle bana."

Sawyer'ı uçurumun kenarına iten, en iyi ihtimalle kusurlu olsa bile bildiği tek evden kaçmasına neden olan şey neydi?

Eğiliyor ve nefesi dudaklarımda, sıcak, tatlı. "Söyle bana," diye tekrarlıyorum, ağzına karşı fısıldayarak. "Duygu yok, değil mi?" diye karşı çıkıyor.

Lanet olsun ona.

Beni koltuğun arkasına doğru itip ağzıma girerken parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Elleri kalçalarımı yerinde tutuyor, parmakları uyluklarımın üst kısmına değene kadar aşağı kayıyor ve öpücüğü kesiyorum.

Dudağımı ısıırıyor ve bırakıyor, bana ham bir arzuyla bakıyor.

Beş dakika geçmeden telefonum çalıyor.

Bağlantının üzerindeki isim beni güldürüyor.

Tövbekar Pislik: Bu gece bana mesaj at.

OLIVIA

Balık ilacını PopTart'tan alabilirsin. Tövbekar Pislik:

Neyi?

PetSmart demek istedim. Hoppala. Üç bira içtim.

Tövbekar Pislik: Topsy Cherry.

Öyle bir şey yok.

Tövbekar Pislik: Öyle ve ben bunu seviyorum :)

Oda arkadaşlarımla içki içiyorum.

Tövbekar Pislik: Beni düşünmene sevindim. Zar zor.

Pişman Pislik: Orada olsaydım, seni masanın üzerine kaldırır ve bana ne kadar ıslak olduğunu göstermeni sağlardım.

Sawyer, bir oda dolusu insan var.

Tövbekar Pislik: O zaman bu kayganlığı iyi bir şekilde kullanır ve sana ne işe yaradığını öğretirdim.

Yapamazsın.

Tövbekar Pislik: Belki, belki de değil. Ama şimdi bütün gece bunu düşüneceksin.

Tövbekar Pislik: Sınıfta görüşürüz, Cherry.

OLIVIA

T Ertesi gün öğleden sonra dekanın ofisine uğramamı isteyen bir e-posta geldi.

"Ne hakkında?" Yukarı çıktığımda Betty'ye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor kaşlarını çatarak.

Onu görmek gibi bir arzum yok ama çağırımı da görmezden gelemem.

Dekan beni içeri çağırdı. "Olivia, seni görmek güzel."

Karşısındaki deri sandalyelerden birine oturmamı işaret ediyor.

Sandalyeye gömülüyorum ama dikkatimi mezun olan sınıfların fotoğraflarının bulunduğ u duvarlar çekiyor.

"Profesör Redmond'un sınıfı nerede? Yukarıda değil."

"Bir hata olmalı."

"Bekle, iş t e burada." Sıranın dışında, diğerlerinin en sonunda buldum. Sawyer resimde, muhteşem ama aynı zamanda kasvetli, kara gözleri perili.

"Profesör Redmond'a bağlanmanız gerektiğini sanmıyorum. Burada uzun süre kalmayacak."

Koltuğumda kayıyorum. "Lancaster'ın dersine sadece sen onun yerine geçene ve o da New York'a dönene kadar girdiği için mi?"

"Bir yere gidecek ama bu New York olmayacak." Sanki kendini hatırlamış gibi, soğukkanlılığı geri geldi. "Departman Yıldızlar yarışmasına yaptığı yatırımı sorguluyor."

Bakışlarım onunkilere kayıyor, fotoğraflar unutuluyor. "Ama daha yeni bölgesel yarışmalara katılmaya hak kazandık."

"Bunu takdir ediyorum. Ama bu Lancaster'ın özel ilgi alanlarından biriydi. Departmanla uzun bir geçmişı vardı ve bazı hoşgörölere izin verildi. Artık vefat ettiğine göre, önceliklerimizi yeniden belirlememiz gerekiyor."

Bölümün bütçesinin işletme faköltesi ve hukuk faköltesine göre azaltıldığını okuduğumu hatırlıyorum. Sanırım iyi finanse edilen bir okulda bile bazı alanlar nispeten daha az ilgi görüyor.

"Profesör Redmond ile bu konuyu konuştunuz mu?"

"Bu onun kararı değil. Benim kararım."

Hayır.

Takım sonunda anlaşıyor. Gerçek bir şansımız var. Bunun bitmesine izin vermeyeceğim.

Bu Royce, Madison ve benim için her şey demek. Bizim için olduğu kadar, bunu Sawyer için de istiyorum. Bu onun için önemli.

Zihnim dönüyor. Oyun oynamakta iyi değilimdir ama şimdi buna ihtiyacım var. "Ama bölgesel yarışmalardan önce, bizimle ilgilenen şirketler olduğunu söylemiştin.

Çalışmak mı?"

"Faiz, dolardan çok uzakta."

Odanın diğer tarafındaki fotoğraflara bakıyorum. Bunlar hala resmi, ancak sadece bir avuç insan içeriyor ve kurdele kesme törenleri, ödülleri ve büyük çekleri olan takım elbiseli adamlar içeriyor.

Dekanla konuşan da bu.

Lancaster'ın bana bıraktığı parayla ilgili avukatın telefonuma gönderdiği sesli mesajı düşünüyorum. Bunun başarılı olmasını isterdi; benim, sınıf arkadaşlarım ve Sawyer için.

Okul harcı ne olacak? Ailemin yardım etmeme ihtimali var.

Eğer proje kapanırsa, Royce mahvolur. Uğruna çalıştığımız her şey pencereden uçup gider.

Şimdi, birkaç ay sonra değil.

"Babama ulaşmak sizin için zor oldu. Ama bu proje onu heyecanlandırıyor. Ve desteklemek istiyor."

Dekan ellerini birleştirerek öne doğru kayar. "Öyle mi?"

"Elli bin onun kararlılığını göstermek ve projeyi rayında tutmak için yeterli olur mu?"

Dekan gözlerini kırpıştırarak eliyle bir işaret yaptı. "Elbette, bu hoş bir katkı olur."

Ayağa kalktım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Güzel. O halde yakında bir çek alacağınızı sanıyorum."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum kütüphane fuayesinin köşesinde bir koltuğa çöküp dizüstü bilgisayarımı açarken.

Hazırlık çağrısı: Kuzeydoğu Yıldızları yarışma ekipleri.

Web tarayıcımı açtığımda, aramayı duyuran banner ekranın çoğunu kaplıyor.

Royce ve Madison'a her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylediğim için pişmanım. Vizeler var ve herkes meşgul. Bu yüzden geç kaldım - kimya laboratuvarımda bir beher patladıktan sonra, onu temizlemek ve tehlikeli madde protokollerini uygulamak için geç kaldım. Bu çağrıya cevap vermek için bulabildiğim ilk yere koştum.

Parolayı tarayıcı penceresine girmeden önce ekranımın yan tarafındaki Notlar uygulamasını açıyorum.

Şansımız yok.

Saat, toplantının üç dakika önce başladığını söylüyor. Belki daha da geç başlamışlardır?

Başka bir kod deniyorum ve beni gönderiyor.

Sonunda.

Ancak video ekranında yalnızca bir başka yüz beliriyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor koyu renk saç örgüleri olan bir kadın.

"Yıldızlar yarışması çağrısı için buradayım."

"Ben de. Ama yanlış odadayız. Aliya," diye gönüllü oluyor.

"Liv."

Yüzünü buruşturuyor ve klavye tuşlarının tıkırtısını duyuyorum.

Pürüzsüz tenine bakılırsa benden birkaç yaş büyük olamaz.

"Ne yapıyorsun?" "Yayına girmeye çalışıyorum."

Bu tür bilgisayarlar beni aşar. Royce muhtemelen yapabilirdi ama burada değil.

Omzunun üzerinden, odası olduğunu tahmin ettiğim yerde tavana asılı bir şey görüyorum. "Nedir o?"

"Yaptığım bir planör..."

"Vay canına."

"...sekizinci sınıfta." Vay
be. Kız çok zeki.

"Aerodinamik benim ilk aşkım," diyor neşeyle. "Okulumuzdaki mühendislik topluluğunun başkan yardımcısıyken, bu konuda tamamen yeni bir ders açtık."

"Demek mezun oldun."

"Evet. Yıldızlar programına çevresel olarak dahilim - yardıma ihtiyacı olan insanlar için bir mezun danışmanı olarak."

"Okuldayken yarışmış mıydınız? Nasıl geçti?" "Kazandık."

"Şirketim için fon aldım."

Biraz şaşırdım. "Bu nasıl bir şey?"

"Yoğun. Her şeyin teknik olarak mümkün olana bağlı olduğu okul gibi değil. Bu büyük bir dünya ve çok daha fazlası önemli. Ama aynı zamanda bulmacanın daha büyük bir parçası da olabilirsiniz; eğer finansmanınız varsa uzun vadeli projeler üzerinde çalışabilirsiniz."

Takvim davetiyesine geri tıklıyorum ve organizatöre içeri giremediğimizi belirten bir mesaj gönderiyorum.

Yanıt yok.

"Yeni şartların ne olduğunu biliyor musun?" Kalemimi kâğıda vurarak soruyorum.

"Hmm?"

"Yani, telefonda olmanın amacı da bu zaten." Geçen yıl kimin kazandığını görmek için web sitelerinde geziniyorum. "Görünüşe göre bu yıl yeni bir lider sponsor hakkında basın bültenleri var. Bu da şirketlerin sponsor olacak parası olmadığı ya da daha az cazip olduğu anlamına gelebilir."

Gülüyor. "Güzel gözlem. Ben yarışmaya katıldığımda, bir amaç beyanı sunduğunuz bir aşama bile yoktu. Sunumunuza çalışmanızın uygulamaları ile ilgili tek bir satır ekleyebilir ve işinizi bitirebilirdiniz."

"Bingo." İnternette de aynı şeyi fark ettim. "Yapmaya çalıştıkları şey bu. Heyecan verici projeler istiyorlar. Ama"-dudağımı çiğniyorum-"mükemmel hale getirmek için bir dönemden az vaktimiz var."

"Her şeyin küçük, düzgün bir kurdeleye sarılmasına gerek yok. Aslında olmasa daha iyi olur. Sonrasında harika bir şey inşa etmek için size zaman verir."

Ekip olarak tartıştığımız uygulamaları düşünüyorum.

"Ne harika olurdu biliyor musun? Sahip olduğumuz dünyayı korumaya yardımcı olmak." Aliya yazmaya devam ederken ben de Lancaster'daki balıkların bakımını araştırırken bulduğum su altı ekosistemleriyle ilgili bazı araştırmaları tekrarlıyorum.

E-postam çaldı ve organizatörden değişiklikleri özetleyen bir PDF belgesiyle birlikte bir özür geldi.

"E-posta adresiniz nedir?" Aliya'ya sordum. Bana söyledi.

"Geliyor." Belgeyi gönderiyorum.

"Teşekkürler. Birkaç hafta içinde lisedeki mühendislik öğrencileri için online bir yuvarlak masa toplantısı düzenliyorum. Bir konuşmacımız geri çekildi. Katılmalısın."

"Ben mi? Ama ben henüz mühendis bile değilim."

Başını eğerek düzinelerce küçük saç örgüsünü bir omzunun üzerinden aşağıya gönderiyor. "Dünyayı nasıl kurtaracağını düşünüyorsun, bence oldukça iyi birisin."

OLIVIA

Liv: Balıklar nasıl?

Tövbekar Pislik: Kendin bak. İşte bir resim. Liv: Çok daha iyi.

Tövbekar Pislik: Canlıları nasıl iyileştireceğini biliyor olman çok seksi.

Liv: Pantolonuma girmeye mi çalışıyorsun, Profesör?

Tövbekar Pislik: Mm-hmm. Balıkları rehin tutmak bir kadını yatağa çekmenin bir numaralı yoludur.

W

Geri döndük.

Uzun bakışlar.

Ateşli mesajlar.

Derimin altında kaynayan ve bana bir hayatın altında bir hayat yaşıyormuşum gibi hissettiren farkındalık.

Okul ve arkadaşlar, Sawyer Redmond'ın dikkatini çeken gerçeklikle kıyaslanamaz b i l e .

Tek fark, bu sefer daha zekiyim. Bunu benim şartlarımla yapıyoruz.

Tamam, *bizim* şartlarımızla.

Bana karşı bir şey

hissetmiyor. Ona özel.

Bütün hafta sonu mesajlaştık.

Stüdyonun dışında arabamın yanındaki o ateşli öpücükten bu yana hala bir an bile bulamadık, çünkü Aliya ile konuştuktan ve paneline katılmayı kabul ettikten sonra kendimi işe verdim.

Pazartesi günü sınıfta, sahip olduğum en dar kotu, her kıvrımı sara n ince bir kazağı ve siyah topuklu botları giyiyorum.

Ekip için bazı belgeleri imzalatmak üzere bir grup öğrenciye katıldığında, imzalı formun üzerine bir kağıt koyuyor.

Beni sertleştirmeye çalışıyorsun.

Çevirip cevap yazıyorum.

İşe yaradığına sevindim.

Koltuğuma dönüyorum ve telefonum titriyor.

Tövbekar Pislik: Benimle tasarım laboratuvarının malzeme odasında buluş.

Liv: Geçen seferden beri kığım hala acıyor.

Tövbekar Pislik: Eminim sen de hala ıslanmışsındır.

Geldiğim anda üzerime atladı, beni çok sert, çok tahrik olmuş vücuduna doğru sürükledi.

"Bunu benim için mi giydin?"

"Beğendin mi?"

"Bayıldım." Kapıyı kapatıp beni kapıya doğru çevirirken gözleri arzuyla kararıyor.

Yanağım yan tarafa çarpıyor ama bakışlarım koridorlarda geziniyor. "Bu proje hakkında düşünüyordum. Ya bu robot sadece doğadan esinlenmiyorsa? Ya amacı doğaya yardım etmekse?"

O da bana bakıyor.

"Açık deniz sondajı veya kaçak mal aramak için gemilerde devriye gezmek gibi her türlü amaç için dalışta kullanılan robotlar var. Ama ben çevresel iyileştirme konusunda biraz araştırma yapıyordum-"

"Balığı kurtarmak istiyorsun," diye bitiriyor. "Evet, Sawyer. Balığı kurtarmak istiyorum." "Ne arıyorsun?"

"Büyük bir cam kutu. İçini suyla doldurabileceğimiz bir şey. Eğer robot su ortamında çalışacaksa, yüzmesi gerekiyor."

"Sen delisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Yapılamaz mı?"

"Bu özellikleri göz önünde bulundurarak tasarım yapmadınız. Metalleri değiştirmeniz ve bir çeşit-"

"Nasıl inip çıktığını kontrol etmek için balast sistemi," diye bitiriyorum. "Jüri önemli bir şey istiyor. Okyanusları kurtarmak önemli."

Başını sallar ve koridorda ilerlemeye başlar.

Sıranın diğer ucuna varmak üzeredir.

Ciddi misin? Fikrim o kadar berbat ki artık sevişemiyorum bile.

Raflara eğilip bir cam levha buluyor.

Yardım ediyor.

Göğsüm genişliyor.

Çarşafı kaydırarak çıkarıyor ve rafların üzerine koyuyor. "Teşekkür ederim," diyorum ve bunda ciddiğim.

Bir saniye sonra beni raflara yasladı. Yüzündeki ifade şehvet, ama ondan daha fazlası. "Bir şey değil."

Nefes alıyor. "Sana şaplak attığımda hoşuna gitti mi?"

Sağdaki sertlik rahatlatıcı olmalı ama değil. "Evet. Ve hayır."

"Çünkü korkuyordun."

"Çünkü onunla da yapıp yapmadığını merak ettim."

Arkasını dönüyor. "Onu çok az tanıyorum ve o neredeyse bir çocuk." "Ve ben değilim."

"Hayır. Değilsin." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kalbim duruyor. "Sen bir kadınsın. Bir meydan okuma. Kaderinde öngörülebilir, yargılayıcı insanlarla dolu olduğunu düşündüğüm bir hayattan kaçış."

Soğuk metal raflar omuzlarıma baskı yapıyor ama tek hissettiğim onun bakışlarının sıcaklığı.

Aşağı bakıyorum ve parmaklarını santim santim kot pantolonumdan aşağı kaydırıldığını görüyorum. "Bu ne biçim bir ders?"

"Bir hatırlatma. İki şey çarpıştığında, ikisi de değişir."

Ona ne demek istediğini soracak vaktim yok çünkü bir parmak klitorisimi okşuyor.

Zevk şeritleri nefesimi kesiyor, meme uçlarım sütyenimin altından sıkıca çekiliyor.

"Siktir. Benim için her zaman böyle hazır mısın, tatlım?" Sesi uyuşturucu gibi.

Orada durmuyor ama içime bastırıyor. Zevk içimden fışkırıyor ve kıvranıyorum, yaklaşmak ya da uzaklaşmak için, emin değilim.

Karar vermeden ikinci bir parmak ilkin katılarak beni geriyor.

Elinin topuğu beni orada tutuyor, klitorisime sürtünüyor, ama beni yerimde sabitleyen gözleri.

Parmakları klitorisimi hızlı daireler çizerek ovarken arkamdaki rafı tutup kendimi destekliyorum.

"Evet. Daha sert." Sesim seksle kalınlaşıyor, çünkü zaten çok tahrik olmuş durumdayım. Titreyen ellerimle kot pantolonumu çözüp bacaklarımdan aşağı iterek ona daha iyi erişim sağlıyorum.

Onaylayarak inliyor, üçüncü bir parmağını içime sokuyor ve ben nasıl ayakta durduğumu bilmiyorum.

"Laboratuvara son gelişinden daha mı iyi bu?" diye takılıyor.

"Devre kurmaktan parmaklarım hâlâ çizik içinde ve kığım iki gün boyunca ağrıdı."

Fermuarının arkasındaki şişkinlik seğiriyor.

"Bu seni cidden tahrik etti mi?" İdare ediyorum.

"Sapkın bir adam olduğumu kabul ettik, Cherry."

Buna ders diyebilir ama değil. Buraya son gelişimizdeki gibi bir ceza da değil.

Bu bir yeniden birleşme. Birlikte yarattıklarımızın bir hatırlatıcısı. "Geleceğim," diye nefes nefese kaldım.

"Henüz değil." Kalçalarımı kolayca dışarı çekip bacağıma beline doluyor. "Yaptığında seni hissetmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu."

Pantolonunun fermuarını açtı ve sikini çıkardı. Ne kadar büyük, ne kadar kalın ve sert olduğunu unutmuştum.

Çantamda CVS'den aldığım prezervatif kutusunu arıyorum. Bir tanesini çıkarıp paketi açmaya başlıyorum ama ben açamadan o alıyor.

Dudakları parmak uçlarıma değiyor, laboratuvarındaki çalışmalardan dolayı hâlâ acıyan derime.

"Anladım."

Sawyer'ın prezervatifi takıp kalçalarımın arasına yerleşmesi çok tatlı bir şey.

Ama kalçamı kavrayıp içime girdiği anda tüm tatlılık buharlaşıyor.

O kadar geniş ki almak zor, ama sonuna kadar durmuyor. içinde.

"Çok sıkı." Sesi sıcak bir övgü. Ne yaparsak yapalım, yardım edemem A alıyormuşum gibi

hissediyorum. Büyük bir tane.

Kendi bulduğum her şeyden daha iyi bir aç bularak içime doğru okşamaya başlıyor.

Tek düşünebildiğim, üzerimde oluşacak baskı ve onun itici gücü beni sınıra doğru zorluyor.

Bir eli omzumu kavriyor, diğeri kalçamı tutuyor. Beni tekrar üzerine çekiyor. Serbest eli karnımdan aşağı kayıyor ve klitorisime dokunuyor.

"Boşalmanı izleyeceğim," diyor, sesi o kadar derin ki beni sarsıyor. "Eğer iyi olursan, seni tekrar boşaltacağım."

Tüm bu baskıyla ayakta durmakta bile zorlanıyorum ve sikinin bana tam doğru noktadan vurması da yardımcı olmuyor.

Klitorisimdeki baskıyı ve hızı artırıyor ve ben ürperiyorum. Isı tenime yayılıyor.

"Cherry, yanılmışım. Sen mükemmelsin."

Sesinde gelmeye yakın olduğunu söyleyen belirgin ritmi duyuyorum ve kendimi aynı tempoya göre çalıştırıyorum.

Geleceğim. Geleceğim. Geleceğim.

Sonra kırılıyorum, zevk içimde patlıyor ve dışarıya doğru dalgalanıyor.
Eli kıcıma değiyor ve şok tüm kaslarımı sıkıyor.

"Tekrar."

Arkadan tekrar girdiğinde, ben gidiciyim.

Daha sert sürüyor.

Adını haykırırken patlıyorum ve rafa doğru düşüyorum, kayarken
bacağım kayıyor.

Ve camı tekmeliyorum.

Arkamızdan bir kırılma sesi geldi.

"Aman Tanrım. I..."

Ama durmuyor.

İçinden bir ürperti geçiyor ve son bir kez daha sertçe itiyor ve bitirirken
beni tutuyor.

"Kahretsin!" Kullanacağımız camı kırdığımı fark ettiğimde gerçekler
yüzüme çarptı. "Ben gelmiş geçmiş en kötü takım lideriyim."

Sawyer kıkırdar. "Daha fazla bardak sipariş
edebiliriz." Yüzü çok yakın. Onu öpmek
istiyorum.

"Telafi etmemiz gereken çok ders var, Cherry. Seni masaya
oturtacağım." Sesini kalınlaştırıyor. "Seni yere yatıracağım." Boynumu
ısıyor, aşağı yukarı öpüyor. "Seni kapıya yaslayacağım."

Gözlerim kapandı. Madison'a bunun bittiğini söyledim. Takımı ilk
sıraya koyacağıma yemin ettim.

Kıyafetlerimi düzeltirken tek sorunun onlar olmadığını fark ediyorum.
"Dekanın seninle sorunu ne?"

Sawyer kelepçelerini düzeltiyor. "Beş yıl önce önemli bir evrakta yalan
söyledi.

Bu onun kadro almasını engelledi."

"Bu nasıl senin hatan oluyor?"

"Ben onun makale üzerinde çalışan araştırma asistanıydım."

Sawyer'ın dekan için çalışmasını aklım almıyor.

"Bir soruşturma vardı. Hiçbir zaman resmi olarak disipline verilmedi,
ancak bunun bulutu kafasının üzerinde asılı kaldı. Babamla yakınlaşmak
istiyordu. Tüm kusurlarına rağmen, kusursuz bir akademik sicile sahip,
nüfuzlu biriydi."

"Buna

kadar."

Başını

sallıyor.

"Geri dönmeden önce gidip başka bir okulda öğretmenlik yaptı. Bu anlaşmaya nasıl aracılık ettiğinden emin değilim."

Onu ters çeviriyorum. Hâlâ yerine oturmayan bir parça var. "Dekanın babanla yakınlaşmak istemesi neden umurunda? Baban senin için bir pislikti."

"İyi notlar ve fırsatlar elde etmemi sağladı."

"Demek o kadar da kötü değilmiş," diye dürtüklüyorum ve karanlık bir bakışla ödüllendiriliyorum.

Sawyer kıcımlı avuçlayıp beni kendine doğru çekiyor. "Nasıl bir kurtuluş peşindeysen, bu olmayacak."

"Babanla olan ilişkinin kurtarılmaya değer olmadığını düşündüğün için mi?" "Sen herkese ikinci bir şans verirsin."

Kollarım boynuna dolanıyor. "Ve bunu yaptığımı memnun değil misin?"

Dudağımı çekiştiriyorum ama Sawyer parmağımı yakalıyor ve kendi parmağına bastırıyor. Dudağının kenarını hafifçe okşuyorum ve birden parmağımı dişlerinin arasına alıyor.

Bu çok iyi. O çok iyi.

Bunu tekrar yaptığımıza inanamıyorum. Vücudum hala az önce olanlardan dolayı titriyor ve şimdiden açgözlülükle daha fazlasını yapmanın yollarını arıyorum.

"Malzeme odasında yapamayacağımız şeyler var," diye mırıldandı beni bıraktıktan sonra. "Bir otele gidebiliriz."

"Ya da sizin yerinize."

"Görecek pek bir şey yok. Sundurma hala kapalı. Önümüzdeki birkaç gün içinde bitireceğim, böylece emlakçı üzerinde tekrar çalışmaya başlayabilir."

Koridorda ondan uzaklaşmaya başladım. "Bana bir resim gönder." "Emlakçımın mı?"

"Hayır!" Sonbahar Balosu'nda Sawyer'ın üzerine örtülen kadını düşününce karanlık kıskançlık yükseliyor. "Verandanın. Tercihen verandada çalışırken. Gömlek isteğe bağlı."

"Ya da gece geç saatlerde seni düşündüğümde sana sikimin fotoğrafını gönderebilirim." Sırtışı çok lezzetli ve boğazım kuruyor.

"O da olur."

"Bak ne diyeceğim. Gelecek Perşembe gecesi, bize bir yer bulacağım. Bütün gece benimsin. Derslerime yetişmen lazım."

"Vizeler var, Profesör. Kızların çalışması lazım." "Seni çalıştıracam."

Başımı eğiyorum. "Bilgi kartlarımda mı?"

"Nereyi istersen, Cherry."

OLIVIA

T

Haftanın geri kalanı ve bir sonraki haftanın bir kısmı derslere ve arada Sawyer'la takılmaya odaklanıyor.

Bu bizi sınıfta ya da mesajla tartışmaktan alıkoymaz.

Telefonda.

Ofisinde, öğle yemeğinden sonra üniversite merkezindeki bir dolapta ve hatta Salı gecesi hava karardıktan sonra kütüphanenin arkasında takıldık.

Pervasız ve bağımlılık yapıcıdır ve her zaman çok erken biter çünkü yakalanma tehdidi asla uzakta değildir.

Birkaç kez arkadaşlarımla R.U. Down'ı taradım, ancak diğer insanların dedikodularıyla sadece gönülsüzce ilgileniyorum.

Yine kendiminkini aldım.

Sawyer'ı istemek işin kolay kısmı. Ben yetişkin bir kadını ve o seksi ve harika biri ve bana gerçek olmadığını düşündüğüm şeyleri hissettiriyor.

Ayrıca son zamanlarda ekibe karşı daha sıcak, daha dikkatli ve zaman konusunda daha cömert. Verdiği bilgiler emirden çok öneri gibi geldi.

Dalış robotu fikrini ekibe sundum. Garip bir şekilde, Madison bu fikre ilk katılan kişi oldu. Royce'u ikna edebilirdi, ona her sabah Campus Hill'den güneş doğuyormuş gibi bakıyordu.

Adam'ın biraz çalışması gerekebilir.

Ancak su altı robotlarının gemicilik ve petrol sondajı gibi daha kârlı uygulamalara da yardımcı olduğunu açıkladığımda, bu onu şimdilik yatıştırılmış gibi görünüyordu.

İlk defa bir ivme yakaladık. Harika bir proje ortaya koyabileceğimize inanmaya başlıyorum. Hatta belki de kazanan bir proje. Dün dekandan gelen e-posta, geçen hafta harekete geçirdiğim şeyin son perdesiydi.

Sevgili Olivia,

Çeki aldık. Lütfen babanıza teşekkür edin.

Dekan

O parayı bağışladım çünkü Yıldızlar yarışmasını devam ettirmek istiyordum. Eğer bunu başarırsa, buna değecek.

Lancaster'ın avukatından parayı aldığımda, kadın bana birkaç eşya daha bırakmaya niyetlendiğini ancak bunların kaydını bulamadığını söyledi. Merakımı uyandırdı ama ona sorun olmadığını söyledim.

Belki Sawyer'da bunların kaydı vardır ama şu anda bunu gündeme getirmek istemiyorum. Aramız iyiyyken olmaz.

Bu gece, dans dersinden sonra stüdyodan eve dönerken annemi aradım.

"Alo?" Kampüsten birkaç blok ötedeki arabamdan ahizesiz telefonuma onun sesi geliyor.

"Merhaba, benim. Okuldan gelen bazı postaları kontrol etmek istedim. Gelecek dönem için harç faturam geldi mi?"

"Hayır, ama babanızın iş varlıkları donduruldu."

Ellerim direksiyonda sıkılaşıyor ve yola odaklanmaya çalışıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Tüm harcamalarıyla ilgili kapsamlı bir soruşturma var ve yeni bir şey için ödeme yapamayız."

Son birkaç virajı dönüp ikamet edeceğim binanın otoparkına girdiğim de sokaklar bulanıklaşıyor.

Arabayı park ediyorum ve ön camdan dışarı bakıyorum, zihnim dönüyor. "Her şeyi berbat etti, değil mi?"

"Bunu bilmiyoruz."

"O zaman başka biri yaptı. Neden araştırsınlar ki?" "Eğer seninle irtibata geçerlerse, hiçbir şey itiraf etme," diye tıslıyor.

"Neden benimle iletişime geçsinler ki?" Ayak uydurmakta zorlanıyorum. "Bekle. Yeni harcama yok dedin ama gelecek dönem harç için hâlâ para var, değil mi?"

"Peki ya ailen? Tipik olarak kendini düşünürsün."

Kapatıyor ve ben ön camdan dışarı bakıyorum. Ya en kötüsü olursa ve elimizde hiçbir şey kalmazsa?

Elli bin dolarınız vardı ve onu dağıttınız.

Bacaklarım ağırlaşmış ve yüzüm uyuşmuş bir halde odama çıkıyorum. Sonra yatağıma düşüyorum, bir yastık alıp içine çığlık atıyorum.

Normalde ailemle ilgili hayal kırıklıklarımı kendime saklardım. Ama son zamanlarda Sawyer'a döndüm.

İlişkimizi fiziksel olarak sürdürme anlayışımıza garip bir şekilde saygılı davrandı. Bu sefer farklı olacağını kendime bir iki kez hatırlatmam gerekecek kadar. Bu sefer kalbimi kaybetmeyi reddediyorum.

Ona gitmek duygularla aynı şey değil. Bu sadece... açıklık. Garip bir şekilde yargılamadan dinliyor.

Telefonuma uzanıyorum.

Buralarda mısın?

Noktalar görünene kadar dudagımı çiğniyorum.

Tövbekar Pislik: Sundurmayı bitirdim.

Bir fotoğrafı var ve harika görünüyor. Dahası, anlayışmamıza geri döndüğümüzden beri ilk kez ilişkimizden ya da balıktan başka bir şeyden bahsetti.

Aferin, tamirci. Bana aletlerini gösterecektin.

Tövbekar Pislik: Bu kadar doyumsuz olduğunu bilmiyordum ;)

Bir sonraki resimde fermuarı yarı açtı ve kumaşın arasından sikinin dış hatlarını görebiliyordum.

Tövbekar Pislik: Duş almaya gidiyorum. Yakında konuşuruz.

O tam bir paket-akıllı, güzel, yetenekli. Derisinin altında ne olduğunu istiyorum, sadece kıyafetlerinin altında ne olduğunu değil.

Yapamayacağımızı biliyorum, ama bu sadece daha çok istememe neden oluyor.

SAWYER

"Dayum. Bitti," diye sesleniyor Daniel sabah koşumuz için erkenden evime geldiğinde. "Sen de iyi iş çıkarmışsın. Yeterince sıkı çalışırsan bir gün müteahhit olabilirsin. Hatta belki mühendis bile olabilirsin."

Onu itiyorum ve sırtarak ulaşamayacağım bir yere doğru dans ediyor.

"Ben bir mühendisten daha fazlasıyım. Ben bir şirketin kurucu ortağıyım."

"Çünkü buradan çıkmak için çok acele ediyorsun." Etrafına bakınıyor.

"Burası o kadar da kötü değil, Sawyer. Burada hoşuna giden bir şeyler olmalı."

Liv'i düşünüyorum. "Sadece bir şey."

Dans stüdyosunda özür dilemek için onu pusuya düşürdüğümünden beri, yeni bir anlaşma yaptık. Biz özeliz...yani o benim altımda ve sadece benim.

Her seferinde aklımı başımdan alıyor. Aklımı başımdan alıyor.

Normal mesajlaşmaya geri döndük - flört ediyor, takılıyor ve yeni Yıldız projesi fikirleri hakkında konuşuyoruz.

Daha fazlasını istiyorum.

Olivia onu önemsememe engel olamaz ama duygularımızı kontrol altında tutmaya karar verdik.

Daha çok duygularını kontrol altında tutmaya karar vermiş gibi.

Daha önce bir kadına hiç bu kadar bağlanmamıştım, ne isim verdiğimizi hiç umursamadım. Ama eskiden onunla birlikte olmak yanlış gelirken, şimdi yatağa yalnız girmek yanlış geliyor.

"Çocukların olduktan sonra basit hayatın değerini anlayacaksın." Daniel'in sözleri beni geri getirdi. "Andy'yi kreşe bıraktım, kulağıma şarkı söylüyor. Müzikle ilgileniyor."

"Onları almamak için birçok nedenden biri gibi görünüyor."

Kaldırıma vurduk, ayak seslerimiz ve ciğerlerimdeki yavaş yanma tanıdıktı. "Babamın birkaç davul da dahil olmak üzere bir biblo koleksiyonu vardı. Bakmak ister misin? Belki Andy de ister."

"Bir yanımda 'kulaklarım zaten kanıyor' diyerek hayır diyor. Ama 'iyi baba' yanımda evet diyor."

Kampüs içinde bir tur atıp geri dönüyoruz, bu bana yaşadığımı hissettirmeye yetiyor.

Döndüğümüzde beni içeri kadar takip etti ve bir göz attı. "Bunların hiçbirini kendine saklamak istemiyor musun?"

"Hayır. Onun anılarına ihtiyacım yok."

Ama bakışlarım odanın içinde dolaşıyor ve köşedeki teleskopa takılıyor.

Mağaza, her biri genç gözlerimi büyüleyen parçalar ve aletlerle doluydu.

"Dünya'da ne olduğunu anlayarak orayı keşfetme hakkını kazanırsınız."

"Peki ya dışarıda ne olduğunu öğrenmek bize Dünya hakkında bir şeyler öğretebilirse?" On bir yaşındaki bir çocuğun mantığıyla karşı çıktım.

Bana baktı, sert yüzünde bir parça hayranlık vardı, ama ısırmadı. Ben de aynalar ve evdeki parçalarla kendime bir tane yaptım.

Büyütme oranı sınırlıydı. Ne kadar sıkı çalıştığımı görünce bana gerçeğini aldı.

Bana istediğim bir şeyi aldığını hatırladığım tek zamandı.

Daniel birkaç şey aldıktan sonra duş alıp giyiniyorum ve balıkları besliyorum.

Bir kişiye çarptım.

Olivia görüntülü aramayı açtığında "Selam," diyorum. Güzel yüzü beni ödüllendirdi, saçları duştan yeni çıkmış gibi geriye taralıydı. "Şuna bir bak."

Ona balığı göstermek için telefonu çeviriyorum. "Neredeyse normale döndü."

"Evet! İşte karşınızda, balıklara fısıldayan adam!" Onun boğuk alkışları ve çılgınlıkları beni homurdanmaya itiyor.

"Ben bir balık tüccarıyım," diye düzeltiyorum, aslında oldukça gurur duyduğum verandaya doğru kapıdan çıkarken. "Bir ödül bekliyorum."

"Arabamı nasıl satacağımı bulduktan sonra."

"Ne? Neden?" Yolun yarısında durdum.

"Babamın şirketi batıyor. Okul harcı yatırmam lazım." "Ama babamdan kalan paran var."

Tereddüt ediyor ve ben telefonu daha sıkı

kavriyorum. "Çoktan harcadın. Neye harcadım?"

"Okul işleri." Sesi mesafeli, neredeyse kaçınıyor.

"Giysiler? Kira?"

"Bu konuya girmek istemiyorum."

O daha genç, ama bu yeni bir hatırlatma.

Basamakları inerken öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. O sadece öğrencim değil, düşünmeden edemediğim kadın. Bana paranın satın alabileceğinden çok daha fazlasını veren biri; bedenini, güvenini, yeni bir başlangıcı.

Onu önemsiyorum ve çırpınışını izlemekten nefret ediyorum. "Sana parayı vereceğim."

"Hayır."

"Neden olmasın?" Mercedes'e geçerek talep ediyorum.

"Çünkü seninle yatıyorum."

"Ne yapacaksın? Bu lanet kasabadaki herkes için Velvet'te dans mı edeceksin?"

"Borç alacağım."

"Ya da parayı benden alabilirsin."

"En son ne zaman yattığın bir kadına yirmi bin dolar borç verdin?"

Baş dayanağına yaslanıp iç geçiriyorum. "Bu bir borç değil. Bu bir hediye. Ve sen de rastgele bir kadın değilsin. Biz özeliz."

"Sırf aletine sınırsız erişimim var diye..." Gülüşü beni hazırlıksız yakaladı. "Sınırsız mı? Güzel." "...bu bana binlerce dolar vereceğin anlamına gelmiyor."

Onu umursamamam gerektiğini hatırlatıyor.

Ne zaman kendi kurallarım dışında başkalarının kurallarına uymaya başladım? Ne zaman bu kadar çok çabaladım?

Duygularımızı bu işin dışında tutmamızı şart koştuğundan beri.

Beni derinden etkiliyor ve onu her gördüğümde, tüm kalbimi kaybetmeye daha da yaklaşıyorum.

"Eğer kendi başının çaresine bakabilseydin, bu bir sorun olmazdı. Ama yapamazsın." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü.

Sonsuz saniyeler süren sessizlik, bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğinin kanıtıdır.

"Gitmem gerek."

"Hadi ama. Olivia. Ben istemedim-"

Telefonu kapattı ve elimi yüzüme sürdüm.

Buna pişman olacağımı bilmek için doktora yapmama gerek yok.

OLIVIA

"N buz sütyen." Kat omzuma doğru başını sallıyor ve ben de geniş yakalı tişörtümün açıkta bıraktığı bir santimlik siyah dantel askıyı görmek için aşağı bakıyorum. "Ne kadar zamandır tekrar giyindiniz?"

"Birkaç gün." Tabağımdaki salatayı ve Üniversite Merkezi'nin hareketli öğle yemeği trafiğini görmezden gelerek sesimi alçaltıyorum. "Bu bir ilişki değil. Yani, öyle ama sadece seks."

Birbirlerine bakarlar ve Kat gözlüklerine uzanır. "Peki sorun nedir? Gün ışığında asla birlikte olamayacağınız için onun vampir sevgilin olabileceği gerçeğinin yanı sıra."

Dün telefonda bana yardım etmeye çalıştı ama kendi başımın çaresine bakamayacağımı da ima etti.

"Beni bir öğrenci gibi görmesini istemiyorum."

"Ama sen bir öğrencisin. Ve o seni olduğun gibi seviyor."

"Belki de ben kendimi olduğum gibi sevmiyorumdur."

"Hangisi?"

Çaresiz.

Lancaster'ın parasını aldım ve pişman değilim. Ama şimdi Sawyer bana kendi parasını teklif ediyor ve bu çok kötü hissettiriyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Siyah hayalet bıçak balığının resmi geliyor.

Tövbekar Pislik: Kaptan Jack açtır.

Ona isim mi verdin? Erkek olduğunu nereden biliyorsun?

Tövbekâr Pislik: Görünüşe göre bunu anlamamanın tek kesin yolu üreme sırasında, ancak dişilerin gözlerinin öne daha yakın olduğu, erkeklerin ise daha çok yanlarda olduğu konusunda genel bir fikir birliği var.

Tabii ki araştırdı. Ciddi bir balık araştırması yaptığı görüntüsü aklıma geliyor ve kalbimi izinsiz olarak çekiyor.
Ben de cevap yazıyorum.

Liv: Doğru. Peki neden aç?

Tövbekâr Pislik: Çünkü genellikle onu besleyen pislik bütün gün ona kızgın olan bir kadını düşünerek dikkatini dağıtmıştır.

Kızgın değilim. Sanki benim kendine bakamayan bir çocuk olduğumu düşünüyormuşsun gibi geldi.

Ve bu, okul için yeterli paraya sahip olmamaktan çok daha berbat, sanırım ama söylemiyorum.
Noktalar bir dakika görünür, sonra iki.

Tövbekar Pislik: Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama sana göz kulak olmak istedim. Hayatımın büyük bölümünde, koşullarım üzerinde kontrolüm yoktu. Bu yüzden hak eden biri için bir şey yapabiliyorsam, yaparım.

Tövbekar Pislik: Ayrıca seni incinmiş görmek hoşuma gitmiyor. Bu beni mahvediyor.

Tövbekar Pislik: Bu gece hala devam ediyor muyuz?

Göğsüm sıkışıyor. Lanet olsun. Başını belaya sokmakta iyi olan bir adam, beladan kurtulmakta da oldukça iyi.

"Ne yapacaksın, onu tutup seninle aynı fikirde olana kadar yetişkin bir kadın olduğun konusunda ısrar mı edeceksin?"

Kat'in sözleri dikkatimi geri çekiyor.

Gömleğimi düzeltiyorum, sutyen askısını içeri sokuyorum ve beynimde bir fikir şekilleniyor.

"Bu en kötü plan değil."

Bir çanta dolusu teçhizatla Velvet'e gidiyorum.

Ön taraftaki güvenlik görevlisi, kızlarla geldiğim ve Sawyer'la ilk kez tanıştığım gece çalışan kişiyle aynı.

Başıyla onaylıyor ve bakışları bacaklarıma düşüyor. "Seni içeri almam için başka bir hamle yapacak mısın?"

Sırıtiyorum. "Hayır. Teresa beni içeri almanız gerektiğini söyledi."

İçerisi boş, şık masalar ve koltuklar, parlak sahne ve direk. Midem bulanıyor.

"Buraya geldiğinde," dedim adama, "buraya otursun."

Bir kadının gece için stok yaptığı bara gidiyorum. "Hey. İşin yakında biter mi sence? İstersen yardım edebilirim."

"Burayı gerçekten kendine mi istiyorsun?" Bir sprej Lysol şişesi çıkardı. "İşiniz bittiğinde kullandığınız her şeyi silin."

Muhtemelen bir şakadır, ama hazırlanmak için kulise gittiğimde hala emin değilim.

Saçımı ve makyajımı yapmak için zaman ayırıyorum, sonra hazırladığım kostümü giyiyorum.

O burada.

Onun ve güvenlik görevlisinin sahnenin diğer tarafında konuştuklarını duymadan bir saniye önce anladım.

"Oturmak istemiyorum. Nerede o?" Beş saniye bekledim.

On.

Dışarıda artık tartışma yok. Perdelerin arasından bakıyorum, barın boş olması beni rahatlatıyor.

Sawyer'a planlarda bir değişiklik olduğunu ve benimle otel yerine Velvet'te buluşmasını söylemek için mesaj attığımda neler olduğunu öğrenmek istedi. Cevap vermedim, sadece burada olmasını söyledim.

Elbette, sahnenin önünde tek başına bir sandalyede oturan bir adam var. Adrenalin fişkırıyor içimden.

Velvet'te Sawyer'la ilk kez göz göze geldiğimde çok seksiydi. Bu gece nasıl hissedeceğimi hayal edebiliyorum.

Seyirci yok.

Kesinti yok.

Keşfedilme tehdidi yok.

Sadece o ve ben ve en iyi konuşma şeklimiz.

Ve ona kendi ayakları üzerinde duramayan bir kız olmadığımı göstermeliyim.

Müziği başlatıyorum, düşük zonklamalı bir ritim.

Spot ışıklarının gölgeleriyle kaplı sahneye çıktığımda, masalar boştu - mekan benimdi - ve üzerimde altında çok az şey olan kısa bir elbise vardı.

Sawyer'ın gözleri üzerimde. "Ne yapıyorsun?"

Sergilenen kişi ben olmalıydım ama o kadar güzel ki nefesimi kesiyor. Sert çenesi esniyor, siyah saçları omuzlarına dökülüyor, yoğunluğu ondan akıyor.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Farklı koşullar altında tanışsaydık nasıl olurdu diye hiç düşündün mü? Mesela burada değil de New York'ta tanışsaydık? Ya da belki beni bir tişört ve jean şortla değil de balede dans ederken izleseydin?"

"Hayal kurmakta iyi değilim, Cherry."

Bu yüzden bu gece için burayı ödünç aldım. Kendimi güçlü, kadınsı ve yetenekli hissetmek istedim.

Müzik tarif edilemeyecek kadar seksi.

Dans, kafamda üzerinde çalıştığım bir dans, bazı klasik eğitimlerim ve esnekliğim. Bu geceki planıma karar verdikten sonra daha kışkırtıcı hale getirdim.

"Ben çocuk değilim."

Ona doğru yavaş bir adım atıyorum ve gözleri bedenimi yakıyor. "Bunu biliyorum."

Ayaklarım sandalyesinin erişemeyeceği bir yerde duruyor. "Yaptığını söylüyorsun ama yapmıyorsun. Eğer bu iş yürüyecekse, sana ihtiyacım var."

Elbiseyi başımın üzerinden sıyrıyorum. İçimde şeffaf siyah bir sutyen ve tanga var. Sütyenin göğüs uçlarında kiraz işlemeleri var ve tanga'nın arkasındaki "T" kısmında da aynı işlemlerden var.

Gözleri kararıyor. "Olivia..."

Kumaşı yere bırakırken içimi bir heyecan kaplıyor.

Kadife gerçek dünya olmayabilir ama bu gece için bizim dünyamız olabilir. Kalçalarımı yavaş ve ritmik bir şekilde hareket ettirerek önünde titriyorum.

Eğilip sutyen askılarını dirseklerime kadar indirdiğimde daha ağır nefes almaya başlıyor.

"Göğüslerin mükemmel."

"Sadece göğüslerim mi?"

Sırıttıyor. "Geri kalanınız da iyi."

Sutyenimi belime kadar indiriyorum ve onun aç bakışları vücudumda geziniyor.

Öne doğru eğiliyor ama ben sutyeni yerine koyuyorum. "Dansçılara dokunmak yok," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, alaycı bir şekilde geri çekiliyorum.

"Bana dokunuyorsun."

Tenimin her yeri ısınıyor ve fantezinin daha da derinlerine iniyorum.

"Birimizin başı belaya girecek. Çünkü ben özel bir ilişki içindeyim."

"İlişki."

Çıkması gereken bu değildi. "Düzenlemeyi kastetmiştim."

Duygu yok.

Kendi talebim.

Ama çizgiler bulanık.

"Umarım bunun için seni becerir," diyor, gözleri vahşi, nefesi kesik. Sonra sesi kadar sert bir öpücükle ağzımı alıyor.

Dudaklarına gömölüyorum, çünkü kendimi içinde kaybetmek istediğim fırtına o. Bildiğim her şeyin güvenliğinde saklanmaktansa bu adamla birlikte sürüklenmeyi tercih ederim.

Geri çekildiğinde ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Sawyer'ı geçip kapıya doğru bakıyorum.

"İzliyor," diye fısıldadım. "Güvenlik görevlisi."

Tenim karıncalanıyor ve elbiseme uzanmak için ani bir dürtü duyuyorum ama elbisem yerin yarısında.

Sawyer'ın vücudu geriliyor. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

İlk geceki seyirciler gibi. Yabancıların gözleri, arkalarında yabancıların zihinleri.

"Bir saniye içinde bitirebilirim," diye söz veriyor. "Ama bana bunun seni nasıl hissettirdiğini söyle."

Başka bir erkekle birlikte olmak, bana dokunmasını sağlamak gibi bir arzum yok ama bakışlarını üzerimde hissetmek daha önce hiç yaşamadığım bir dürtü uyandırıyor.

"Sıcak."

Sawyer'ın gözleri kararıyor. Beni geçip kapıya doğru bakıyor. "Gösteri bitti. Seni bir daha izlerken yakalarsam yürüyemezsin, burada ya da herhangi bir yerde kapıyı çalıştırmaktan bahsetmiyorum bile."

Kapı hemen kapanır.

"Madem bunu yapacaktın, o zaman neden sordun?"

"Çünkü bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmeni istedim. Seni güvende tutmak için. Bana verebileceğin en büyük hediye bu."

İçimde bir sıcaklık püskürüyor ama kollarımda ve boynumda tüyler diken diken oluyor.

Ne zaman bu ham, içten adama alıştığımı düşünsem, yanıldığımı kanıtlıyor.

Elleriyle belimde daireler çiziyor, avuç içleri çıplak tenimde sıcak ve sahiplenici.

Neredeyse çıplağım ama kendimi korunmuş hissediyorum.

Önemsendiğimi. Görüldüm. "En son ne zaman kucak dansı yaptın?" Nefes alıyorum. "Yaptıysam bile

hatırlamıyorum."

"Eğer daha önce yaşadıysan, bunu hafızandan sileceğim."

Kucağından kaymaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin Olivia," diye mırıldanıyor boğazıma doğru. "Seni görüyorum. Seni istiyorum. Seni önemsiyorum."

İçimdeki her kas gevşiyor.

"Nasıl giyindiğin değil. Ya da nasıl davrandığın. Ya da nasıl dans ettiğini. Kimsenin dikkat etmediğini düşündüğünde kim olduğunu görüyorum. Dünyanın kendi dramına gömüldüğünü ve hiçbirini için umut olmadığını düşündüğünde... Seni izliyorum."

Kalbim sıkışıyor. Şu anda onun gözlerine bakamam yoksa kaybedeceğim.

o.

Bunun yerine sırtımı eğip ona sürtünüyorum.

Çok iyi ve istekli hissettiriyor ve müzik kreşendoya ulaştığında onu içimde hissetmenin nasıl bir duygu olacağını düşünüyorum.

Öne doğru eğilip sütyenimin askısını dişlerinin arasına alıyor ve tenime yapıştırıyor. "Çıkar şunu."

"Bunu koleksiyonunuza eklemek ister misiniz Profesör?"

Sütyenimi tek elle çıkarmak için arkama uzandığımda gözleri şehvetle puslanmıştı.

Sütyenim çözülüp askılarını indirdiğimde nefesinin kesildiğini duyabiliyorum.

Onun önünde dans ederken ona sürtünüyorum, kendimi boşaltıyorum. Gücümün ve aramızdaki seksin etkisindeyim. Beni bunaltıyor ve o da bunu hissediyor.

"Gerisini çıkar," diyor boğuk bir sesle. "Sabırlı ol."

"Gelmek için yalvarana kadar klitorisini emdiğimde kimin sabırlı olduğunu göreceğiz, tatlım."

Sonra elleri üzerimde, beni üzerine oturmam için sürüklüyor.

Kollarımı omuzlarına, bacaklarımı da beline doluyorum. Ellerini kalçalarımın koyuyor ve bana karşı inlediğini hissediyorum.

"Seninle farklı koşullar altında tanışmış olsaydım, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Hayır mı?"

Sawyer'ın p a n t o l o n u n u açıp sikini çıkarırken fermuarının indiğini duyuyorum.

Sikeyim. Sert ve kocaman ve loş ışıkta ona bakarken boğazım kuruyor.

"Hayır," diye devam ediyor. "Çünkü o dünyada ya da bu dünyada, seni yine de benim yapardım."

Bu gece, kendi başının çaresine bakabilecek bir kadın olduğumu kanıtlamak istedim.

Her türlü ihtiyacı ortadan kaldırdı.

Kampüsün stresinden bir an olsun uzaklaşmak istedim.

Bana önemli olanın sahip olduğumuz dakikalar değil, onları ne kadar içtenlikle ve özür dilemeden kullandığımız olduğunu gösterdi.

Vahşi ve özgür hissediyorum. Aylar önce burada sahne alan kızdan farklı.

Ellerimi yanlarımda gezdiriyorum, saçlarımdan arasına girmeden önce çenesini çalıştıracak şekilde göğüslerimin üzerinde duruyorum. "Sürmeni istiyorum"

"Güneş doğana kadar."

Elini cebine atıp bir şey arıyor, sonra prezervatifi sikinin üzerine sarıyor.

Burnu burnuma çarparken kalçalarım onun üzerine yerleşiyor. "Dünyada daha çok istediğim bir şey yok, Bayan Barclay."

Nazik değil -bunun için çok heyecanlı- ama eli popomu kavlıyor ve beni karşılamak için itiyor.

İlkel bir ritim içindeyiz, ben onun sikinin üzerinde sallanıyorum ve haykırıyorum. Beni öpüyor, ben de ona doğru atılıyorum ve o da benimle birlikte boşalıyor.

Güzel vücudu kalçalarımın ve ellerimin altında sarsılıyor ve kendimi güçlü hissediyorum. Korkusuz.

Şarkı ölüyor, spot ışıkları azalıyor ama biz hâlâ birlikteyiz ve ben titrerken o beni okşuyor.

"Sadece biraz daha," diye fısıldıyor kulağıma.

Çok ıslağım ve içimde hareket ettiğinde ürperiyorum.

Tekrar boşaldığımda kalçamdan tutup beni tekrar üzerine çekiyor. Gözleri arzu ve adını koymaya cesaret edemediğim daha şiddetli bir şeyle dolu.

İçime sonuna kadar giriyor. Ona sürtünüyorum, onu yeterince derine çekiyorum, sanki istesem de bizi ayıramazmışım gibi geliyor.

Yorgunuz, terliyiz ve bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor.

Gözlerim kapanıyor.

Kendimi savunmasız hissediyorum ama aynı zamanda hırpalanmış hissediyorum. Her yanıma yara bere içinde. Bütün parçalarımı bir araya getirebileceğimden emin değilim.

İstedikten emin değilim.

"Olivia."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, her özelliğimi ezberlemeye çalışıyormuş gibi beni izlediğini görmek için gözümü kırpmıyorum.

"Benimle eve gel."

SAWYER

S bunun ne olduğuna dair kurallar koydu.
Onun vücudu benim.
Kalbi onda kalacak.

Bu bir yalan.

Onun istediğı gibi, bitkin düşene kadar ona biniyorum. Sonra uyumasına izin veriyorum ve sabahın erken saatlerinde onu tekrar uyandırıyorum, ikimizin de tadını alabildiğim dudaklarıma boşalmasını sağlıyorum.

Uyandığımda onun yanımda kıpırdanmaya başladığını, çıplak omzunun eski yatak odamın beyaz örtülerinin üzerine yapıştığını görüyorum.

Pek çok kötü anı barındırıyordu ama şu anda bir tanesini bile hatırlayamıyorum.

"Saçlarım ne kadar harika?" diye mırıldanıyor
uykulu uykulu. "Tarif edilemez."

Düzeltmeye başladı ve ben de ellerini yastığa sabitleyerek onun üzerine yuvarlandım.

"Sen
mükemmelsin."

"Mükemmel bir
karmaşa."

Onu öpüyorum, çünkü başka bir şey
yapamıyorum. İlişkımız dün gece değişti.

Ona zaten aşıkım ama bana bakışı... Bu sadece onun bir şeyi kanıtlamasıyla ilgili değildi.

Hayatımın bir gün daha iyi olacağına dair verdiğim tüm o sözlerin içi şimdiye kadar boştu. Hayatımı beni tatmin edecek bir şey tasarlamaya ve inşa etmeye çalışarak geçirdim ama asla başaramadım.

Şimdi nedenini biliyorum.

Çünkü ihtiyacım olan şey et ve kandı.

"Bana saatinden bahseder misin?" diye soruyor saatimi takmaya başladığımda. Parmaklarım hâlâ deri kordonun üzerinde.

Ne zaman biri sorsa, bunun bir gelenek olduğunu söyledim ve merak etmelerine izin verdim. Şimdi, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Brooklyn Köprüsü'nden bir taş parçası. Annemin öldüğü yer... orada öldü." Yüzündeki yazıya bakarken göğsüm sıkışıyor. "Biz seçeriz' yazıyor."

Yanağımdaki serin eli bakışlarımı kaldırıyor ve ben de onun ciddi yüzüne bakıyorum. "Çocukken her yerden taş toplardım."

Yatağın kenarına doğru kayarak çocukluk odamdaki komodine uzanıyorum ve bir kutu çıkarıyorum.

Kapağı kaldırdığımda içine bakıyor. Dudakları kıvrıldı. "Güzel koleksiyon." "Evlatlık bir çocukken alabileceğim bir şeydi. O zamanlar dışsal bir değeri vardır. Bu yüzden kaldığım her yerden bir tane aldım." Bir bahçeden, bir barakadan ya da bir köşeden. Görünmeyen, istenmeyen.

Benim için önemliydi.

Kutunun içine uzanıyor ve küçük pembe bir taş alıyor, sanki çok kıymetliymiş gibi parmaklarının arasında çeviriyor.

"Bir yuva istedin. Sevildiğin ve olduğun gibi kabul edildiğin bir yer. Bu yüzden mi bana da aynı şeyi vermek istiyorsun?"

Göğsüm çatlıyor.

Tüm hafta sonunu bu çarşıların arasında geçirmesini istiyorum, bana balıklar hakkında her şeyi anlatmasını istiyorum, dün geceki dansın tekrarını yapıp yapamayacağımı görmek istiyorum, bu da aletimin hayatımın geri kalanında dik ve kilitli pozisyonda kalmasını sağlayabilir.

"Ders çalışmam lazım," diyor Olivia giyinmek için dudaklarımdan çekildiğinde. "Ayrıca, önce bir galon kahve çünkü biri uyumama izin vermedi."

Belli ki spor çantasında kot pantolonu ve yedek iç çamaşırı vardı - çok yazık, çünkü onu soyunmadan önce dün gece giydiği ateşli elbiseyi giyerken görmek istiyorum. Ama onun yerine dar kot pantolonunu giyiyor ve ben de onun kıvrımlarını izlemekle yetinmek zorunda kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Emlakçı yarın geliyor ve bana bir sürü evrak gönderdi. En azından onlara bakmalıyım."

Kolsuz bir tişört giyiyor ve omzunun üzerinden bana yirmi yaşında biri için fazla bilgili bir bakış atıyor. "Emlakçı geri döndü."

Homurdanıyorum, temiz külotları alıp üzerime geçiriyorum, ardından kot pantolonu giyiyorum. "Bu onun işi. Evle ilgili bir şeyler yapmak için geliyor."

Olivia bana doğru geliyor ve ben daha pantolonumu bağlamadan bir eliyle pantolonumu yakalıyor. "Evle ne yapmak istediğini çok iyi biliyorum," diye nefes alıyor ve bakışları vücudumda gezinirken tırnak işareti yapıyor.

Sırıtişım kolayca geliyor. "Sahiplenici olduğunuzda çok tatlı oluyorsunuz, Bayan Barclay."

Sahiplenmek istiyorum, ve bundan daha fazlasını.

"Bana kimseye söylemediğin bir şey söyle," diyorum, onu pencereye yaslarken düşüncesizce. Bu, tanıştığımız geceye bir geri dönüş ve gözlerindeki parıltı bildiğini söylüyor.

Dikkati omzumun üzerinden kayıyor, ışık dağınık mükemmel saçlarında dans ediyor. "Dün gece ilk kez bir başkasının yatağına girdim."

"Bu durumda, aynı zamanda ikincisiydi. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa üçüncüsüydü." Göğsüm sıcak, kalbim kaburgalarımın altında hızla çarpıyor. "Sen ciddisin."

"Evet. Bu söylediğim aptalca bir şeydi." Beni geçip yüzünü gizlemeye çalışıyor, utanıyor ama ben onu bana bakmaya zorluyorum.

"Değil."

"Her neyse. Muhtemelen burada bakirelerin kızlığını bozmuşsundur."

Bu kez kolumun altına giriyor, kapıya doğru sendeliyor ve çantasındaki bir kazağı kapıyor.

"Sanırım sana bir sır verme sırası bende," diye sesleniyorum arkasından.

Başını kazağının yaka deliğinden içeri sokmak için kapı aralığında duraklıyor.

"Ortağımın kızıyla hiç yatmadım. Ona hiç dokunmadım. Senden önce hiç genç biriyle birlikte olmadım."

Kıpırdamadan durur, dolgun dudakları ayrılır. Yüzünde şokla umut birbirine karışıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Bana bakarken yapabildiğim tek şey bu. Sanki ona en değerli hediyeği uzatıyormuşum ve isteyip istemediğini soruyormuşum gibi.

Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamamıştım ama şu anda öyle olduğuna hiç şüphe yok.

Görevini hatırlayarak önce bir kolunu, sonra diğerini dikkatlice kolluğun içinden geçirir.

"Yani yalan mı söyledi?"

"Babası ona baskı yaptı. Bu beni kendi şirketimden atmak için bir oyundu. Daha sert mücadele edebilirdim ama o çapraz ateşte kalmış bir masumdu ve işler çirkinleşebilirdi."

Kazağını kaburgalarından aşağıya doğru çekiştiriyor, pürüzsüz kaşmir vücudunu sıyrıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü önce senin bana inanmanı istedim. Bana suçlayarak bakmamayı, suçsuzluğum kanıtlanana kadar suçlu olmanı." Gömleğine uzanıyorum, gözlerinden kaçmak için bir bahane olarak omuz silkiyorum. "Ama belki de aynı zamanda senin inancını hak etmediğimi düşündüm."

Tekrar baktığımda, odanın öbür ucundan bana doğru geliyordu.

Kolları kendini sarıyor ama gözleri duruşunun reddettiği kırılğanlığı yansıtıyor. "Sana asıldığında bunu hiç düşünmedin mi? Düşündüysen seni suçlamıyorum."

Başım sallanıyor. "O bir
çocuktu." "Peki ben neyim?"

Kaosumun düzeni.

Çöküşümün yüzü.

Göğsümdeki kalp atışlarımın sebebi.

"Gösterdiğinden daha fazlasını yaşamış bir
kadın." Yanaklarında bir kızarıklık belirir.

Onu kendime doğru çekerken bir elimi saçlarına atmaktan kendimi alamıyorum, yumuşak kıvrımları sert kenarlarımla aynı hizaya geliyor.

Ergenler gibi öpüşüyoruz.

Sonunda geri çekiliyor. "Bunu bütün gün yapamayız," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

"Kesinlikle yapabiliriz."

Ama o sırtıyor ve ben de sikimi kotumun içinde yeniden ayarlıyorum.

Alt kata iniyoruz ve iki çift ayak sesi beni herhangi bir gürültünün bir insanı mutlu edebileceğinden çok daha fazla mutlu ediyor.

Oturma odasında ayağı bir kutuya takılır. "Nedir bu?"

"Teleskop. Onun eşyalarını temizliyordum."

Koyu renkli, pürüzsüz metalin üzerine eğiliyor. "O zaman neden üzerine adın kazınmış? Hem de çok garip bir yazıyla." Dudakları seğiriyor.

İnledim. "Benim olabilirdi. Zar zor hatırlıyorum."

"Bu kutular açık ev için nereye gidiyor?" Ona göz kırpıyorum. "Hiçbir yere gitmelerine gerek yok."

Oturma odasındaki kutu yığınlarına bakıp iç geçiriyor. "Bak ne diyeceğim. Sen kahve yap, ben de yapılması gerekenlerin bir listesini çıkarayım." Çantasına uzanır ve pembe bir kalem çıkarır.

"Yapılması gereken şey senin ders çalışman," diye hatırlatıyorum ona. "Sen gittikten sonra bu kutuları taşıyacağım."

"Peki ondan sonra geriye ne kalacak? İşleri nasıl düzenleyeceksiniz?" Sorusunu boş bir bakışla karşılıyorum. "Ders çalışmak birkaç saat bekleyebilir. Bu önemli."

"Okul önemlidir."

"Sawyer, burası tam bir çöplük. Kahve." Olivia mutfağı işaret ediyor.

Bakışlarım daralıyor ama dönüp dediğini yapmaya başlıyorum, göğsüm sebepsiz yere genişliyor.

"Fuayedeki masa için bir şeye ihtiyacımız var," diye sesleniyor arkamdan. "Bir odak noktası. Benim için bir şeyiniz var mı?"

Ona kontrolü ele almasının çok şirin olduğunu söylemeyeceğim. Sevimli ve seksi.

Dün geceki gibi çok seksiydi. Beni baştan çıkarışını izlerken, kalçalarının her günahkâr salınışında kendine güveninin arttığını fark ettim.

Onun üstünlük sağlamasına izin vermek hoşuma gitti.

Diğer yoldan geri dönmek çok daha eğlenceli olacak.

Bu öğleden sonra sokağın aşağısındaki bir evde bana katılacaksın.

Sawyer: Ne için?

Daniel: Yerel toplumla bütünleşme.

Sawyer: Birliğe katılmak için çok yaşıyoruz.

Daniel: Eğer benim parlak sohbetim yeterli olmazsa, birkaç  ğretim  yesi daha orada olacak.

Aklımı bu evi satmaktan ve diğer sorunlarımdan uzaklaştıracaktı.

Bir yerde arkadaş edinmeye çalışmak için fazla zaman harcamadım çünkü hep oradan ayrılıyordum. Ama Olivia temizliğin nasıl gittiğini sormak için mesaj attığında, ben de cevap yazdım.

Sawyer: Hepsi bitti. Bu gece başka birinin evine gidiyorum.

O emlak i olmasa iyi olur.

Sawyer: Hah. Hayır, Daniel'ın arkadaşları. Bazılarının bir çeşit kulübü var.

Bir saniye sonra telefonum çaldı.

"Ne getiriyorsun?" Nefes nefese sesi ruh halimi hemen düzeltiyor.

"Kendim." Kapının yanındaki aynada kendimi görüyorum. Sa larıım yüzüme yapışmış, kıvrılmış gömlek kollarımda kir var. "Duş alıp üstümü bile değiştirebilirim."

"Bu yeterli değil."

"Vay canına. Bir adamın egosunu kırmanın yolu."

Onun gülüşü beni de gülümsetiyor. "Kastettiğim bu değildi. Yemek getir. şarap."

"Hayır."

"Sawyer..." Tanrım, adıımı söyleyişine baılıyorum, sanki ümitsiz bir vakaymışım gibi ama yine de vazgeçmek istemiyor.

Koridordan aşağıya iniyorum, etrafı toparlamam için bana yardım ettiği işleri inceliyorum. Mutfak tezgahının üzerinde, koridordan da görülebilen yuvarlak bir

kalemlik, listesini yaptıktan sonra öncelik sıralamasına yardımcı olması için buraya bıraktığı pembe kalemle birlikte.

Ama benim favorim fuaye masasındaki orta süsü: içi elma dolu donuk metal bir kase.

"Neden yapayım ki?" Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak alay ediyorum. "Söylenmemiş bir kural olduğu için mi? Kurallardan pek hoşlanmadığımı daha önce de belirtmiştik."

"Bunun kurallarla bir ilgisi yok. Önemsediğinizi gösterir."

"İşlemsel bir şey. Elli dolarlık bir şişe getiriyorum, böylece beni kapıdan içeri alıyorlar."

"Mesele fiyat değil. İstersen 10 dolarlık bir şişe getir. Komik bir ismi olan bir etiket seçin. Niyet, uygulama kadar önemlidir."

"Berbat bir mühendis olacaksın." "Hey!"

"Şaka yapıyorum. Sanki sen ve Daniel burada arkadaş edinmemi istiyorsunuz." "Belki de istiyordur."

Merdivenlerin yarısına geldiğimde durdum. "Neden?"

Çünkü gitmemi istemiyor.

Ondan bu hisleri alıyorum ama lanet olsun, söylemesini istiyorum.

Tereddüt ediyor. "İnsanların senin tarafında olması yardımcı oluyor."

"Sen benim tarafımdasın."

"Tabii ki. Ama sadece Daniel ve ben olamayız. Yeni arkadaşlar edinmek her yerde önemli bir beceridir."

Doğru. Benim küçük iyilikseverim yalnız kalmamı istemiyor. Başka bir sebepten değil.

"Sadece şarap al," diye yalvarıyor.

Odamda gömleğimi başımın üzerinden çekiyorum, kumaş göğsüme yapışıyor. "Söz vermiyorum."

Şarapla geldim.

Daniel arkadaşım oldu, çünkü hasarımı biliyor. Diğer insanlar bu konuda o kadar rahat değiller. Bu insanlarla arkadaş olmayacağım.

Ama kapı açıldığında, içerideki adam kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Dövmeli. "Yeni adam. Ve şarap getirmiş. Güzelmiş. İçeri gelsene." "Sawyer."

"Zander."

"Burada mı öğretmenlik yapıyorsun?"

"Evet. Edebiyat." Tüm mürekkebi fark ettiğimi görüyor. "Ve evet, eğlenceli bir iş konuşmasıydı. Bütün yaşlı beyaz adamlar senden çok daha uzun süre baktılar."

Onu koridorda takip ettim. Mutfağın içinde Daniel, kendisini Ricardo olarak tanıtan ve güzel sanatlar bölümünde çalıştığını söyleyen başka bir adamla birlikte duruyor.

"Şimdi başlamadan önce, bu gece burada olacaklar hakkında gizlilik yemini etmeniz gerekiyor."

"Kan yemini istiyorsan yanlış adama soruyorsun. Evde çalışmaktan avuç içlerim yeterince yara oldu."

Zander şarabı buzdolabına atıyor ve soğuk bir bira çıkarıp havaya kaldırıyor. Omuz silkiyorum ve açıp uzatıyor. Daniel ve Ricardo'da zaten bira var ve Zander bir tane de kendisi için alıp açıyor.

"Çoğunlukla Ric'in karısından gizli tutuyoruz." "Sen evlisin."

Ricardo bir elini kaldırdı. "Mutlulukla."

"Onlar yeni evliler. Etkisi geçene kadar bekle," diye yanıtlıyor Zander ve Ricardo omzuna hafif bir yumruk atarak onu irkiltiyor, hâlâ sırtıyor.

"Bunu o yapmış olmalı. Böyle vuramayacağını biliyorum."

İçkilerimizi TV odasına götürüyoruz.

Zander kanepenin bir ucuna çöker. Ricardo bir sandalye alıyor ve Daniel bacaklarını uzatarak yere çöküyor. Kanepede kalan yeri ben alıyorum.

Burada ne yaptıklarını merak ediyorum ve Zander kumandaya tıkladığında bunu öğrenmek için çok fazla beklemem gerekmiyor.

Ekranı dolduran bir programın açılış jeneriği belli belirsiz tanıdık geliyor. "Reality TV," fark ettim.

Ricardo, "Hazine avcılarından oluşan rakip ekipler dünyayı dolaşıyor ve en büyük ganimeti bulmak için yarışıyor," diye onaylıyor.

Daniel omzunun üzerinden, "Gündüzleri entellektüel, geceleri alçakgönüllüüz," diyor.

"Karın izlemene izin vermedi mi?" Ben soruyorum.

"Bana izin verirdi ama sonunu asla duymazdım. Bu çılgınca çünkü bu, Gün Batımını Satmaktan çok daha eğitici."

Ricardo sırtıyor ve Zander sırtıyor.

Aptalca ve hoşuma gidiyor.
Ricardo, Zander televizyonun sesini kısıttan sonra bir reklamda,
"Ofisimi ele geçirmeye çalıştılar," diyor.
Daniel, "Ricardo'nun görev süresi doluyor," diyor. "Güç mücadeleleri."
"Burası bana göre değil. Politika berbat."
Ama Ricardo sadece sırtıyor.
"Ne?"
"Bu bir oyun. Onlara ders yükünü geri çevireceğimi söyledim."
Bu adamların saçmalıklarla bu kadar kolay başa çıkmaları benim kendi saçmalıklarım hakkında yeni bir şekilde düşünmemi sağlıyor.
"Ama yine de çöp."
"Yani? Bu konuda acı çekmeden kendi yolunu çizebilirsin. Başka bir yerde çalışmanın da aynı sorunları var."
"Sana tepeden bakan pisliklerden sıkılmıyor musun?"
Zander sırtıyor ve yayılır onunkollar bile ve alt taraflar tamamen renklerle kaplıdır. "Baktıklarında hoşuma gidiyor."
Daniel, "Bağlanma," diye uyarır. "Sawyer gidiyor." "Ne zaman?"
"Dönem sonu," Daniel onaylamak için bana bakıyor.
Omuz silkiyorum, çünkü sömestr sonu aniden çok yakınmış gibi geliyor.
"Yarın açık bir evim var ama mülkün satılması biraz zaman alabilir."
"Bir içki daha ister misin?"
Bir tane için geleceğimi söyledim ama gitmek için acelem yok. "Evet, bir tane daha alacağım."

OLIVIA

T Sosyoloji metni gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Kalkıyorum ve odamın köşesindeki ekstra ışığı yakıyorum. Oda arkadaşlarım gece dışarıda, Kat bir partide, Jules bir tiyatro kulübü şeyinde.

Sawyer bir mil uzakta, ama başka bir dünya da olabilir.

Ben kapitalizmin temellerini yeniden okuyorum, böylece o yanında hevesli emlakçısıyla ev satarken ben on sekiz ay içinde üniversiteden mezun olabilecek bir pozisyonda olabileceğim.

Hem benim yerime onunla birlikte olduğu için hem de onunla evcilik oynayarak kendi kurallarımı çiğnediğim için huysuzum.

Bana açılma şekli, ona ne kadar değer verdiğimi inkâr etmemi imkânsız hale getirdi.

Ciddiydi. Bu adamdan, bana eski ortağının kızından bahsederken gösterdiği ciddiyeti hiç beklemezdim.

"Senden önce hiç daha genç biriyle birlikte olmamıştım."

Ham ve gerçek, kusurlu ve karşı konulmaz. Onu istiyorum, ama bundan da öte, onun benim, benim de onun olduğumu bilmek istiyorum.

Tek düşünebildiğim onunla bir sabah geçirmenin ne kadar kolay olduğuydu. Arkadaşlarla buluşmak gibi basit bir soru üzerine telefonda konuşmak.

Ona arkadaş edinmesini ve şarap getirmesini söylüyorum... Muhtemelen deli olduğumu düşünüyordur.

Ama daha da çılgınca olan şey, ona kafayı takmadan bir gün bile geçiremiyor olmam.

Çalışmak için onun evinden ayrılmak uzun zamandır yaptığım en zor şeydi.

Onunla tekrar yatağa girmek, bana dokunuşunda kendimi kaybetmek ve bana hiç kimsenin hissettirmedeği şeyleri hissettirmek istedim.

Masanın üzerindeki telefonuma bakıyorum.

Bir mucize eseri çalışıyor. Sawyer'ın aramasını umarak uzandım.

Ama değil.

"Anne. Her şey yolunda

mı?" "Neredesin?"

"Evde, ders çalışıyorum."

Kitaplığımdaki başka bir metne uzanıyorum - sosyolojiyi hazırlamayı bitirdikten sonra elime alacağım bir sonraki metin.

"Hafta sonu mu?"

"Evet. Laboratuvar ödevleriyle boğuşuyorum ve seçmeli dersimin vizesi yaklaşıyor."

"Pekala. Arabanı geri almamız gerek."

Kitabı bıraktığımda masamın üzerine düşüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Yarisını geçen yaz yaptığım stajdan kazandığım parayla ödedim."

"Şirketinden gelen para."

"Ama ben bunu hak ettim," diye bastırıyorum. "Okul harcımı ödemek için ihtiyacım var."

Bu araba, evimdeki odamdakiler dışında sahip olduğum tek değerli şey.

"Sinirini benden çıkarma. Şirket soruşturuluyor. Tüm varlıkların hesaba katılması gerekiyor." Duraksıyor. "Baban kırk sekiz saat içinde geri istedi, ama ona okul ve sosyal sorumlulukların nedeniyle zamanın olmayacağını söyledim. O yüzden hafta sonuna kadar yap."

Telefonu kapattığında uyuşmuştum.

Kapı zilimiz çaldı ve cevap vermek için ayağa fırladım.

"Evet?" "Acele et bebeğim, geç kalacağız."

"Adam?"

Bir sonraki ses daha da şaşırtıcı. "Gidelim, korkusuz lider." "Royce.

Burada ne işin var?"

Zile basıyorum ve bir dakika sonra siyahlar giymiş üç kişi yatakhane doluyor.

"Nasıl olur da giyinmezsin?" Madison cıvıldıyor.

"Ne için?"

"Nihai takım mücadelesi."

"Black Build. Sakın bana unuttuğunu söyleme." Göz kırptım. Olan biten onca şeyden sonra unuttum.

Her yıl düzenlenen ve tüm mühendislik öğrencilerine açık olan Mühendislik Topluluğu etkinliğine katılmak hiç aklıma gelmemişti. Geçen yıl, Adam ve ben katıldık ama kazanmanın yakınından bile geçemedik.

"Ama ara sınavlarımız var. Ve vizelerden sonra hazırlanmak için gerekçemiz var. Bu tamamen isteğe bağlı bir kampüs şakası."

"Tüm bu eşyaları bulmamız gerekiyor"-Royce telefonunda bir liste tutuyor

-"O zaman mühendislik binasının önüne bir kule yapın."

Adam'ın sırtışı kaybolur. "Basketbol zordu ve sen de bu projeyi yürütmek için canını dişine takarak çalışıyordun. Bunun takımın kaynaşması için iyi bir fırsat olacağını düşündüm. Ama takılmak istemiyorsan gidebiliriz."

Adam'ın umutlu yüzüne bakıyorum.

Bu bize Yıldızlar konusunda yardımcı olmayacak ama bunu yapmak istiyorlar. Sawyer'la birlikte olmam takımımız üzerinde baskı yarattı. Bu yardımcı olabilir.

"Tamam. Varım."

Odama gidip tozluk ve uzun kollu boğazlı kazaktan oluşan tamamen siyah bir kıyafet giyiyorum.

Döndüğümde Royce'un kaşları kalktı. "Balıkları kurtarmak inekleri kurtarmaya kadar uzanmıyor mu?"

Suni deri taytına bakıyorum. "Bunlar vegan." "Bir de arabana ihtiyacımız var," diyor Madison.

Anahtarlarımı alıp kapıya yönelmeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Otoparka giderken listeyi birlikte gözden geçiriyoruz.

Royce, "Russell U'nun beş mil yarıçapındaki bir alandan temin edilen en az ve en fazla yirmi benzersiz nesneden oluşmalıdır," diye sıralıyor. "Bağımsız olmalıdır. Yarışma bittikten sonra meşale veya kimyasal madde kullanılmadan demonte edilebilmelidir. Bonus puanlar: Takım hariç kampüs topluluğu üyelerinden temin edilen öğeler."

Adam, "Mühendislik binasına girip Betty'nin masasının arkasına geçmeyi deneyebiliriz," diye öneriyor.

Madison iç geçiriyor. "Orada ne saklıyor ki? Tek bulduğumuz ataçlar ve kahve fincanları olacaksa zamanımızın yarısını içeri girmeye harcamak istemiyorum. Bunlar destansı bir kule inşa etmemize yardımcı olmaz."

Royce arabamın arkasına dolanırken, "Haklı," diye homurdandı.

Sürücü koltuğuna geçerken, bahçedeki alet çantasını düşünerek, "Bekle, bende bu var," diyorum; uzun, sağlam inşaat malzemeleri olmalı. "Lancaster'ın evine gidiyoruz."

Madison dikiz aynasından gözlerini kısar.

Adam müziği açar ve Royce parmaklarını arkadaki cama vurur.

"Bu müzik de ne?" Madison yakınıyor ve Royce kıkırdıyor.

"Kutsal üçlüyü mü tercih ederdin? Dolly, Reba, Shania?" Ağzı açık kalıyor ve ben de ona sırtıyıyorum.

"Country hayranı mısın?"

"Evet ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Radyoya uzanıyorum ve bir country kanalına geçiyorum. "Before He Cheats" Bose hoparlörlerimden tembelce akıyor. "Carrie Underwood. Yeterince iyi mi?"

"Yeterince iyi."

Kampüsten bir düzine blok ilerleyip Hot Profs Lane'den dönüyorum. Görünmemek için sokağın sonuna park etmeyi planlamıştım ama şimdi bunun bir zorunluluktan kaynaklanacağını fark ediyorum. Arabalar caddenin her iki tarafına dizilmiş.

Bu açık ev düşündüğümde de büyükmüş.

"İçeri nasıl giriyoruz?" Adam ben park ettikten ve biz indikten sonra soruyor. "Girmiyoruz. Ben giriyorum."

Sawyer'ı görmelerine ya da bana çelme takmalarına ihtiyacım yok. Ben burayı biliyorum.

Onay beklemeden, park etmiş arabaları siper olarak kullanarak garaj yoluna gizlice girdim.

Hedefim arka bahçe olsa da, içeriye bakmak için pencereye yaslanmaktan kendimi alamıyorum.

Bir düzine insan sohbet ediyor. Yetişkinler, medeniler. Sawyer'ı gördüğümde göğsüm daralıyor.

Koyu renk bir gömlek ve elbise pantolonu içinde, saçları dağınık ve elinde yarısı boş bir bardakla çok güzel.

Emlakçı onun yanında, gülümsüyor ve ona flörtöz bakışlar fırlatıyor. Ben streç pantolon ve bere giyiyorum.

En başta duygularım yok dememin nedenini acımasızca hatırlatıyor. Evini satmak için burada. O gidecek ve kendi hayatına dönecek, ben de kendi hayatıma devam edeceğim.

Dikkatim Sawyer'dan odanın köşesindeki bir nesneye kayıyor.

Teleskop.

Bir parti sırasında arka bahçeden yiyecek toplamak risklidir ama buna değer.

Burunlarının dibindekini almak için oturma odasına mı giriyorlar?

Bu delilik.

Ama annemin çağrısı zihnimde dolaşıyor.

İnsanların bana hayır demesinden bıktım ve Carrie beyzbol sopası maceraları hakkında şarkı söyleyerek beni kızdırdı.

Parmak uçlarımda arka kapıya doğru yürüyorum ve paspasın altındaki anahtarı kullanarak içeri giriyorum.

Mutfakta kimse yok ve ben de koridor temizlenene kadar bekleyip kanepenin arkasından oturma odasına geçiyorum.

Teleskop köşede, açık ev için koymamızı önerdiğim yerde.

Karşıya geçip onu aldım.

Sonra kanepenin arkasından Sawyer'a bakıyorum, nefesim kesiliyor. O kadar güzel ki.

Gidelim. Ödülümü kolumun altına sıkıştırarak yerde sürünüyorum. Bir şeye çarptığımda arkama gizlice bakıyorum.

Kahretsin.

Elmalar kaseden dökülüyor ve masanın üzerine yuvarlanıyor. Onları tutup yere yuvarlanmalarını engelliyorum.

Hepsini değiştirecek zamanım yok, bu yüzden birkaç tanesini tekrar yerleştirip yoluma devam ediyorum.

Neredeyse ön kapıdan çıkmak üzereydim ki koridorda duvara yaslandım. Bu sürpriz teleskopu haliya düşürmeme neden oldu.

Sawyer bereyi kafamdan çekip çıkarıyor, tanıma ve şaşkınlık güzel yüzündeki suçlamayı kesiyor. "Vay be. Bakın kim benden çalışıyor."

Göz kamaştırıcı ve kültürlü bir adam; lacivert gömleği kollarının gücünü örtecek şekilde aşağı doğru kıvrılmış ve omuzlarını sıkıca sarıyor. Saçları yüzünün etrafına dökülüyor, adeta ona dokunmam için bana meydan okuyor. Ama beni uzak tutan şey ağzının kıvrımı.

"Borçlanma. Black Build için."

"Bir teleskop almak için babamın evine zorla girdin."

Böyle söylediğinde kulağa aptalca geliyor. "Ben zorla girmedim. Bu açık bir ev."

"Önden geldiğini görmedim." Beni orada yakaladı.

"Beni o kadar özledin ki yirmi dört saat benden uzak kalmaya dayanamadın mı?" diye soruyor usulca.

Kahretsin. Onu görmeye geldiğimi, yapışkan olduğumu sanıyor.

"Hayır. Black Build için geldim. Hepsi bu." Pencereye doğru bir bakış attım. "Arkadaşlarım dışarıda."

Cevabım onu hayal kırıklığına uğratmış gibi çenesi çalışıyor.

Teleskopa uzandım. "Sende ihtiyacım olan bir şey vardı. Ekibim bekliyor ve ihtiyacım olanı aldım, o yüzden gidiyorum."

Onunla duvarın arasından kaçmaya başladım.

Halı kaplı koridorun üç adım ötesinde sesi beni

durduruyor. "Eğer bununla gitmek istiyorsan, bir bedeli var."

Döndüğümde kalbim boğazımda

tekmeliyor. "Kımıldama."

Oturma odasına geri dönüyor ve kulaklarım onun konuşmasını duymak için zorlanıyor. Hiçbir şey yok, sadece kahkahalar ve arka planda kısık bir müzik.

Bir dakika sonra geri döndü.

Masadaki bir elmaya uzanıyor.

Sonra kolumdan tutup beni merdivenlerden yukarı çekti.

Kahkahaları ve şingirdayan kadehleri her adımda biraz daha geride bırakıyoruz.

Beni yatak odasında serbest bırakıyor.

Oda karanlık, ekibimin geri kalanı pencerenin dışında b i r yerlerde.

Sawyer elmayı yatağın üzerine koyar, pencereden gelen bir tutam ışık elmayı aydınlatır.

"Bir oda dolusu yabancı, yirmi metre ötede sauvignon blanc içiyor. Ne yapacaksın?" Nefes alıyorum.

Sawyer kemerine uzanıyor. "Bir dahaki sefere oynadığımızda kenarda olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bana taraf olduğunu söyle."

Onun yanındayken hep var olan uyarılma duygusu alevleniyor. Nasıl oluyor da bu adama beni sikmesi için yalvarmaktan üç saniyeden daha az bir süre uzak kalıyorum?

Başımı salladım, hevesliydim.

Aletini çıkarıyor ve elini saçıma atarak beni dizlerimin üstüne çöktürüyor.

Kapı ardına kadar açık, müzik sesleri merdivenlerden yukarı süzülüyor.
"Yukarı herkes gelebilir." Yaşadığım şokla birlikte nefesimin kesilmesi arasında nefesimi tutmam neredeyse imkânsızdı.

"O zaman hızlı çalışsan iyi olur."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, halıdan ona bakarken botlarım kıcıma batıyor.

Eğer sınıfın önünde komuta ettiğini düşündüysem, burada daha da komuta ediyor. O karanlık bir tanrı, heyecan verici ve biraz da korkutucu.

"Em."

Dışarıda bekleyen ekibimi düşünerek gerildim. Ama ödülümle birlikte oraya geri dönmenin tek yolu bu.

Onu hiç görmediğim kadar kalın ve sert, sanki bu oyun onu her zamankinden daha fazla tahrik ediyor.

Aletin başını yalıyorum. Pürüzsüz ve tuzlu ve dudaklarım tenine değdiğinde ağzımın içinde sarsılıyor.

"Daha fazla."

Onu gırtlığıma kadar alıyorum, boğuk iniltileri doğrudan kalçalarımın arasından fırlıyor.

"O yabancıların, öğrencimi sikmeyi çok sevdiğim için onlarla bir akşam geçiremeyeceğimi bilmelerini mi istiyorsun?"

Bu sıcak olmamalı, ama sıcak. Sıcaktan da öte. Yanıyorum.

Ağzımı onun üzerinde kaydırıyorum ve elimi şaftının etrafında kaydırıyorum.

"Buraya benim için geldiğini itiraf et," diye hırlıyor. "Ve bunu hızlı yapacağım." Daha hızlı pompalıyorum ve daha sert yalayıp emiyorum.

Bir elini saçlarımda yumruk yaparak beni zorla yavaşlatıyor. Her vuruşta daha derine iniyor ve sanki bana konuşma şansı veriyormuş gibi her seferinde neredeyse geri çekiyor.

İnlemeleri dayanılmaz derecede seksi. "Kahretsin, ağzının etrafıma sarılmasına bayılıyorum. Beni emerken nasıl görünüyorsun."

Beni saçlarımdan tutarak başımı aşağıya doğru ittiğinde, yakın bir zafer hissediyorum.

O kadar sert nefes alıyor ki yaklaştığını anlıyorum. "Geliyorum," diye uyarıyor.

"Kımıldama."

Saçımı tutuşundan karın kaslarına ve kalçalarına kadar tüm vücudu geriliyor.

Ağzımda bitirdiğinde, her damlasını yutuyorum.

Gözlerime sürdüğüm göz kalemi parmaklarıma bulaşıyor ve ona bakmak için topuklarımda üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

Sawyer'ın yüzü gölgeler içinde, ama çözülmüş. Kıyafetleri değil, kendisi.

Dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü sadece birkaç santim uzağımda. Başparmağını şaşırtıcı bir nezaketle yanağımda gezdirirken nefeslerimiz hızlı ve sık bir şekilde birbirine karışıyor.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Nefes alamayana kadar göğsüm genişliyor.

"Kulübeden bir şey alacaktım ama pencereden baktım ve sen oradaydın... Seni görmeden gidemezdim."

Ben geri alamadan itiraf dökülüyor.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, sıcak ve davetkâr. Sanki benim sözlerim onun istediği her şey ve daha fazlasıymış gibi.

Eğilip onu öpüyorum. Başım dönüyor ve sersemlemiş durumdayım.

Görünüşte, az önce olanlar saf kötü seksti. Ama onun uyarılmasından çok, sevgisinin tadını alıyorum.

Memnuniyetinden çok, bağlılığını hissediyorum.

Vücudumun her santimi bu adamın bir parçası olma ihtiyacıyla yaşıyor.

Ne haltlar dönüyor?

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Adam: Buldun mu?

Evet, hemen geliyorum.

Sawyer'ın elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve kışımı kavırıyor. "Arkanı dön." Nefes nefese ona göz kırpyorum. "Bedelini ödedim."

"Bu bedeldi. Bu da ödül." Çenem düştü.

"Ne için?"

"Uzak kalamadığımı itiraf etmek."

Ben daha itiraz edemedi beni döndürüyor ve kıcıma odada yankılanan alaycı bir tokat atıyor.

Sawyer vücudumun üst yarısını yere indiriyor. Sonra taytımı ve tangamı dizlerimin üzerinde bırakarak aşağı çekiyor. Bel bandı kalçalarımı birbirine sıkıca bastırıyor. Tatlı bir acıyla birlikte içimi bir sıcaklık kaplıyor. İşimizin bittiğini sanıyordum ama belli ki kirli profesörümün başka bir planı var.

"Beni deli ediyorsun. Bu kışla, bu amla benimle alay ediyorsun."

Yapacağı şey bu mu? Bütün gece onu hissedeyim diye bana şaplak mı atacak?

Ben daha soramadan eğilip sırtımın küçük kısmını öpüyor. Dilini çatlaklarımda gezdiriyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Onlar aşağıda faiz oranlarından ve emlak vergilerinden bahsederken benim seni adım adım ilerlettiğimi bilmek nasıl bir duygu?"

Kötücül beklenti içimde dalgalanıyor, sarhoş edici bir kokteylde uyarılmayla karışıyor. İğrenç, yanlıs ve o kadar ateşli ki yanabilirim.

"Bizi duymalarını istemiyorsan sessiz olsun iyi edersin. Eğer çok gürültü yaparsan durmak zorunda kalacağım. Seni oraya ıslak ve ağırlı bir şekilde geri gönderirim."

Başımı sıkıca sallıyorum. Bunun kötü sonuçlanabileceği pek çok yol var ama bu en kötüsü gibi geliyor.

"Kımıldama."

Bir an gitti, sonra geri döndü. Yanında ne getirdiğini göremiyorum ve klitorisimi okşamak için bacaklarımın arasına uzandığında resmen umursamıyorum.

Bu çok iyi.

Kalçalarımı döndürüyorum, eline sürtünüyorum. Sawyer sanki benim tepkim onun sonu olacakmış gibi küfrediyor.

Parmakları tekrar yarığıma kayıyor. "Nefes al, Cherry."

İçeri bastırıyor, iki parmağının kalınlığı nefesimi kesiyor.

Ciğerlerim oksijenle dolarken, onu hissediyorum.

Klitorisimde bir uğultu var.

Zevk üzerimde yuvarlanıyor, bir dalga diğerine yayılıyor. Kaslarım geriliyor.

Dudaklarımdan sessiz bir inilti dökülüyor.

Bunu kesinlikle hiç yapmadım, ama o beni cesur ve atılgan yapıyor. Anlamadığım bir şeyin özlemini çekiyorum ve sadece Sawyer bu arzuyu nasıl tatmin edeceğini biliyor gibi görünüyor.

"Benim için çok ıslak."

Dokunuşu ve sözleri sırtımı kamburlaştırıyor.

Daha derine iniyor, parmaklarının sert ve kalın darbeleri uğultuyla o kadar çelişiyor ki.

"Aman Tanrım."

Bu yasadışı karıncalanma daha da heyecan verici çünkü Sawyer bana tam olarak ne yaptığını biliyor.

Onun için şimdiden acı çekiyorum.

Her sarsıntı bedenimi titretiyor ve ürpertiyor.

Kıçımı tokatlamak için parmaklarını geri çektiğinde, çaresizce eline doğru sallanıyorum.

"Sanırım daha fazlası için hazırsın."

Daha fazla mı?

Dokunuşu geri çekiliyor ve bir prezervatifi açıp takarken bir paketin hışırtısını duyuyorum.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Böyle gerçek dışısın. Dizlerinin üzerinde, ıslak ve hazır, arkana yaslanıp sikimi ararken bile elime sürtünyorsun. En çok hangi kısmını sevdiğimi biliyor musun?"

"Hayır,"

diyorum. "Ben de."

Amımda ne kadar büyük hissettiğini biliyorum ve klitorisimi uyarırken orada olduğunu düşünmek beni neredeyse kırıyor.

Parmakları işkencelerine devam ediyor ve siki sırlsıklam yarığıma çarpıyor.

Sıcaklığı beni tüketiyor. Zonkluyorum, vücudum beklentiyle titriyor.

"Hazırlan, tatlım."

Aletinin ucu açıklığıma doğru kayıyor. İnliyorum.

Yüksek sesle.

Yatağın üzerindeki elmaya uzanıyor ve onu dudaklarımın önünde tutuyor.

"Bana güveniyor musun?"

Öyle mi?

"Evet."

"Aç ve bunu ısır. Daha geniş."

Dediğini yapıyorum ve dişlerim elmaya batıyor, dudaklarım etine bastırıyor.

Salyalarım ağzıma doluyor. Ama ses çıkarmaya çalıştığım da, tıkaç yüzünden boğuluyor.

Sawyer omzumu kavıyor ve her santimi içimi doldurana kadar beni sikinin üzerine çekiyor.

Çıglık atıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Siktir." Sesinden zevk ve ihtiyaç damlıyor.

Yüzümü çeviriyorum ve köşedeki boy aynasında bizi görüyorum. O çok ateşli. Biz çok ateşliyiz. Ben bir cehennemim, içten dışa doğru eriyorum.

Bakışlarımız birleşiyor, ağzı ayrılıyor, gözleri kapanıyor.

Ama bununla başa çıkamayacağıma yemin ettiğim anda, gözleri, elleri ve vücuduyla bana güven veriyor.

Bu uçuruma birlikte gidiyoruz.

Yavaş başlıyor ama uzun sürmüyor. Gevşemeye başladığım anda anlıyor. Beni derin ve emin itişlerle sikiyor.

İçimdeki her sinir yanarken klitorisime yapılan baskıyla savaşıyorum. Boynumu ısıyor ve bedenim katılaşıyor, orgazmım patlıyor.

Beni serbest bırakana kadar sürüyor, içime girip çıkıyor ve sonra onun geldiğini hissettiğimde, horozu sarsılıyor.

Vücudu kendi salınımıyla sarsılıyor ve ben halıya yığılıyorum.

Kemiksizim.

Yüzüyor.

Çok ince ve yeni bir tende yeniden doğan bir kadın.

Ama aynı zamanda, bunun için yaratıldığımı da kesinlikle biliyorum.

Sawyer üzerime eğiliyor, elmaya uzanıp ağzımdan çıkarmama yardım ederken bir parça endişeyle birlikte karanlık bir memnuniyet duyuyor. Çenemi ovmaya başlıyorum ama o elimi çekip benim yerime yapıyor.

"İyi misin?"

"İyiden de öte."

Ayağa kalkmama yardım etti. Acı çekiyorum, kullanılmışım ve çok lezzetliyim ama bunu geri alamam.

Hiçbir şey için değil.

İç çamaşırlarıma ve taytıma uzanıp onları yukarı çekiyorum. Telefonum bir şekilde yatağın üzerindeydi ve onu elime aldığım da yarım düzine mesajı fark ettim.

"Kahretsin. Çok geç kaldım."

Sawyer kıkırdarak kıyafetlerini düzeltir.

Yüzümü kendine doğru çekiyor ve beni uzun ve derin bir şekilde öpüyor.

"Bu partimi böldüğün için." Sawyer'ın başparmağı sanki ağzının izini sürüyormuş gibi alt dudağını okşuyor. "Ben de bu gece seni özledim."

Kalbim göğsümde tekmeliyor, çünkü itiraf çok daha fazlasını hissettiriyor.

"Bir şeyler içmek için kalmak ister misin?" "Sadece bir tane içtim," diyorum.

Ağzı kıvrılıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ama yapamam. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Ben kendi dünyama dönmeliyim, o da burada kendi dünyasında kalmalı. Beni aşağı indirdi ve teleskopu aldım.

"Eskiden bununla yıldızlara bakardık," diyor Sawyer.

Göğsüm ağrıyor. "Gerçekten mi? Yapamam-"

"Al şunu." Onu avucumun içine itiyor, ellerimi etrafına kapatıyor.

"Harika bir şey inşa et."

Ekibimin yanına döndüğümde Adam telefonla konuşuyor, Madison da volta atıyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Royce talep ediyor.

Madison'a bakıyorum ama yüzü başka tarafa dönük - b i l e r e k ya da kazara, emin değilim.

"İhtiyacımız olan başka bir şey daha bulduk." Adam bir tırmık tutuyor. "Nereden buldunuz bunu?"

"Caddenin karşısında."

Daniel'ın evine doğru bakıyorum. "Bu mu?"

"Evet."

Saçmalık.

"Seni gördü mü?" diye düzeltiyorum.

Adam sırtlıyor. "Hayır, bizim çılgın yeteneklerimiz var Liv." Ön kapı açılır ve Daniel oradadır. "Sen ne..."

Elimizdeki tırmığı görüyor.

Sonra ayakkabılarını giyip peşimizden geliyor. "Bir şeyler yap!" Madison

tıslıyor.

"Sen bir şey yap!" Karşılık veriyorum, çünkü beni tanıyacak.

Madison onu
gösteriyor. Buna
inanamıyorum.

Arabama kadar yol boyunca güldük.

"Sayende çok geride kaldık," diyor Madison, nefesi kesilmiş bir halde,
yetiştirğinde. "Kampüse dönmek için bir saatimiz var."

Altmış dakika garip bir tür mutluluk.

Şehirde dolaşıyoruz, elimize ne geçerse alıyoruz, genç ve canlı
oluyoruz.

Sawyer'la hissettiğimden daha farklı bir özgürlük bu. Onunlayken
keşfetmek için hâlâ güvende hissediyordum çünkü bana sahip olduğunu
biliyordum.

Burada sadece biz varız.

Saati fark ettiğimde Madison'ın kolunu tutuyorum. "Geri dönmek için on
beş dakikamız var!"

"Son parçayı alamayız."

"Evet, alabiliriz."

Arabaya koştum, Adam sürücü koltuğundaydı. "Atla,"
diye bağırıyor.

Madison ve Royce arkaya, ben de yolcu koltuğuna atladık. Adam
bulunduğumuz yerden çıkıp caddeye doğru hızla ilerlediğinde ben hâlâ
emniyet kemerimi tutmaya çalışıyordum.

"Geldiğine memnun musun?" diye soruyor.

"Eğer kulemizi inşa etmek için zamanında
dönebilirsek." "Basketbol hakkında azar
işitmekten iyidir." "Koçun tarafından mı yoksa
baban tarafından mı?"

"İkisi de. Koç daha fazla zamanımı istiyor. Babam bırakmamı
istiyor." Empati duygularım kabarıyor ve koltuğumda
kayıyorum.

Yolcu tarafındaki bir şeye tekme attım ve almak için eğildim.

Bir şişe içki.

Üzerime bir uyuşukluk çöktü. "Adam? Bu da ne böyle?"

"Yavaşla!" Madison bağırıyor.

Bir elimle torpido gözüne dayanıyor, diğer elimle emniyet kemerini
aramaya devam ediyorum.

İki küçük parlayan küre önümüzdeki yolu aydınlatıyor.

Kedi mi? Köpek mi?

Boğazım düğümleniyor. "Adam! Dikkat et!"

Elleri direksiyonda sarsılarak direksiyonu kırıyor.

Çok geç.

Lastikler gıcırıyor.

Işıklar penceremden beni kör ediyor.

Metal ve plastiğin çıtırtısı sanki kafamın içinden geliyor.

Dünya bana çarpıyor. Her şey
kararıyor.

SAWYER

"T Teklif vermekle ilgileniyorlar," diye mırıldandı emlakçı arkamdan.

"Verimli bir akşam."

Kolumdaki yumuşak el, ön pencereden dışarı bakıp son insanların gidişini izlediğim yerden başımı kaldırmama neden oldu.

"Bana üst kata kimseyi çıkarmamamı söyledikten sonra uzun bir süre ortadan kayboldun."

"Bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu."

Siyah taytlı genç bir kadın beni dizlerinden emiyordu.

Kimsenin bizi bölmeyeceğinden emin oldum ama Olivia'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bu gece bitmek zorunda değil." Emlakçı bana takdirle baktı.

"Belli ki işinizde çok iyisiniz ve çekici bir kadınsınız, ama hayatımda biri var."

"Ciddi bir şey mi?"

Bana hiçbir şey hissetmeyeceğime dair söz verdirdi. Sözler bozulmak için verilir.

Özellikle de bir saat önce olanlardan sonra. "Evet."

Emlakçı iç çeker. "Düşündüm de. Bu gece gelememesi çok kötü oldu."

O yaptı.

Diğer kadın başıyla fuayedeki masanın üzerinde duran elma dolu kaseyi işaret ediyor. "Yol için bir tane alabilir miyim?"

"Keyfine bak."

Tek düşünebildiğim bu gece buraya bir serseri gibi gelen kız.

O gelene kadar, sıkıcı insanlarla sıkıcı bir akşamdı. Aslında bir kereden fazla onu burada benimle hayal ettim.

Yüzü suçluluk ve özlemle kızarmış bir şekilde ortaya çıktığında gözlerime inanamadım.

Daha önce dilediğim hiçbir şeyi elde edememiştim.

Onun da benden uzak duramayacağını kabul etmesine ihtiyacım vardı.

Alt katta yanımda olmalıydı, nefesinin altında yorumlar yapmalı, yerinde olmayan dekoru düzeltmeli ve o elmalara her baktığında kızarmalıydı.

"Yani sen gittiğinde o da seninle New York'a mı taşınacak?" Bu soru beni şaşırttı.

Daha fazlasını umut etmeme hiç izin vermedim, ama şimdi...

O bir çocuk değil. O bir yetişkin ve sadece yukarıda yaptıklarımızdan dolayı değil.

Olivia bu gece için hazırlanmama yardım etti. Kendi seçimlerini yapabilecek kadar olgun.

Telefonum çalışıyor ve ekranda ismi gördüğümde ona uzanıyorum. "Alo? Olivia?"

Emlakçının kaşları kalkıyor.

"Sawyer." Sesi nefes nefese. "Kampüse dönüyorduk ve her şey çok hızlı oldu."

İçimdeki her kas geriliyor. "Yaralandın mı? Ne oldu? Neredesin?"

Bana bir kavşak verdi. "Ambulans g e l d i . Arabayı Adam kullanıyordu. Sanırım içkiliydi."

Sikeyim.

Telefonu kapatırken sözlerime dikkat ediyorum.

"Gitmem gerekiyor." Çenem hazır, dışarı çıkıyorum ve arabaya biniyorum.

On dakikalık bir yolculuk hiç bu kadar yavaş geçmemişti. Parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz oldu.

Olay yerine vardığımda, arabasını bir çekiciye yüklüyorlardı. Bir değil iki polis arabası ve bir ambulans orada, sirenleri yanıp sönüyor.

Arabayı yolun kenarına çektim ve kapıyı açık bırakarak dışarı fırladım.

Önce Olivia'yı görüyorum, saçları dağılmış ve gözleri şoktan yuvarlanmış. "Bu da ne..." Ben başlıyorum.

Onu kollarıma almak istiyorum ama kendimi tutmam gerekiyor. Yapamam. Burada, Madison ve Royce'un önünde, kaldırımın kenarında başlarını sallarken olmaz.

"Neler oluyor?" Yanımdaki memura soruyorum.

"Sokak yarışı yapıyorlardı" diye cevap verdi.

İçki içip araba kullanmamak.

Ellerinden birinde alkolmetre aparatı görüyorum. Adam'ı kontrol etmiş olmalılar ve o da geçmiş olmalı. Bir parça rahatlama hissediyorum ama yeterli değil.

Dikkatsiz olabilirim ama bu affedilemez.

"Adam nerede?"

Ambulansa başıyla işaret ediyor. "Çarpışma sırasında kolunu incitti."

Elbette, sağlık görevlilerinin aracın parlak ışıkları altında biriyle ilgilendiğini görebiliyorum.

"Arabanın önünden bir şey geçti. Sanırım bir geyik."

"Ne kadar hızlı gidiyordunuz?"

Olivia arkasını döner ama Madison cevap verir.

"Oldukça hızlıydı. Başka bir arabaya çarptık. İçindeki herkes iyiydi." Tekrar memura döndüm.

"Sokak yarışı yapmıyorlardı," demek için kendimi zorluyorum. "Bu bir mühendislik etkinliğiydi."

"Ve sen?"

"Sawyer Redmond. Profesör Sawyer Redmond. Bunlar vardır öğrencilerim."

"Bu bir okul girişimi miydi?"

Boğazım tiksintiyle düğümlendi. "Onaylanmamış bir tane."

Memur kemerini yukarı çeker. "Soruşturmamızı tamamlamamız gerekiyor. Cezai suçlamalar söz konusu olabilir."

"Onlar çocuk. Aptalca ve dikkatsiz davrandılar."

Göz ucuyla Olivia'nın dizlerini göğsüne doğru daha sıkı çektiğini görüyorum. "Bir dakika," diyor memur, bir meslektaşıyla konuşmak için ayrılırken

yanıp sönen kruvazörün yanında duruyordu.

"Aklınızdan ne geçiyordu?" Hepsine tıslıyorum ama bakışlarım Olivia'ya kilitleniyor.

Madison cevap veriyor, sesi titriyor. "Son teslim tarihine kadar kampüse dönmeyi kaçıracaktık."

Elimi yüzüme sürdüğümde Olivia'nın hurdaya dönmüş Audi'sinin bir çekiciye yüklendiğini görüyorum.

İnanılır gibi değil.

Yaralanabilirlerdi ya da daha kötüsü olabilirdi.

Aptalca bir şaka yüzünden onu kaybedebilirdim.

Hayatımda hiç sadaka almadım. Bu öğrenciler isteyebilecekleri her şeye sahip oldular; para, fırsat.

Bu öğrenmeleri gereken bir ders.

Royce'un yüzü asık, parmakları titreyerek dizine vuruyor. Madison ileri geri sallanıyor. Olivia'nın omuzlarında bir battaniye var.

Arkamı dönmeye başlıyorum ama sokak lambasında Madison'ın şakağında koyu bir leke görüyorum.

"Yaralandın mı?" Çenesini tutup başını eğiyorum. "Sadece bir sıyrık."

"Başka kimse var mı? Olivia?" Ona dönüyorum.

Başını yavaşça sallıyor, ama battaniyeyi omuzlarına yeniden sarmak için hareket ettiğinde, gömleğinin yan tarafında bir yırtık görüyorum - birkaç saat önce asıldığım gömlek.

Memur döndüğünde ona el salladım. "Tıbbi yardıma ihtiyaçları var."

"Sağlık görevlileri diğer çocukla ilgileniyor, herkesin iyi olduğunu söylediler-" "O zaman neden üzerlerinde kan var?" Sesim yükseliyor.

Adam görünür, kolu bir askıya bağlıdır ve ayaklarını sürüyerek gelir. Yüzünde çizikler var, muhtemelen hava yastığının açılmasının etkisiyle.

"Olacak olan şu," diye bağırdım. "Evlerine gitmelerine izin vereceksin, hepsinin. Başka ifadeye ihtiyacın olursa sabah alabilirsin."

"Onları bu gece götürmeyi tercih ederiz."

"Bu gece yataklarında uyuyacaklar. Korkudan ödleri boklarına karıştı, görünüşlerine bakılırsa daha da beter olmuşlar. Seni kandırdığımı düşünüyorsan, ailelerinin nasıl bir pisliğe sebep olacakları hakkında hiçbir fikrin yok."

Cevap beklemeden arabama doğru gidiyoruz.

Royce bir nefes verdiğinde yolu yarılamıştık. "Profesör Redmond, bu-"

"Kapa çenenі."

"Bekle." Olivia çekicinin çalıştığını görmek için boynunu bükte. "Arabamdan bir şeyler almam lazım."

"Bırak onu," diyorum sinirli bir şekilde, ama Olivia şoförle konuşarak o yöne doğru geri koşuyor.

Diğer öğrenciler de onu takip ediyor ve o da etkinlik için ödünç aldıkları eşyaları dağıtıyor. Yarım düzine alet, oyuncak ve babamın teleskopuyla birlikte benim arabama doluyorlar. Olivia arkaya, Madison ve Royce'un arasına geçti. Adam öne geçiyor, kolunu çarpmamak için yavaşça kayıyor.

"Bir süre basketbol oynayacakmışsın gibi görünmüyor."

Cevap vermiyor.

Sessizlik içinde sürüyoruz. Dikiz aynasından gizlice bakıyorum; sokak lambaları karanlıkta yüzlerinin üzerinden geçiyor.

Olivia sarsılmış, suçlu ve çok genç görünüyor, kolları teleskopa sarılmış.

Tekrar yola odaklandım. "Bu tırmık komşum Daniel'inkine benziyor."

Madison koltuğunda daha aşağı kayıyor.

Olivia'nın bakışları ona doğru kayar, bu ilk yaşam belirtisidir. Adam öksürüyor ve Royce homurdanıyor.

Onları almak için buraya gelerek elimden geleni yaptım. Yeterli gelmiyor.

Neden yeterli gelmiyor?

Ellerim direksiyonda kenetleniyor ve gevşiyor.

"Black Build'i yaptığımda, en yüksek kuleye sahip olmamıza rağmen sonuncu olmuştuk."

Arka koltukta biri kayıyor.

"Neden?" Royce sorar.

"Ödünç aldığımız hiçbir şeyi kullanmamıza izin verilmedi."

"Ama şimdi teşvik ediliyorsunuz. Eğer yapmazsanız tam not almanız mümkün değil."

Bu sefer Madison.

"Çalıntı eşyaları dışarı çıkarabilirdin."

Olivia'nın sesi fısıltıdan öteye geçmiyor ama göğsümdeki düğüm bir derece **ç ö z ü l ü y o r**.

"Mesele bu değildi."

Sokak lambaları geçiyor, kampüsü çevreleyen sokaklarda sıralanan düzenli, pahalı evleri aydınlatıyor.

"Yine de inşa et," dediğimi duyuyorum.

Royce doğruldu. "Bu sayılmaz."

"Sizler m hendissiniz. Birileri size puan teklif etti diye bir Şeyler inşa etmezsiniz. Yine de inşa edin."

Karşılıklı bakıŐırlar.

Royce, "Her Şeyimiz var," diye kabul ediyor.

Olivia başını sallar. "Aksi takdirde gece için bir yere saklamamız gerekecek. Sen ne düşünüyorsun?" Yanımdaki koltukta uyuşmuş ve sessiz oturan çocuğun sağlam omzuna uzanıyor.

Uzun süre onaylamıyor. Ama sonunda başını sallıyor.

SAWYER

"W

"Tırmığım heykelin ortasında ne arıyor?" Daniel Pazartesi sabahı erken saatlerde kampüste yaptığımız koşu sırasında talep ediyor.

Fotoğraf çekmek için telefonumu kaldırıyorum.

"You're part of

tarih, dostum."

Resmi Olivia'ya gönderiyorum.

Sawyer: Gün ışığında iyi görünüyor.

Benden daha iyi.

Sawyer: Nasıl hissediyorsun?

Kiraz: Araba kazası geçirmiş gibiydim.

Siktiğimin Adam'ı. Ama rapor tutturmak zorunda kaldı ve sigorta şirketinin hasar tespitini bekliyor.

Yine de onların yanında olmak yapılacak en doğru şeydi.

Umursamaz davrandıkları için hepsine kızgındım. Babam da bana karşı böyle mi hissediyordu?

Onu kollarından tutup sarsamamaktan, ona deli olduğunu söyleyememekten nefret ediyordum.

İyi olduğundan emin olmak için onu öptüm.

Sawyer: Vizenden sonra uğra.

Cumartesi gecesi onları kule üzerinde çalışmalarını için buraya bıraktığımdan beri onu görmedim. Zarar görmediğini kendim görmeliyim.

Cherry: Beni sınıfta göreceksin.

Sawyer: Yetersiz, Bayan Barclay. Öğle yemeği alacağım. Cipsli olsun. Ofisimde yeriz.

"Evinle ilgili bir gelişme var mı?" Daniel kampüsü geçerken soruyor, o ofisine, ben de kendi ofisime.

Telefonumu cebime koyuyorum. "Bir teklif geldi ama daha iyisini yapabiliriz."

"Ancak kış tatilinde kapatırsanız, gelecek yıla kadar ayrılabilirsiniz.

Tabii kalmak istiyor ve bahane arıyorsanız o başka."

"Tabii ki hayır. Planım ilk fırsatta ayrılmak. Altı ay içinde yeni bir şey inşa edeceğim. Tüm bunları geride bırakıp hayatıma geri döneceğim. New York'taki arkadaşlarıma."

New York'u pek özlememem garip.

"Hiçbir şey olmamış gibi ondan uzaklaşmak istiyorsun."

Hayır. Ondan uzaklaşmak falan istemiyorum.

Onu bir kazada görmek beni çok korkuttu, çünkü onu kaybedebileceğim ihtimalini gerçeğe dönüştürdü.

Onun etrafında olmasını seviyorum. Onu korumak istiyorum. Onunla birlikte olmak.

Sanırım o da aynı şeyi istiyor. Ama bunu kabul etmesi gerek. Ofisimden eşyalarımı toplayıp sınıfa gidiyorum. Olivia orada ve öğrencileri her tarayışında ona fazladan bir ritim atıyorum. Bu içgüdüsel, durduramıyorum.

Yüzünde bir çürük var ve ben onu silmek istiyorum.

Ya da arkasındaki sırada oturan ve ona üzgünmüş gibi bakışlar gönderen askılı çocuğu öldürmek.

Kalemi o kadar sert tutuyorum ki, beyaz tahtanın her yerinde patlamaması bir mucize.

Devrelerle ilgili bir soru sorduğumda Liv'in eli havaya kalkıyor, Madison'ınki de.

"Adam. S e n i elini kaldırma zahmetinden kurtaracağım ama bir cevabın olduğunu varsayıyorum."

Koltuğunda doğruldu ve kâğıtlarına baktı. "Ahh..." "Her an olabilir."

"Emin değilim."

"Tehlikeli yaşamak istiyorsan, bunun yolu beceriksizlik değildir."

Ön tarafa dönüyorum.

Dersten sonra beyaz tahtayı temizliyordum ki yanımdaki bir hareket başımı çevirmeme neden oldu.

"İyi misin?" Olivia ikinci tahtayı siliyor, tepeye ulaşmak için ayak parmaklarının üzerine basıyor. "Bu çok sertti."

Silgimi bırakıyorum ve yüzünü incelemek için yaklaşıyorum. "Bu acıtmış olmalı." "Sadece biraz." Eli bileğimi sarıyor ve bu küçük temas beni cezalandırıyor. Nefes alıyorum.

Bir sınıfın ortasındayız. Elimi indiriyorum.

"Demek şimdi beni gördünüz. Bu ofisinize gelmeme gerek kalmadığı anlamına mı geliyor Profesör?" diye takılıyor.

"Hiç şansın yok."

Gidişini izliyorum, kalçalarının salınımı beni çağırıyor.

Evet, ben bu kız için gidiyorum. Ve onun da aynı şeyi hissettiğini bilmem gerek. Bölüme döndüğümde asansörün çalıştığını fark ettim.

Burada işlerin yolunda gitmesinin zamanı gelmişti.

"Kamyoncu anne..." diye bir kadın sesi geliyor personel ve fakülte mutfağından.

Kafamı Betty'nin kahve makinesiyle boğuştuğu kapıdan içeri sokuyorum.

"10 yard çizgisinde mi?"

"Onun gibi bir şey." "Başlat" düğmesine basarken yüzünü buruşturuyor. Makine sadece inatçı bir sessizlik sunuyor. "Muhtemelen temizlenmesi gerekiyor." Ona el salladım ve işe koyuldum.

Birkaç genç öğretim üyesi kapıdan içeri giriyor ve kahve makinesinin durumunu görünce homurdanıyor. "Beş dakika," diye söz veriyor Betty.

Geri çekildiler ve ben de gömleğimin kollarını sıvadım.

"Ellerinizi iyi kullanıyorsunuz Profesör." Alaycı ses tonu sırtımama neden oluyor. "Oh, ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama bunu öğrenmek için yirmi yaşındayım. Peki, otuz."

"Her erkek bu kadar şanslı olabilirdi."

"Büyücü. Uzun bir gün olacak. Sektör üyeleri kampüsü ziyaret ediyor. Haftalardır takvimde yer alıyor ve dekanın mezunlarımıza olan ilgiyi artırmanın yanı sıra potansiyel finansmanı da artırmanın bir yolu."

"Beni hiçbir toplantıya davet etmedi. Kötü reklam olmalıyım."

"Hayır, muhtemelen senin onun dikkatini çekeceğini düşünüyor."

İşimi bitirdim ve Betty'ye döngüyü tekrar çalıştırmasını söyledim. Yapıyor ve makine canlanıyor.

Kollarımı tekrar aşağı sıyırdım. "Bütün bunlar kafeteryadan daha kötü bir kahve için."

"En iyisi değil ama elimizdeki bu."

Elimizde olan bu.

Mutfak penceresine geçip, yeşil ve asfalt yürüme yollarının genişliği boyunca sürüklenen iki, üç ve dört ceketli öğrenci gruplarına bakıyorum. "Bu hafta sonu Black Build'de bazı öğrencilerin başı belaya girdi."

"Bunu duymuştum. Bölümün çoğu duydu," diye kabul ediyor. "Haberlerde bir makale vardı ve kampüs gazetesine de çıktı. Hepsinin çürükler ve sıyrıklarla spor yapmasına yardımcı olmadı."

"Şehrin ortasında bir arabaya çarpmışlar."

Olivia haklıysa, yolun karşısına geçen bir hayvan varmış. Ama hız limitine uysalardı, halledilebilirdi. Kolayca.

"Onlar *senin* çocukların olduğu için bu kadar sinirlisin." Başımı salladım. "Onlar benim çocuklarım değil."

"Öyleler. Onlara bağlanırsınız. Ve onlar da çuvallıyorlar," diyor. "Sana sahip oldukları için şanslılar."

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Nedenmiş o?"

"Onlara her yaşta büyümenin ve değişmenin mümkün olduğunu gösteriyorsunuz. Burası seni değiştiriyor. Tıpkı babanı değiştirdiği gibi."

"Onun değiştiğini hiç görmedim. Bu yüzden ayrıldım."

Betty bir fincanı dudaklarına götürüyor, kahveyi yudumluyor ve kenarından beni süzüyor. "Onu değiştiren şey buydu."

Ben cevap veremeden kapıda istenmeyen bir şekil beliriyor. "Sawyer.

Özel bir konuğumuz var," diyor dekan, ama bu adam Karın kaslarını şaşkınlıkla gerildi.

"Tate." Sesim kulaklarımda yankılanıyor. "Endüstri gününün bir parçası olduğunu fark etmemiştim."

Elimi kendi eliyle sıktı. "Değildim ama dün bizzat aradı ve katılmam için ısrar etti. Bir araba falan gönderdi."

Ne oluyor lan?

"En iyi öğrencilerimizden bazılarıyla ilk elden tanışmak istedi," diye devam ediyor dekan, kendini beğenmişlik gurur olarak ortaya çıkıyor. "Sizinkiler de dahil."

Bu kadar. Beni Tate'in önünde kötü göstermek istiyor. Onu incittiğimi düşündüğü gibi beni de mahvetmeye çalışıyor.

Tate, "Dekanınız üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencilerine bir e-posta göndererek buluşmak için zaman dilimleri belirleme nezaketini gösterdi," diye devam ediyor. "Ondan Yıldızlar takımınızla başlamasını istedim. Son görüşmemizden bu yana onlar üzerinde bıraktığınız etkiyi görmek için sabırsızlanıyorum."

OLIVIA

O Kule muhteşem. Mühendislik binasının önünde durdum ve gülümsedim.

Vizemden sonra öğle yemeği için Sawyer'ın ofisine gidiyorum. Beni fark ettiğinde sinirli ifadesi dağılıyor. "Her şey yolunda mı?"

Kapıyı arkamdan kapattım.

"Tarih vizem iyi geçti ama hafta sonundan önce teslim etmem gereken iki laboratuvar ödevim, konuşmam gereken bir panel var ve Stars için bir gerekçe sunumu yazıp prova etmemiz gerekiyor."

Sawyer dudaklarımı dudaklarına almak için eğildiğinde beni şaşırtıyor.

Sahiplenici ve arayış içinde ve uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Konuşmamız gerek," diyor geri çekildiğinde.

"Evet. Sanırım öyle."

Cumartesi gecesi evinin açılışından beri birbirimize dokunmadık ve onun için çok üzülüyorum.

Karşılaşmamız çok ateşliydi ama kazadan sonra bizi almaya geldiğinde mesafeliydi.

Sınıf arkadaşlarımın önünde beni yakalamasını beklemiyordum ama gözlerindeki ifade silinmişti. Kızgın mıydı yoksa sarsılmış mıydı ya da her ikisi birden miydi anlayamadım.

Kapının çalınması beni sertleştirdi.

Sawyer geri çekildi ve kapıyı açtı.

Ben Tate.

Sawyer'ın New York'tan gelen arkadaşı koyu renk takım elbisesi, düzgün kesilmiş saçları ve sıcak ama profesyonel gülümsemesiyle tanıdık biri.

"Güzel, ikiniz de buradasınız. Sizinle konuşmayı umuyorum. Özellikle de sizinle, Bayan Barclay." Çürüklerime bakarken gülümsemesi kayboluyor. "Bir şey mi oldu?"

Yüzümü eğdim. "Hayır. Sadece yanlış giden bir şaka."

Boğazını temizliyor, ama tedirginliği devam ediyor. "Profesörünüzün size ne kadarını anlattığından emin değilim ama yeni bir çaba için planlarımız var."

Sawyer masasına döner. Tate onun karşısındaki sandalyeye oturur.

Hangi senaryoyu izlemem gerektiğini bilmiyorum, bu yüzden kalan koltuğa oturuyorum.

"Anladığım kadarıyla birlikte iş yapacaksınız."

Koridorda insanlar geçiyor.

Bacaklarımı uzatıyorum, ayaklarım masanın kenarından kayıyor. Sawyer'a dokunamamak garip hissettiriyor.

"Evet. Bölgesel yarışmalardaki uyum yeteneğinden çok etkilendim," diye devam ediyor Tate. "Notların çok iyi ama bunun da ötesinde, yaratıcılık ve baskı altında çalışmak iyi bir mühendis olmanın ayrılmaz unsurları. İşte bu yüzden yazın staj için bizi düşünmelisin."

"Affedersiniz?"

Bakışlarım Sawyer'ınkilere kayıyor.

Tate'le bu konuyu konuştular mı?

Sawyer sakın bir şekilde, "Bunun hepimizin menfaatine olacağından emin değilim," diyor.

Tate kaşlarını çatıyor. "Hâlihazırda bir stajınız var mı? Mükemmel bir paket sunabiliriz."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Nerede staj yapacağımı hiç düşünmemiştim. Adam ailesinin şirketinde yer olduğunu söyledi ama ben başka bir yerde çalışmayı tercih ederim.

"Olivia- sana Olivia diyebilir miyim?" Tate sorar. "Tabii ki."

Profesör Redmond beni becerirken ne isterse onu söylüyor.

"Potansiyel bir çatışmadan endişe duyduğunuzu anlıyorum..."

Zemin altımda eğiliyor.

"...çünkü notunuzdan Profesör Redmond sorumlu. Ama bu onu etkilemeyecek. Sawyer, söyle ona."

"Dürüst olmak gerekirse Tate, bunun herkes için uygun olduğundan emin değilim."

Acı göğsüme sızıyor, sızlıyor. "Sizi temin ederim ki Profesör Redmond, bulmayı umduğunuz herhangi bir stajyer kadar yetenekliyim."

Gözleri uyarırcasına parlıyor. "Ve esnekliğinizi takdir etsem de" - kaşlarım kalkıyor - "başarı için bundan daha fazlası var."

"Sawyer! Tanrı aşkına, sen en kötü işe alım uzmanısın." Tate ters ters bakıyor. "Başka bir toplantım var. Ama bunu bir düşün," diyor ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce. "Eğer konuşmak istersen, buralarda olacağım. İşte kartım."

Çıkarken bize son bir kez bakıyor ve bizi yalnız bırakıyor, kapı hala açık.

"O da neydi?" Sawyer, Tate gittikten sonra sorar.

"Sen söyle. Bunu başıma açan senin iş ortağın." Sawyer'ın bunun kötü bir uyum olduğuna dair sözleri zihnimde yankılanıyor. "Şirketinizde staj yapmamı istemeyecek kadar kötü biri miyim?"

"Elbette isterim. Ama birlikte çalışamayız." "Son şirketinizdeki dedikodular yüzünden mi?"

"Çünkü herkes bize şöyle bir bakıp benim..." Bir eliyle çenesini ovuşturuyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Sen ne?"

Benimle yatmak mı?

Birdenbire söylemesini istediğim kelimeler var, hiç ummadığım kelimeler.

İçeride

n. *Bunun çılgınca olduğu kadar gerçek ve doğru olduğunu söyleyin.*

Gözlerini kapattığında beni gördüğünü söyle.

Diyelim ki sadece özgür olmak için değil, mutlu olmak için de bir şansımız var.

Ama ben kendi yolumu çizmeye çalışıyorum.

ailemin kontrolünden bu adamın kontrolüne geçtim. Arkamı kollaması başka bir şey, güvenliğim ve geleceğim için ona bağlı olmak başka bir şey.

"Benim için çalışıyor olacaksın," diyor daha yumuşak bir sesle. "Şimdi bir boşluk olduğunu düşünüyorsan, sen genç bir mühendis olduğunda ve şirketi ben yönettiğimde bu daha da belirgin olacak."

"Yoksa yaptığımız şeyi yapmayı bırakırız."

Bir öneride bulunmuyorum, sadece diğer bariz seçeneği sıralıyorum, ama bakışları keskinleşiyor.

Midem bulanıyor, sanki uzun bir tepeden aşağı bakıyormuşum gibi, tehlikeli bir şekilde dik.

"Yani," diye devam ediyorum, "yaza daha çok var. Ve geleceğim benim için önemli. Eğer seçim yapmak zorunda kalırsam, belki de seninle"

çalışmayı tercih ederim.

daha..."

"Sik beni."

Bu kulağa doğru gelmiyor. Doğru hissettirmiyor da.

Evet, birlikte uyuyoruz ama bundan çok daha fazlası var.

Ama o kadar dikkatle bakıyor ki, başımı sallıyorum.

"İyi," diye ısırdı. "Yani duracağız."

Sanki yaptığımız şeyi kapatmak onun için çok kolaymış gibi konuşuyor.

Bir kalp atışında verilen bir karar.

Şimdi tepeden aşağı yuvarlanıyorum, yer her yerime çarpıyor.

"İstediğin bu mu?" Nefes almakta zorlanarak

soruyorum. Sawyer'ın elleri sandalyesinin kolçaklarını

kavırıyor.

Çıkar çatışması konusunda haklı bir endişe olduğunu anlıyorum.

Gerçek şu ki, kendimi her gün ona bakarken ve onunla birlikte olmak istemezken göremiyorum.

Çekmecesine uzanır ve muhtemelen öğle yemeği olan kahverengi bir kâğıt torba çıkarır.

Ellerimiz sürtünüyor. Dokunuşu sürüyor, başparmağı parmak eklemlerimin arkasını okşuyor.

"Sadece şu anda olanlara odaklanalım," diye mırıldanıyor. "Yıldızlar takımı gerekçelendirmede başarılı olur ve finallere kalırsa, kendi biletinizi kendiniz yazabilirsiniz."

"Fazladan kalemin var mı?" Madison'a o öğleden sonra derste sordum. "Hiç sanmıyorum."

Sesi gergin ve küçümseyici.

"Vize ölüm haftası nasıl gidiyor?" Cevap vermiyor ve ben de kıyafetime bakıyorum. "Eşleşen çoraplarım var, yani... daha kötüsü de olabilirdi."

Başını sallıyor.

"Buluşup gerekçelendirme paneli için yaptığımız başvuru hakkında konuşmak ister misin?" Ben söylerim. "Sadece üç hafta kaldı ve onları şaşırtmamız gerekiyor."

"Bitmedi, değil mi?" Bana doğru dönüyor, gözleri parlıyor. "Sen ve Profesör Redmond. O gece arabada birbirinize nasıl baktığınızı gördüm."

Velvet'in videosunun dağıtılmasındaki rolü ne olursa olsun, yalanları hak etmiyor.

"Ondan uzak kalamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Düşündüğünüz şekilde olmasa da sorunlara yol açıyor." Madison beni bekliyor. "Profesör Redmond'un ortağı bana bir staj teklif etti. New York'taki yeni şirketlerinde."

"Tabii ki yaptı." Koltuğunda kıpırdanıyor, sanki tüm dikkatini ona odaklamak yanmasını sağlayabilirmiş gibi kızıl saçlarından bir tutamı çekiştiriyor.

"Sen olsan ne yapardın?" Ben sorardım.

"Ben olsam kabul ederdim," diyor hemen. "Al, ama kışını koruduğundan emin ol ki aranızdaki ilişki kötüye giderse seni kovamasın."

Sawyer'a karşı kendimi korumak istemiyorum. Ona tamamen güvenmek istiyorum.

"Yaz için stajyerlere baktın mı?" diye sordum.

"Sınır Tanımayan Mühendisler ile çalışacağım. Ben çocukken gelişmekte olan bir ülkeyi ziyarete gitmiştik. Bir bina yandı çünkü iş doğru yapılmamıştı. İşleri doğru yapmak istiyorum ve doğru yapmayanlar ifşa edilmeli. İnsanlar kendi güvenlikleri konusunda endişelenmeden hayatlarını özgürce yaşayabilmeli."

"Bu inanılmaz."

"Herkesin kendine göre bir nedeni vardır. Kimseninki bir başkasınınkinden daha iyi değildir. Bu sadece benimki." Omuz silkiyor. "Yani yarın gerekçe üzerinde çalışacak mıyız?"

"Ertesi gün yapabilir miyiz? Mühendislik okulundaki kadınlarla ilgili bir panelde konuşmam gerekiyor." Aliya ile telefonda nasıl tanıştığımı ve beni panele davet ettiğini anlattım.

"Sen tam istedikleri kişisin. Mükemmel bir sözcü. Sana bir baret takarlar ve stok fotoğrafı olursun."

"Stok fotoğraflar gerçek hayatta çok iyi durmuyor. Bir devre kurabilir ya da kod yazabilirler mi? Hiç sanmıyorum."

Gözlerini deviriyor ama dudakları seğiriyor.

"Hey," diye karar verdim, düşüncesizce. "Neden benimle yapmıyorsun?" "Çünkü sana sordular ve iki kişi olmak garip." "Ne olmuş yani?"

Profesör ders anlatmaya başlıyor ve bir dakika sonra dirseğime bir dürtme geliyor.

Madison'ın kalemi.

"Aptal gibi görüneceğiz," diye fısıldıyor.
Sırıtiyorum.

OLIVIA

Madison ve ben ertesi gün kütüphanedeki bir konferans odasını kullanıyoruz ve yuvarlak masa toplantısına katılmak için dizüstü bilgisayarımın ekranını paylaşıyoruz. Cevap verirken omuzlarımız çarpışıyor.

Heyecanlı lise birinci ve ikinci sınıf öğrencilerinden sınıf, öğrenci hayatı ve kariyer hakkında sorular.

Beni seven bir kız kardeşle büyüdüm. Ama Madison her zerresi için beni çalıştırıyor.

O buz gibi soğukluk biraz eridiğinde, bana saygı duymak için hiçbir nedeni olmayan biri tarafından saygı görmenin ne kadar iyi hissettirdiğini fark ediyorum.

Vedalaşıp el salladığımızda, kampüsün tepelerini aşıp daimeye doğru ilerliyorum, öğleden sonra esintisi yanaklarımı serinletiyor.

Tate'in staj teklifini düşündüm.

Aşık olduğum adama rapor vermeyi hayal edemiyorum ama onun şirketinde çalışmak heyecan verici olabilir. Ona ve vizyonuna inanıyorum. Sonsuz derecede yetenekli ve öyle olmayan insanlarla çalıştığını hayal bile edemiyorum.

Ayrıca, tüm yaz boyunca Sawyer'la New York'ta olmak anlamına geliyordu.

Yurt odamda tek başıma yatakta uzandığım anlarda, onun yanında uyanmayı düşünüyorum.

Midtown'da yürürken atıştırmalık yiyecekler, oyunlar ve dünyanın durumu hakkında tartışmak istiyorum.

Sadece insan oldukları halde saçma sapan davranan birinden şikâyet ettiğinde ona dirsek atmak için.

O kendini beğenmiş ağzıyla beni her seferinde bir katmandan ayırırken parmaklarımı saçlarına dolamak, çünkü dili içimdeyken önemli olan tek şey budur.

Telefonum titriyor, umarım Sawyer'dır, ama değil.

Anne: Arabayı bu gece geri almamız lazım.

Sigorta eksperinden haber alamadım, ben de onları aradım. Dosyamdaki kişiye ulaştığımda dairemizin kapısını açıyordum.

"Olivia, az önce araban için bir değer biçildi."

"Değerleme. Tamirinin ne kadara mal olacağını kastediyorsunuz."

"Araba pert oldu. Tamir etmeye değmez. Bunun için size ne kadar vereceğimizi söyleyebilirim."

Bir figürün adını söylediklerinde kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ama kulaklarım o kadar uğulduyor ki zar zor duyuyorum.

Benim güzel arabam kızardı.

İyi kız tarafım utandı. Arabaya çarpan Adam olsa da, küçük bir parçam bunun çılgın bir gece olacağını biliyordu.

Ama bir yanımda annemin arabanın tamamını onlara geri vermemi istemesine karşı çıkıyor.

O para için çalıştım.

"Olivia? Bu kulağa mantıklı geliyor mu? Yarın sana bir çek kesebiliriz."

Annem el koymaya çalışacak.

Evet demeye başlıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor.

Parmaklarım kolyemi kavırıyor; bir anlık delilikle verdiğim kolyemi.

Sawyer'ın benim için geri getirdiği.

Bazı kurallara uyulması gerekir, özellikle de bizi ve çevremizdekileri koruyorlarsa.

Ancak hayatta çok fazla beklenmedik durum vardır ve pek çok kural bunlarla başa çıkabilecek donanıma sahip değildir.

Doğru olanı yapmak, evet demek anlamına gelmez.

"Aslında," diye başladım, "yeni durumdaydı. Döşemesi de yükseltilmişti." Diğer uçtaki adam durakladı. "Anlıyorum."
"Ayrıca üzerinde kar lastikleri vardı. Pahalı olanlar."
Bilgisayarında bir şeyler tıklıyor. "Fazladan yirmi beş yüz yapabiliriz."
Çeki almak için gerekli ayarlamaları yapıp telefonu kapatırken bu küçük zaferin tadını çıkarıyorum.
Eve arabasız döndüğümde buna ihtiyacım olacak.

Manhattan'da Amtrak'tan inip metroya biniyorum.
Kendimi ön kapıdan içeri attım ve neredeyse kutulara takılıyordum.
"Neler oluyor?" Botlarımdan çıkıp atkımı açarken sesleniyorum.
Annemin kapıda belirlediği mutfağa doğru gidiyorum.
"Sonbahar temizliği yapıyorum. Baban ofiste." Önümden geçip oturma odasının penceresinden dışarı bakıyor, özel dikim siyah pantolonu ve beyaz ipek gömleği vücudunu sarıyor.
"Arabayı getirdin mi?"
Kaşlarımı çattım. "Araba pert oldu."
Annem saçlarını kulağının arkasına taramaya başladı, sonra durdu.
"Affedersiniz?"
"Okulla ilgili bir şey yapıyorduk, Adam arabayı kullanıyordu ve... önemli değil. Bana bir çek kesecekler, ben de onu nakde çevireceğim. Oradan kazandığım miktarı ve pazarlık ettiğim ekstra miktarı alıp geri kalanını size aktaracağım."
Benimle mücadele etmesini bekliyorum ama omuzları çöküyor. Dönüyor ve koridorda odasına doğru ilerliyor.
Onu oraya kadar takip ediyorum ve yatağın üzerinde yatan, performanslarından kalma kostümleri gördüğümde kenara çekiyorum.
"Bunların dışarıda ne işi var?"
Belki de onlara bakıp dansçı olarak kariyerini hatırlıyordur. Benim için istediği ama gerçekleştiremediğim kariyerini.
"Onları açık artırmayla satıyorum." "Hayır işi için mi?"
"Bizim için."
Yatağa, poşet içindeki bir tütünün yanına düşüyorum. "O kadar kötü." Dolabına yöneldi ve kapıyı açtı.

Buradan boş askıları görebiliyorum. "Kıyafetleriniz nerede?" "Önce onlar gitti," diyor tok ses. "Onları daha önce sattım. kostümler."

Lanet
olsun.

Benden sadece arabayı satmamı istemiyor. Belli ki, bu bir dizi fedakarlıktan biri.

Ayağa kalkıp dolaba doğru ilerliyorum ve annemi içeride diz çökmüş, bir elini yüzüne bastırmış halde buluyorum.

"Emma tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"O bunun boyutunu bilmiyor. Bunu ondan saklamaya çalıştım. Endişelenmesini istemiyorum."

"Ama hepsini bana yükledin."

"Çünkü sen h a l l e d e b i l i r s i n . " Annem ayağa kalkıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Benimle bir içki iç."

Her şeyin bir ilki vardır. Bildiğim kadarıyla, sosyal etkinlikler dışında hiç içki içmez.

Mutfağa götürüyorum, orada şarap dolabını karıştırıyor. "Sana hamile kaldığımda," diye başladı, dizlerinin üzerine çökerek şişeleri çıkarıp etiketleri kontrol etmek için, "Bunu beklemiyordum. Yirmi dört yaşında bir dansçıydım. O yaşta çocuk sahibi olursam kariyerimden vazgeçmiş olacaktım. Senin için daha iyi bir hayat istedim. Bu yüzden babanla evlendim."

"Beni doğurduğunda nişanlı olduğumu sanıyordum."

"Öyleydik. Daha uzun süre özgür bir adam olma düşüncesi vardı. Onu bu fikrinden vazgeçirdim."

"Ne arıyorsun?"

"Özel şişe," diye homurdanıyor. "Yirminci evlilik yıldönümümüz için saklıyorduk. Ya da ben saklıyordum. İçmek yerine işiyle meşguldü."

Yanında diz çöküp incelemesi için şişeleri çıkarıyorum.

"İlk başta sorumluluk almak istemedi. Benim sahip olmadığım güvenliğe senin sahip olacağından emin olmak istedim. Seninle her zaman ilgilenilmesini istedim."

Bir sonraki şişede haykırıyor. "Voilà."

Zarifçe ayağa kalkıyor ve ben de dolaptan iki kristal bardak alıyorum. Her şeyi konağın terasına götürüyoruz.

Kendisinininkini de aynı boyda dolduruyor, sonra şişeyi masaya koymadan önce kristale yarım inç daha ekliyor.

"Erkekler seni sikip atabilir. Bunu senin için asla istemiyorum. Seni bundan korumak istedim ama görünüşe göre düşündüğümünden daha az kontrolüm varmış."

Şarabından uzun bir yudum alır.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğine söz ver."

Sawyer Redmond'dan önce bütün bir insandım. Hayalleri, sevdikleri ve sevmedikleri olan.

Öyle miydim?

Sanki yarı uyanıkmışım, sanki yaptığım her şey diğer insanların ne istediğine, ne istediğime, ne olmam ve neye sahip olmam gerektiğine karar vermesine bağlıymış gibi hissediyorum. Siz kendinizi özgürleştirmek yerine biri sizi özgürleştiriyorsa, bu hala kapana kısıldığınız, sadece farklı bir ortamda olduğunuz anlamına mı geliyor?

"Söz veriyorum."

Onun yanıldığını kanıtlayacağım. Sawyer'ın beni hayal kırıklığına uğratmasına imkan yok.

SAWYER

Cherry: Bu sabah bir şeyler yedin mi? Sawyer:

Evet, ama bu gece bir kez daha tatmak istiyorum.

T Son iki haftadır bir rutine oturduk. Haftada birkaç gece benim evimde kalıyor. Balıkları besliyor, çılgın fikirlerimi şımartıyor ve ben de onunla ilgileniyorum.

Yemek yediğinden emin ol. Geldiğinden emin ol.

Çalabildiğimiz her saniyeyi birlikte geçiriyoruz ve onu güldürmeyi seviyorum ve bana saçmalıklarımı söyleyeceği zaman o sevimli suratını yapıyor.

Onu zorlamayı kişisel misyonum haline getirdim, ama son zamanlarda benimle buluşmaktan daha fazlasını yapıyor.

Bu sabah uyandığımda onu yatağın yanında uzanırken buldum. O kadar güzel görünüyordu ki onu rahatsız etmek istemedim ama kollarımı vücuduna dolamaktan ve ellerimi atletinin altında gezdirmekten kendimi alamadım. İnleyip bana doğru yaslandığında, arkama yaslandım ve onu üzerime çektim.

Eski Olivia bunu yapmama izin verirdi.

Yeni Olivia atletini sıyırdı, ellerini saçlarına götürdü ve gözlerimi kendi yarıklarından tutarken sırtını bir kedi gibi kamburlaştırdı.

Evet.

Kampüste daha dikkatli davranıyordum ama proje hakkında konuşmak için geldiğinde parmaklarımı onunkilere geçirmeden duramadım. Ekip gerçek ve anlamlı bir şey başarmaya yaklaşıyor ve ben bundan gurur duyuyorum.

Bu, onun mükemmelliğinden birkaç kat almak ve ona, bıraktığında dünyanın daha iyi olduğunu göstermek istememle başladı.

Şimdi, onun zihninin çalışma şekline aşık oluyorum. Dünyayı kurtarmak istemesini seviyorum, bu dünya onun bir parçası olduğunu öğrenene kadar pek umursamadığım bir yer olsa bile.

Yine de kendinden bir parça saklıyor.

Tate bizim için çalışmasını teklif ettiğinde, bu fikir çılgınca gelmişti. Ama düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor.

Hoşuma gitmeyen şey, staj yapması anlamına geliyorsa aramızdaki ilişkiyi bitirebileceğimizi bu kadar kolay önermesi.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin.

Mesaj, tepeyi aşp mühendislik bölümüne doğru ilerlerken geldi.

Sawyer: Sen ve ekibin bugün geç saate kadar çalıştınız mı?

Evet. Gerideyiz ve bu benim hatam.

Sawyer: Bundan şüpheliyim.

Ama onunla temas kurdum.

Olivia nefes nefese, "Yıldızlar, bilgilendirme görüşmesine geç kaldığımda adımları güncellemeler listesinden çıkardılar," diyor. "Yani teslim etmemiz gereken ve kimsenin bize bahsetmediği fazladan bir bölüm daha var. Laboratuvar zamanı ayırtmaya çalıştım ama program dolu olduğunu söyledi."

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Sen en iyisisin. Yarın akşam yemeği için getirebileceğim bir şey var mı?"

"Yemek servisi yapanlar var. Siz sadece diğer elli kişiyle birlikte gelin." "Bunu yapabilirim." İç geçirdi. "Teşekkürler, Sawyer."

"Tamamdır, tatlım."

Ön kapıdan geçip merdivenlerden ikinci kata çıkarken adımlarımda fazladan bir sıçramayla tıklıyorum.

Bölümün yarısı için final öncesi bir sosyal etkinlik düzenliyorum. Görünüşe göre her yıl fakülteden biri ev sahipliği yapıyor ve yeni olduğum için kısa çubuğu ben çektim.

Önemli değil, sadece geçici olarak buradayım.

Yalvaracaktım ama Olivia herkese top oynadığımı göstermek için bunu yapmamı önerdi.

Yönetim masasının yanında duraksıyorum, telefonumu çıkarıp ani bir mesaj yazıyorum.

Sawyer: Yapabileceğin bir şey var. Beğendiğim eteği giy.

"Dur tahmin edeyim: çağrıldın mı?"

Betty'nin sesine bakıyorum. "Öyle görünüyor."

"Buyurun. Sömestr ortası öğrenci değerlendirmeleri." Onları uzattı ve ben de kabul ettim. "Dekan sana bok atarsa diye. Seninle uğraşmak için her şeyi kullanır."

"Onu alabilirim."

Yüzünü buruşturuyor ve aklıma onu kızdırdığımda muhtemelen önemseydiğim insanlar için işleri daha da zorlaştırdığım geliyor. Onun saçmalıklarını hak etmeyen ama benim gibi çekip gidemeyenler.

Geri bildirimlere göz atıyorum.

Atlamadığım tek ders.

Sert ama neden bahsettiğini biliyor.

Dönemin başından beri farklı bir adam gibi görünüyor.

Kaşlarım kalktı. "Benden hoşlanıyorlar."

"Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok. Baban iyi eleştiriler aldığında gizliden gizliye sevinirdi."

Kahkahalarım azalıyor. "Bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde babamın bazı eski eşyalarını gözden geçirdim ve Olivia'nın ne demek istediğini anlamaya başladım - ben ayrıldığımdan beri farklı bir insan gibi görünüyor.

Beni yetiştirme şeklinden dolayı onun yakasını bırakmaya hazır değilim ama ben ayrıldıktan sonra daha iyi bir adam olduğunu bilmek düşündüğümünden daha az acı veriyor.

Hâlâ Olivia'nın isteğini düşünürken telefonumu açıp laboratuvar programına bakıyorum. Yeterince eminim, tüm gün bloke edilmiş. "Hey. Laboratuvarı kimin kullandığını nasıl görebilirim? Genelde kimin orada olduğunu gösterir."

Betty telefonuma bakmak için eğildi. "Bu, dekanlıktan merkezi bir rezervasyon anlamına geliyor. Ama genelde rezervasyonu ben yaparım. Bir kontrol edeyim..." Bilgisayarına dönüp birkaç tuşa basıyor. "Geçen yılki şaka amaçlı bir hırsızlıktan sonra ana laboratuvara kameralar yerleştirdik. Ancak... laboratuvar boş."

Hiç mantıklı değil.

Aramızdaki ekranda bir afişte bir kısa mesaj görüntülendiğinde telefonu kavrayışım sıkılaşıyor.

Kiraz: Altında bir şey olmayan her eteği seviyorsunuz, Profesör.

Betty'nin bakışları benimkilerle buluşuyor.

Sikeyim.

Boğazımı temizliyorum. "Bu..."

"Neye benziyor?"

Bu aramızda asılı duruyor.

"Mutlu olmanı istiyorum Sawyer. Mutlu olmak her zaman kurallara uymak, toplumun bizden beklediği gibi davranmak anlamına gelmez. Ama..." Derin bir nefes alarak devam ediyor: "Herkes o kadar açık fikirli değil."

Arkasındaki kapı açılır ve dekan görünür. "Profesör Redmond. İçeri buyurun. Oturun."

Bu kampüste güçlü ve tehlikeli biri. Benim hayatımı mahvedemez, ama denemekten kurtulur ve değer verdiğim birçok insanı mahveder.

Ben masasının karşısındaki sandalyeye otururken o da masanın arkasındakine oturuyor. "Beni sikmeye çalıştın," diye başladım.

"Affedersiniz?"

"Black Build'den sonra öğrencilerimle tanışması için Tate'i buraya davet ederek. İşe yaramadı ve yaramayacak."

"Her ne hayal ediyorsanız, bu tamamen varsayım. Şimdi, incelemeleriniz hakkında konuşuyoruz." Masasındaki kağıtları karıştırıyor. "Değerlendirmeleri tatmin edici olmayan fakülte geri dönemez."

Kollarımı kavuşturuyorum. "İkimiz de bunun tek seferlik bir şey olduğunu biliyoruz.

Siz yeni birini işe alana kadar Lancaster'ın yerine bakıyorum."

Şaşırmış bir şekilde başını eğiyor. "En azından başvurmak istediğine eminim. Bu iş için kaç fakültenin can atacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Ona davetini nereye sokması gerektiğini söylemek istiyorum ama Betty'nin uyarısı kafamın içinde yankılanıyor. Onu gereğinden fazla kızdırmak, o da dahil olmak üzere değer verdiğim insanların hayatını daha da zorlaştıracak. Ben buradan çıktığımda onun yanmış egosuyla uğraşmak zorunda kalacak.

Boğazını temizliyor. "Beş üzerinden dört puan aldınız. Bu, bölümün tüm fakültelerden dört puan üç değerlendirme alma hedefinin altında."

"Yanılmıyorsam, geçen dönemki değerlendirmeleriniz üç puan altı idi."

"Sen nasıl..." O kadar kızarıyor ki neredeyse morarıyor.

Masasının üzerine eğilip kurutma kâğıdının üzerindeki pahalı görünümlü kalemi alıyorum. "Benim de bir gündem maddem var. Yıldızlar ekibim için fakültenin tam desteğini istiyorum. Olmayan hayali laboratuvar rezervasyonları yok."

Kalemi elimden aldı. "Bu hoşgörölü bir egzersiz. Bunun yerine fakülteye yatırım yapabiliriz-"

"Öğrenciler mi? Biz bir üniversiteyiz. Başka neye yatırım yapalım ki?"

"Burası bir araştırma kurumu! Bu bölüm öncü yenilikler üretme fırsatına sahip."

"Ve bu yeni fikirlerin sizden değil, öğrencilerden gelmesinden korkuyorsunuz."

Başarı istiyor, ancak tüm övgüyü kendisi alabilecekse. Eğer takımım başarılı olursa, bu övgü onlara ve belki de bana gider. Buna katlanamıyor.

Öğrenciler bu okulun ve her okulun can damarıdır. Fakültenin görevi onların hatalarından ders çıkarmalarına yardımcı olmaktır, ancak burası kendi hatalarınızı bulabileceğiniz bir yer değildir.

Zafer.

"Nasıl bir baskı altında olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok. Burada olmayı hiç istemedin," diye mırıldanıyor. "Öğrenciyken bile burası için fazla iyi olduğunu düşünüyordun. Peki ne değişti? Birdenbire bu öğrencileri önemsemeye başlamadın. Sadece kendini önemsiyorsun. Lancaster seni yanına aldı çünkü kendini buna mecbur hissetti. Seni evcilleştirebileceğini, senden bir şeyler yapabileceğini düşündü. Ama sen kimsenin istemediği vahşi bir hayvansın."

Oturduğum yerden kalkarken suçlamalar gözümden kaçmıyor.

"Öğrenciler bir hafta içinde gerekçelendirme komitesine sunum yapacaklar. Bu konunun rektörün ofisine taşınmasını istemiyorsanız, başka bir müdahale beklemiyorum. Eminim üniversite, mühendislik zorlanıyorsa ekibin uygun şekilde desteklenmesini sağlamaktan memnuniyet duyacaktır." Ceketimin iç cebine uzanarak bir broşür çıkardım ve önüne koydum. "Umarım partide görüşürüz."

OLIVIA

"Y

Bu hafta geçirdiğimiz onca saatten sonra buna ihtiyacın var gibi görünüyor." Adam, yemek şirketinin Lancaster'ın arka bahçesine kurduğu uzun masadan bana bir içki getiriyor.

"Teşekkürler." Bardağı aldım ve yudumladım. Elma şarabı sonbahara uyuyor.

Hava yeterince sıcak olmasa da ben kot ceket giyiyorum, Adam ise basketboldan kalma takım ceketini giyiyor.

"Kolun nasıl?" Başımla Adam'ın omzunu gösteriyorum, kazadan kalma bandaj hâlâ duruyor.

"İyileşiyor ama basketbolu bıraktım."

"Özür dilerim. Ama daha kötüsü de olabilirdi. O şişeyi bulduğumda... İçki içtiğinden korktum."

"Yanımda vardı ama sadece bir yudum içtim. Arabada da içmedim," diye devam etti. "Bu bir hataydı. Görünüşe göre çok fazla hata yapıyorum. Ama umarım geri dönemeyeceğim bir hata yapmamışımdır."

"Anlamı?"

"Bazı şeyleri atlatırsın, bazılarını ise atlatamazsın." Sağlam elini saçlarının arasından geçiriyor. "Zor bir dönem oldu. Ama atlattık, değil mi? Finallere sadece bir hafta kaldı."

Kadeh kaldırıyoruz, onun fincanı benimkine.

"Redmond'un daha önce bir partiye ev sahipliği yaptığını görmemiştim. En azından böyle bir partiye."

Adam'ın bakışlarını, diğer öğretim üyeleriyle sohbet etmeye tenezzül eden Sawyer'a doğru takip ediyorum. Koyu renk kot pantolon ve kazak giymiş, içten içe kaçmak için can atarken sohbete katılmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

Sawyer dahil herkesin iyi vakit geçirmesiyle başlayan bir planım var.

Sawyer'a departmanın onu bu şekilde görmesinin akıllıca olacağını söyledim ama bundan daha fazlası var.

Geçtiğimiz birkaç hafta inanılmazdı. İkimiz de gelecekte ve olası bir stajdan bahsetmedik. Ancak yarışma için baskı artıyor ve annemin sözleri aklımın bir köşesinde duruyor.

"Eminim adam hayatında çılgınca şeyler yapmıştır. Bu yüzden onun için bu kadar ateşlisin."

Öksürüyorum, içimin bir kısmı yanlış yöne gidiyor. "Affedersiniz?"

"Gerekçenin her yerinde onun etkisi var."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Fikirlerinin içeri sızması mantıklı, çünkü sadece dersten sonra değil, geceleri yatakta ve dans dersinden sonra Daniel ve Andy ile buraya döndüğümde birkaç kez akşam yemeğinde de bu konu hakkında konuşuyorduk.

"Bir de şu su altı ıslahı meselesi var," diye devam ediyor Adam. "Gerçekten dünyayı kurtarmak mı istiyorsun?"

"Bir gün size bir şirket miras kalacak. Bunu dünyayı eskisinden daha iyi bir yer haline getirmek için kullanmak istiyor musun?"

Bir düzine metre ötede Madison, her zamanki gibi anlayışsız davranan Royce'a bakıyor.

Bahçenin karşısında, Betty birkaç yüksek lisans öğrencisiyle top oynuyor.

Her birimiz kendi tuhaflığımızı yaşıyor olabiliriz ama birlikteyiz. İnsanlar güzel bir yerde, çoğu çocuğun gitmeyi hayal ettiği türden bir üniversitede güzel bir günü kutluyor.

"Bilmiyorum Liv. Belki deneyebiliriz." Kaşları çatılıyor ve kolyeyi kazağının yakasının altından geçirip bir parmağıyla dışarı çıkarıyor. "Bunu nasıl geri aldığını bana hiç söylemedin."

Gülümsemeye zorlayarak uzaklaşıyorum. "Sanırım böyle olması gerekiyordu." Gözlerinde ağır bir bakış var.

"Ailelerimizin yaptığı her şey, nereye gideceğimizi, kim olacağımızı belirlemek zorunda değil." Koluma uzandı ve beni evin yan tarafına, görüş alanının hemen dışına doğru çekti.

Normalde onu görmezden gelirdim ama bugün gerçeğin ortaya çıkacağı bir gün gibi geliyor.

"Adam, biz birlikteyken beni görmedin. Denemedin. Birlikte geçirdiğimiz zamanı hafife aldın. Ve suçun bir kısmını ben üstleneceğim, istediğimi istemeliydim."

"Hangisi neydi?"

"Bağlantı. Şefkat." Bir omzumu kaldırıyorum. "Arada bir bana oral seks yapmalısın."

Doğruluyor, dudaklarında inanılması güç bir kahkaha. "Seninle yatmış olmam mı mı diledin? Bu yüzden mi ayrıldık?"

"Aldattığın için ayrıldık," diye düzeltiyorum. "Benimle hiç yatmamış olman, bunu kabullenmem için bir başka nedendi."

Yaklaşıyor. "Seni tanıyorum Liv. Burayı terk edelim, sana gösterebilirim. Bana neyi sevdiğini söylersin, ben de sana onu veririm."

Evin kenarına doğru geri çekiliyorum ve Sawyer'ın gözlerini sırtımda hissettiğime yemin edebilirim.

"Sen benim ilk her şeyimdin ve bundan pişman değilim. Ama ikimiz için de böyle olması gerekmiyordu."

"Her şey altüst olduğunda hep ikimizin olacağını düşünmüştüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum."

Daha da yaklaşıyor, ben onu durduramadan dudakları dudaklarıma değiyor.

Tadı nane ve nostalji gibi ve onu uzaklaştırmak için bir elimi göğsüne bastırıyorum.

Arkamızdan gelen bir boğaz sesi dönmemizi sağlıyor.

Sawyer tepemde beliriyor, ceza vermeye hazır, öfkeli bir tanrı gibi.

Adam'ı üzerimde görebileceğinden korkarak ağzımın kenarını ovuşturuyorum.

"Partiyi kaçırıyorsun." Sesi karanlık ve çok sessiz.

Adam sırtıyor. "Tam tersi, Profesör. Biz de ne kadar harika olduğunu söylüyorduk."

Sawyer Adam'ı öldürecek. Onu ikiye bölecek ve parçalarını bahçeye saklayacak.

Boşver onu. Görünüşüne bakılırsa, cesedi saklamakla uğraşmayacak.

"Biz iyiyiz Profesör Redmond," diye ısrar ediyorum, her kelimeye anlam yükleyerek. "Ama ilginiz için teşekkürler."

Bakışlarının yoğunluğu beni yerime mıhlıyor ve bunu kırmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Adam'a başımı salladım. "Hadi, posteri imzalamak ister misin?"

Örtülü masaya dönüyorum, Sawyer'ın gözlerini kısa bir an için yakalıyorum ve rahatlamasını istiyorum. "Onu havaya uçuracaklar ve asacaklar..." Sharpie'lerin burada olmadığını fark edince vazgeçiyorum.

Onları bulmak için içeri girdim.

Mutfakta bir şey yoktu, ben de oturma odasına yöneldim ve orada bir fincan kalem buldum.

"Güzel kalemler. Dr. Lancaster'ın bunlardan bir zulası olmasına şaşırdım."

İçinde pembe jel kalemlerimden birkaçının bulunduğu bardağı kaldırırken Adam'ın sesi beni yerinden sıçratıyor.

Daha fazla bir şey söyleyemeden, göğüs hizasında bir kasırga odaya girer.

"Balığı görebilir miyim?" Andy önümde durduğunda soruyor.

"Elbette, Andy. O benim dans sınıfımda," diye açıklıyorum yolu gösterirken. "Vay be, ne kadar büyük bir akvaryum," diyor Adam.

"Okyanus değil ama çok şey barındırıyor. İçinde rahat edebilecekleri bir yaşam alanına olabildiğince yakın."

"Bana hepsinin ne olduğunu söyle?" Andy sorar.

Hepsini gösterdim ve her birini tarif ettim. Kedi balığı, mavi acara, gümüş dolar balığı.

"Siyah hayalet bıçak balığı en havalısı." Akvaryumun kenarına çömelip yosunların arkasını gösteriyorum, Andy de beni takip ediyor. "Güney Amerika'dan geliyor ve aslında elektrikli. Seni aydınlatacak kadar değil ama yiyecek bulmasına yardımcı oluyor."

"Bunu göremiyor mu?"

"Burada yapabilir. Ama vahşi doğada pek değil. Gececidir, bu yüzden burada takılıyor."

Madison arkamızdan gelerek, "O çok büyük," diyor.

"Yaklaşık bir ayak, ama bir buçuk ayağa kadar büyüyebiliyorlar," diye onaylıyorum. "Ve neredeyse hiç gerçek yüzgeci yok. Sadece göğüs yüzgeçleri var."

"Onlardan daha fazla var mı?"

"Burada olmaz. Onlarla başa çıkmak biraz zor ve kendilerine ait bir alanları yoksa agresifleşebiliyorlar."

Düşündüm de, Sawyer'ın bu balığı sevmesine şaşmamalı. En azından bir ortak noktaları var.

Ön kapı çaldı ve ona doğru yöneldim.

Kapıyı araladığımda gülümsemem dondu.

Yeni verandada duran adam beklediğim son kişi.

"Dean." Karısıyla birlikte burada. "Fark etmemiştim... Herkes arka tarafta."

Eve doğru yürüyor ve ben onu takip ediyorum, yol boyunca kötü hisler alıyorum. Onun ve karısının bahçeye inmesi için kapıyı tutuyorum.

Sawyer başını kaldırıp bakar, yeni misafirlerini görünce yüz ifadesi kararır.

Dekan boğazını temizliyor. "Gelecek haftaki gerekçe hakkında." Midem sıkışıyor. "Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim."

"Teşekkür ederim," dedim ve ciddiydim.

Son birkaç haftanın baskısından sonra, departmanın desteğine sahip olmak iyi h i s s e t t i r i y o r .

Mutfakta ortalığı temizlemeye başladım. Sadece bir dakika sonra arkamda onun varlığını hissediyorum.

"Benden saklanamazsın."

Alçak sesiyle ensemdeki tüyler diken diken oldu. "İyi bir ev sahibi olmakla meşgul olduğun için burada yardım edebileceğimi düşündüm."

"Yani çocuğu yakalamak ve kaçmak bir kaçış çabası değil miydi?"

"Cinayetden içeri girmeni istemedim. Otoriter kışına alışmaya başlıyorum."

Yüzümü ona döndüğümde duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş duruyordu. "*Seçkinliğin* ne anlama geldiğini bildiğini sanıyordum."

"Beni öptü. Beni hazırlıksız yakaladı ve eğer benim açımdan bundan daha fazlası olduğuna inanıyorsanız, o zaman aptalsınız demektir."

Kınama karşısında şaşırmış gibi gözleri açılıyor.

Yanına gitmek istiyorum ama daha önce dışarıda gördüklerini, yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

"Bugün harika bir şey yaptın."

"Bu bir barbekü, Nobel Ödüllü bir araştırma değil."

"Küçük anlar önemlidir. Onlar olmadan büyük anlar gerçekleşemez."

Mutfağa geçiyor ve beni kalçalarıyla lavaboya yaslıyor. "Kendime sürekli seninle işim olmadığını, çok genç olduğunu ve farklı bir yolda olduğunu söyleyip durdum. Sana kuralsız yaşamayı öğretebileceğimi düşündüm ama sen bana daha fazlasını öğrettin."

Ağzımız birbirine değecek kadar yaklaşıyor.

"Bunu daha fazla yapamam Olivia," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Kelimeler zar zor kaydediliyor.

O kadar yakın ki, bahçede saatlerce ona baktıktan, departman ve ekip için doğru olanı yapmaya çalışmasını izledikten sonra, bacaklarımı ona dolamamak ve ne kadar gurur duyduğumu ona göstermemek için elimden gelen tek şey bu.

"Ne yapmak?"

"Duygu yok. Kendime senin için deneyeceğimi söyledim, çünkü benden istediğin tek taviz buydu. Ama seni düşünmeden günü geçirmeye çalışmaktan bıktım. Gülüşünü. Aklını. Kahrolası nezaketin. Hayatımda pek çok karanlık dönem yaşadım, ama beni sana getirdilerse, onlarla hesaplaşmaya hazırım."

Karanlık, fırtınalı gözlerine bakmak için geri çekiliyorum.

Bulduğum şey göğsümü nefes alamayacak kadar genişletiyor.

Umut

.

Güve

n.

Olabilir.

"İyi ve kötü anlarımda," diye devam ediyor, "aklıma gelen ilk kişi sensin. Sen benim yatağымda ve kalbimdesin. Ve ikisinden de çıkmana izin vermeyeceğim."

"Hayatta olmaz."

İkimiz de Adam'ın elinde telefonla kapıda durduğunu görmek için dönüyoruz.

OLIVIA

"A lanet-"

O biliyor. Yüzündeki dehşetten, ağzının acımasız çizgisinden belli.

Dönüyor ve koridora doğru yürüyor.

Peşinden koştum. "Düşündüğün gibi değil." Kötü durumdaki kolunu tutup onu zorlarken acı içinde homurdanıyor.

Telefonu havaya kaldırırken yüzü inanmaz bir haldeydi. "Bu düşündüğüm şey değil mi?"

Sawyer'la benim bir resmimiz var, dudaklarımız kenetlenmiş, ellerim saçlarında, o da kıcımlı kavıyor.

"Ne oluyor Liv? Bu yüzden mi mesafeliydin? Ailenin baskısı altında olduğunu biliyorum ama iyi bir not almak için ona ihtiyacın yok-"

"Bu seni ilgilendirmez Adam." Sawyer'ın arkamdan gelen sesi ihtiyacım olan son şeydi. "Bir kadının seni beklemesini bekleyemezsin."

Sawyer, yapma.

"On altı yaşımızdan beri benim kız arkadaşım," diye karşılık veriyor Adam, çenesi çıkık. "Eğer o zaman ona dokunmaya çalışsaydın, şu anda hapiste olurdun, pislik."

"Eğer şimdi ona dokunmaya kalkarsan, olacaksın."

Aynı boydalar. Sawyer her zaman daha büyük görünmüştür, çünkü o ne yaparsa yapsın, geri çekilir.

"Ona nasıl davranacağını bilseydin, benimle birlikte olmazdı. Ama gözünün önünde olanı göremedin."

"Vay canına. Bu okul yılının başına kadar uzanıyor mu?" Adam bana doğru atıldı.

"Bunun dersle ya da projeyle bir ilgisi yok."

"Gerçekten mi Liv?" Şimdi bana yaklaşıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Ne yani, onun oyuncağı olmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Ben onun oyuncağı değilim."

Ben ona aşığım.

"Bana bu pisliğin sana baskı yaptığını söyle."

Ailem gibi, korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

Yüzündeki dehşet ve iğrenme ifadesini yok edebilirdim. Her şeyin bir hata olduğunu söyleyip kendi kışımı kurtarabilir ve belki Sawyer'ı ele vermemesi için onu da ikna edebilirdim.

"Sana ne yaptı bebeğim?"

Ama gerçek bu değil. Ve şu anda, Adam'ın parlak mavi gözlerinde yılların beklentilerine bakarken, boyun eğmeye istekli değilim.

Çenemi kaldırıyorum. "Beni o kadar sert boşaltıyor ki öleceğimi sanıyorum."

Adam'ın gözleri parlıyor ve topuğunun üzerinde dönerek elinde telefonla arka kapıya yöneliyor.

SAWYER

Merdivenlerden indiğimde herkes bir şeylerin ters gittiğini anladı. Şaşkın yüzlerde açıkça görülüyor.

Kalabalığın içinde birkaçı dikkatimi çekti. Madison hastalıklı bir şekilde büyülenmiş görünüyor. Royce'un kafası karışmış. Betty bir köşede duruyor, boyalı dudakları dehşetten yuvarlak bir "o" sesi çıkarıyor. Daniel'ın omuzları çökmüş, sanki içten içe bunu atlatamayacağımızı bilmesine rağmen atlabileceğimizi umuyormuş gibi.

Adam dekanın yanında duruyor, gözleri suçlama ve ihanet içinde bana dikilmiş. Sanki Olivia'ya dokunmaya cüret etmem, eski kız arkadaşını onunla olduğundan daha mutlu etmekten daha büyük bir kötülüğü ihlal ediyormuş gibi.

Ama önce dekan konuşacak.

"Profesör Redmond." Kelimeleri şok olmuş ve dehşete düşmüş gibi söylüyor, ama öne doğru adım atışından bugünü beklediği anlaşılıyor.

"Bir öğrenci bana son derece rahatsız edici bazı iddialarla geldi. Kanıt sunduğu için inanmaya meyilli olduğum iddialar. Yarın öğleden sonra disiplin komitesini topladıktan sonra soruşturmak için bir araya geleceğiz." Disiplin kulağa idam mangası gibi geliyor. "Bu arada, derslerinize asistanınız girecek ve takımın Yıldızlar yarışmasına katılımı askıya alınacak."

Hayır.

Öğrencilerimin yüz ifadeleri şaşkınlıktan dehşete dönüşüyor. "Neler oluyor?" Royce talep ediyor.

"Parti sona erdi." Daniel kapıya doğru eliyle işaret ediyor, insanların gitmesini istiyor. Bakışlarım Olivia'nın kilitlendi.

"Bayan Barclay," diye devam ediyor dekan, "önümüzdeki kısa süre boyunca kendinize saklamanızı şiddetle tavsiye ederim. Eğer danışmanlık kaynaklarına ihtiyacınız olursa, öğrenci hizmetleri size bunları sağlayabilir. Lütfen e-postalarınızı takip edin, çünkü disiplin komitesi sizden haber almak isteyecektir."

Şu anda onunla konuşamam. Gözleri istediğini söylüyor ama bu her şeyi daha da kötüleştirecek.

Ona daha fazlasını istediğimi söyledikten hemen sonra. Tepki verecek zamanı olmadı. Şimdi herkesle birlikte gidiyor.

İşin en garip tarafı bugün kendimi iyi hissetmeye başlamıştım. Dekan gelmeden önceki gibi, herkesin burada olmasından nefret etmiyordum.

Bu okula, bu eve en son geldiğimde kendimi başka bir yapbozun eksik parçası gibi hissetmiştim.

Bu öğleden sonra bir şeyin parçasıydım. Bunu hiç istemedim ve şimdi gittiğine göre, içim garip bir şekilde boş hissediyor.

SAWYER

T

Ertesi gün her şey ağır çekimde ilerliyor.

Kalkıyorum, kahve yapıyorum, duş alıyorum ve temiz kıyafetler giyiyorum.

Sanki başka bir günmüş gibi, ama öyle değil.

İçeri girdim ve disiplin komitesindeki yarım düzine erkek ve iki kadınla görüştim. Dekan tabii ki başkanlık ediyor. En azından bir dost yüz var - Betty masanın ucunda, bir yandan not alırken bir yandan da dizüstü bilgisayarında not tutuyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, sitem değil sempati var.

Duruşma başladığında, ağır suistimal, resmi soruşturma, deneme süresi gibi ifadeler beynimden geçiyor.

Sonuç olarak soruşturuluyorum ve mesleki yaptırımlarla karşı karşıya kalacağım. Muhtemelen kovulacağım.

"Bu, okul politikasının aşağılık bir ihlalidir. Öğrencinizle bir ilişkiniz olduğunu inkar ediyor musunuz?"

"Anlamıyorum. Ama sizin de bunu anlamanızı beklemiyorum." Dekan neredeyse kalemmini düşürüyordu.

"Bayan Barclay ile tanışmamız kampüs ve okul etkinlikleri dışında oldu. İlişkimiz onun öğrencim olmasından önce başladı."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. "Onu hangi sıfatla tanıyordunuz?"

"Tanıştığımız ve bir bağlantımız olduğu için," diye karşılık verdim, hatta

Yine de anlaması mümkün değil. "Hiç başka biriyle tanıştınız ve derinizin altını görebildiklerini hissettiniz mi? Belki de farklı oldukları için, sanki sizi görmek için yaratılmışlardı. Ya da sadece zaman ayırıp önyargılarını kapıda kontrol ettikleri için."

"Yani fiziksel bir bağlantınız vardı. Cinsel bir ilişki son derece rahatsız edici olurdu."

"Duygusal olandan daha fazlası mı?" "Tartışmak için burada değiliz-"

"Bütün gününü teori üreterek geçiren sizlersiniz." Duraklıyorum. "İlişkimizi size açıklamak için burada değilim. Sadece işimi yapmama engel olmadığını söylüyorum."

"Profesör Redmond," diye başlıyor müdür yardımcısı bir kadın, "amacımız öğrencilerin ve öğretim üyelerinin özel hayatlarına müdahale etmek değil. Ancak, çıkar çatışması, gereksiz baskı ya da haksız kayırma olmamasını sağlamak da bizim sorumluluğumuzdur."

"Ve hiç yoktu."

"Yıldızlar ekibini denetlemeyi kabul ettiniz ve anladığım kadarıyla Bayan Barclay'i lider olarak atadınız."

"Onun yaptıklarını görseydiniz, siz de onu takım lideri yapardınız." Sessiz kalmaları üzerine devam etmek için kendimi zorladım. "Ona ne tür bir iltimas geçtiğimi bilmek ister misiniz? Onu zorladığım türden. Yapabileceğini bildiğinden daha fazlasını yapmasını istedim. Kendine güvenini arttırdım. Ona, sabah yataktan kalkıp ayaklarını yere bastığında, hayallerini gerçekleştirmek için her şeye sahip olduğunu hatırlattım. Eğer fakülteden beklenen bu değilse, beni bağışlayın ama işinizin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Kağıtlarına bazı notlar alırlar.

"Yıldızlar ekibim," diye bağırıyorum. "Çalışmalarının devam edeceğine dair güvenceye ihtiyacım var."

Dekan, "Bu iddialar ışığında ve üniversiteyi korumak için, komiteye katılımımızı derhal durdurmaktan başka çare göremiyorum" dedi.

"Aldığımız mezun bağışı ne olacak?" Betty bilgisayarından başını kaldırdı ve kaşlarını çatıttı.

"Ne bağışı?"

Bütün gözler koltuğunda kayan dekana çevrilir. "Olivia Barclay'in babası okula bir katkıda bulundu."

Betty, "Fonların Yıldızlar projesiyle ilgili masrafları karşılamak üzere yönlendirilmesini talep etti," diyor.

"Ve siz de onların çabalarına gölge düşürmeye çalışarak karşılık verdiniz?" Sesim ölümcül derecede kısık.

Bunun tek açıklaması, bu fonları öngöröldükleri amaçlar dışında kullanmak istemiş olmasıdır. Bu mantıklı olurdu

-Ekip bir sonraki aşamayı geçemezse, bağışçıya fonların zaten kullanılmış olduğunu söyleyebilirdi.

Olivia'nın babasının maddi sıkıntı içinde olması dışında. Okul harcına bile yardım etmezken takımı nasıl destekleyebilirdi ki?

Kadınlardan biri eğiliyor. "Takım on yıl sonra ilk kez ulusal yarışmalara katılmaya hak kazanmadı mı?"

Başımı salladım. "Önümüzdeki hafta bir gerekçe sunacaklar."

Müdür yardımcısı dudaklarını büzdü. "Dekan, belki de takımın geleceği hakkında herhangi bir karar vermeden önce sürecin bir sonraki adımının nasıl ilerleyeceğini görmek mantıklı olabilir."

Başının belada olduğunu anladı. Ya bana kazık atmak ya da paradan tasarruf etmek için takımı kapatmak istiyor ve keşke nedenini bilseydim.

Bugün için yapamaz.

Bu yarın tekrar denemeyeceği anlamına gelmez.

Beni kapıya kadar geçirdiğinde, duraksama sırası bende. "Babası ne kadar verdi?"

Tereddüt ediyor. "Elli bin."

Elli bin. Bu sayı aklımın bir köşesini tırmalıyor. Telefonuma uzandığımda kapıdan dışarı iki adım atmıştım.

OLIVIA

I Günün son dersinin ortasında Sawyer'ın mesajını aldım.

Tövbekar Pislik: Ekip çalışmalarına devam edebilir. Komitenin soruşturmasını beklerken gözetim altındayım.

Seni görmem gerek.

Tövbekar Pislik: Tate'i görmek için New York'a gidiyorum. Döndüğümde konuşuruz.

İçim burkuldu. Sawyer'ın gelecekteki işiyle ilgili sonuçları düşünmemiştim bile.

Partiden beri konuşacak vaktimiz olmadı. Ona her saniye onu düşündüğümü söylemek istiyorum. Umarım okulda da olsam, zar zor yiyebildiğim bir akşam yemeği de yesem, öğretmenlik de yapsam aklımın onda olduğunu biliyordur.

Son dersimi tamamladıktan sonra ekiple buluşmak üzere kütüphaneye gidiyorum. Gerekçemiz bir hafta sonra teslim edilecek ve

kampüsümüz bunu değiştirecek.

"Madison burada doğayı taklit ederek kuyruk işlevselliğini nasıl tasarladığımızdan bahsediyor. Sonra da devrenin yeni uygulamaları ile ilgili bölüm var... O bölüm nerede?"

Dağınık fotoğrafların ve basılı sayfaların arasından başımı kaldırıp kampüs kütüphanesinde masanın karşısında oturan Royce'a bakıyorum.

Omuz silkiyor, sinirli. "Bölümün nereye gittiğini bilmiyorum. Adam yazacaktı."

Sırt çantasının kayışıyla oynayan Adam'a dönüyorum. "Ben görmedim, bana sen mi gönderdin?"

Cevap vermiyor. Belli ki hala benimle konuşmuyor.

"Belki de Profesör Redmond göndermediği için görmediniz. Gelen kutunuzdaki sık resimleri yüzünden kalabalıklaştırmıştır."

Sawyer'a takımı rayında tutacağımı söyledim. Yargılanan ben değilim, bu da işimin kolay olması gerektiği anlamına geliyor.

Geçtiğimiz kırk sekiz saat içinde, tatilden sonra robotumuzu sergilemek için kullanacağımız tankı inceledim.

Yine de bir şekilde takım dağılıyor.

Yapmayacağız, yemin ederim. Yapabileceğim tek şey buysa, bu grubu bir arada tutacağım. Bunun için çok çalıştık.

"Bu hedef hepimizden daha büyük. Bir araya gelelim ve gerekçeyi gerçekleştirelim." Sawyer'ın nasıl sunum yapılacağını anlattığını düşünüyorum. "Bu, jüriye yarışmacı olduğumuzu göstermek için bir şans."

"Profesör Redmond'ı suçlamayın," diyorum.

"Suçlamıyorum. Seni suçluyorum." Çalışma masalarındaki herkes Adam'ın yüksek sesine bakar.

Bu projeye liderlik ediyordum ve kendime meydan okuma ve yeni şeyler deneme şansı beni heyecanlandırıyordu. Ama şu anda, yüzüm kızarmış ve bunalmış durumdayım.

Royce ağırlığını koyuyor. "Onun senin kız arkadaşın olduğunu anlıyorum ama bu egona yumruk yemekten daha fazlasıysa, o zaman öyle davran."

"Arkamı kolladığın için teşekkürler," diyorum ve Royce'u takip ederek su şişemi doldurmak için çeşmeye gidiyorum.

"Buradaki planın neydi?" diye sorar, dönerek. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayatınız ne kadar cazibeli olursa olsun ya da hangi aileden gelerseniz gelin, sadece iki çıkış yolu vardır. Ya kurbanısınız, ya da geniş bir

ya da öne geçmek için profesörüyle yatan kızsın."

"İkisi de değilim."

Omuz silkiyor. "Profesörüyle birlikte olan ilk öğrenci sen misin sanıyorsun? Bu çok eski bir hikâye. Ve bu hikayenin bitmesinin başka bir yolu yok."

"Tamam, millet. Bu gecelik bu kadar." Lepisteslerimi kapıya doğru yönlendirirken gülümsemeyi toparlamak her zamankinden d a h a zor.

"...açıyor musun?" Tanıdık bir erkek sesi bilincime giriyor.

"Evet, açıyorum. Ya sen?" Daha da tanıdık bir kadın sesi kafamı kaldırmama neden oldu.

Kat bol bir blazer ceket ve etek giymiş, duvara yaslanırken kollarını kavuşturmuş.

Onun yanında Daniel var.

Andy babasına doğru koşarken Kat, "Ah, bu senin olmalı," diyor ve birkaç sert şasi gösteriyor.

Kızlardan biri ciddiyetle, "O tek çocuk," diyor.

Kat, Andy'ye bakıyor. "Yani kısacası, bir yıldız olacaksın."

Kıkırdıyor ama Daniel'in dikkati, merakı ve takdiri arkadaşına kilitlenmiş durumda.

"Hangisi senin?"

"Şu." Beni işaret ediyor ve ben de gülerek onlara doğru geçiyorum. "Daniel, bu benim oda arkadaşım Kat."

"Ev arkadaşısı. Yani..."

"Russell'da. Evet."

İşlemini izlerken yanağımı ısıırıyorum.

Kat, her şeyden habersiz, kolumu tuttu. "H a d i , üstünü değiştir. Jules ve ben seni kaçırıyoruz."

"Ne için?" Talep ediyorum ama söylemiyor.

Beş dakika sonra otobüsteydik. "Bu seksi annenin okul aile birliği toplantısı kıyafeti de ne?" diye sordum.

Oturmadan önce bir kalça patlatıyor. "Bugün sözlü sunumlarımız vardı. Bir terapist olmak istiyorum, bu yüzden rolüme uygun giyineceğimden eminim."

"Ama sen seks terapisti olmak istiyorsun." "O zaman balık ağlarımı alayım."

Beni bir otobüs durağında indirdi ve ben de onu her zamanki barımıza kadar takip ettim. Neredeyse akşam yemeği vakti olmasına rağmen yarıdan fazlası doluydu.

"Hoes Over Brews: All Hoes, No Bros edition."

Jules elinde bir masa ve hediye çantasıyla bekliyor. "Bu ne için?" diye sordum.

"Size ne kadar harika olduğunuzu hatırlatmak için. Seni gördüğümüzü ve sevdiğimizi. Sen her zaman diğer insanlara göz kulak oldun ve şimdi biz de sana göz kulak oluyoruz."

Pembe kağıt mendile uzanıp onu çekiştiriyorum.

Çantanın içinde parmaklarım yumuşak bir kumaşa değiyor.

İç çamaşırı mı? Çıkıyorum, tutuyorum.

"Bu bir kuşak," diyor Kat. "Güzellik kraliçelerinin sahip olduğu türden." "Ama üzerinde 1 Numaralı Oda Arkadaşı yazıyor."

"Sıfır propaganda. Her zaman yanımızda oldunuz. Ne olursa olsun senin için burada olduğumuzu bilmeni istiyoruz," diyor Jules. "Şimdi giy şunu."

Sateni başıma örtüyorum, kendimi gelmiş geçmiş en büyük inek gibi hissediyorum. Ayrıca bu barda onu benden almaya çalışan herkesle dövüşeceğim.

Üniversitenin olması gereken şey bu. Farklı deneyimleri olan insanlar bir araya geliyor ve birbirlerinden öğreniyorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bunda ciddiylim.

Kat, "Zor bir dönem geçirdiğimizi biliyorum ama yanınızdayız," diye vurguluyor. "Tek yapmamız gereken sınavları atlatmak, sonra diğer tarafta tam iki hafta tatilimiz var."

O haklı.

"Hey, o nedir?" Jules'un çantasından çıkan bir kâğıda başımla işaret ediyorum. "Yeni bir tiyatro topluluğu prodüksiyonu için bir senaryo. Seçmeler bir sonraki

hafta."

Onlarla hasret gidermek, Jules'un oyun hakkında konuşmasını dinlemek ve Kat'in deneyler üzerine gülmesi yardımcı oluyor.

"Tatilden döndüğümüzde ikinizin de deneysel denekler olarak projeme katılmanızı istiyorum."

"Beynimi kesemezsin," diyor Jules eşit bir şekilde.

Kat sırtıyor. "Tek yapman gereken bir saatliğine laboratuvara gelmek. Zamanın için yirmi dolar alacaksın. Ne dersin Liv?"

Koltuğumda kayıyorum, bir kolumu sandalyemin arkasına atıyorum.
"Neyi test ediyorsun?"

"Hadi ama, dostluk kandan daha kalındır."

"Bunun bir deyim olduğundan emin değilim. Ama tamam." Dudaklarım seğirdi.

Takımı tırnaklarımla bir arada tutuyorum. Sawyer'ın başı büyük belada. Ama bir hafta sonra, gerekçelendirmeyi yapacağım ve sınavlarım var, sonra hepimiz kış tatiline gireceğiz. Herkes için rahatlama zamanı.

O zamana kadar dayanmak zorundayım.

Ayrıca Sawyer'la partideki itirafından beri konuşma fırsatımız olmadı.

"Seni düşünmeden günü atlatmaya çalışmaktan bıktım."

O gittiğinden beri kalbim bir blenderden geçiyormuş gibi hissediyorum.

Üç saat sonra bardan ayrıldığımızda kendimi rahat hissetmiyorum olabilirim ama kararlıyım. Bu işi çözeceğimi biliyorum ve arkadaşlarım arkamda.

Kampüse giden otobüse biniyoruz ve kampüsü geçip dairemize giderken yıldızlara bakıyorum.

Merdivenlerden yukarı çıktığımızda ve Kat evin kapısı için anahtarlarını ararken, telefonum tekrar titriyor.

Ama bu sefer Sawyer değil. "Bu

da ne..." Yukarı çekiyorum.

"Ne oldu?" Jules yanıma yaklaşarak soruyor.

"Yıldızlar komitesinden bir e-posta. Yarınki sunumumuzun teyidi..."
Sözümü kesiyorum. "Bu bir şaka olmalı."

"Ifrtwsnxtwik?" Kat bir ağız dolusu diş macununun içinden söylüyor. Gözlerini deviriyor ve lavaboya tükürüyor, bir süre sonra geri dönüyor.

"Gelecek hafta olduğunu sanıyordum?"

"Öyle." Çılgınca e-postayı tekrar okudum.

Yerini değiştirmeleri için hiçbir sebep yok. Ama...

E-postada kopyalanan departman yetkilisi Sawyer değil.

"Orospu çocuğu."

OLIVIA

"Livvy tatlım?" Betty, bir elimde çantam ve kahvem, diğerinde anahtarlarımla sabah yediden beri kamp kurduğum dekanlık ofisinin önündeki banka yanaştı. "Ne oldu?

yanlış
mı?"

"Dekanla görüşmem gerek. Dün gece ona e-posta gönderdim ama cevap vermedi." Yarım saat sonra geldiğinde, banktan ayağa fırladım. "Bir hata olmuş. Yıldızlar yarışması sunum tarihimizi değiştirmiş.

bugüne kadar."

"Ah, evet. Onlara ulaştım ve zaman çizelgesinde değişiklik yapılmasını talep ettim. Profesör Redmond soruşturmanın işinize engel olmasını istemedi ve ben de aynı fikirdeyim."

"Ama Profesör Redmond burada değil," diye vurguluyorum. "Gözetmenimiz yok."

"Bir sonraki emre kadar bu görevleri ben devralıyorum."

Gerekçeyi sunmayı hayal ettiğimde gergindim. Bu, ekibimiz için büyük bir önem taşıyor ve gerçekten kazanma şansımız olup olmayacağına zemin hazırlıyor.

Ama bunu hep Sawyer yanımdayken hayal ettim.

Sadece o gitmedi, yerine gelen adam da başarısız olmamızı istiyor.

Dekan saatini kontrol eder. "Öğle yemeğinden hemen sonra sizi sunumda görmek için sabırsızlanıyorum. Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirmekten çekinmeyin."

Yapıştırdığı gülümseme beni perişan ediyor.

Telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım klavyeye çarpıyor.

ACİL bir durum var. Benimle hemen laboratuvarda buluş. Dersi atla. Neye mal olacağı umurumda değil, sadece oraya git.

"Şaka yapıyorsun. Bu bir şaka. Ya da kötü bir rüya," diyor Royce laboratuvara gittiğimde.

"Keşke." Bu sabah kıvırmaya vakit bulamadığım saçlarımı çekiştirerek odada volta atıyorum. "Öğleden sonra birde sunum yapmamız gerekiyor."

"Yapamayız," diye yanıtlıyor Adam.

"Birlikte hareket etmeliyiz," diyorum Adam'a. "Şu anda Sawyer'dan pek hoşlanmıyor olabilirsin" -bu tanıdıklık karşısında irkildi- "ama bu işi doğru yapmamız için bize yardım etti. Eğer bu konuda birlikte hareket edebilirsek, gelecek haftadan sonra ne isterseniz yaparım."

"Ama hazır değiliz," diye belirtiyor Madison. "Ve elimizde hiç görsel yok."

Sunumun botun bir demosunu içermesi gerekiyordu.

Sawyer'a ihtiyacım var. Bizi bu işe o soktu. Bizi o çıkarabilir.

Numarasını çeviriyorum, her çalışında midem bulanıyor.

Hadi, hadi, hadi.

Cevap yok.

Beynimi çalışmaya zorluyorum, odada adımlarken sinapsların ateşlendiğini hissediyorum.

Duvarlardaki fotoğraflar makinelere değil, aya inişe, hastanede gülümseyen bir çocuğa ait.

İşte o zaman tıklar.

"Robota ihtiyacımız yok. Bu neyin mümkün olduğuyla ilgili, değil mi? Onlarla vizyonumuz hakkında konuşabiliriz." Telefonumu çıkardım ve oda arkadaşlarımı aradım. "Jules, Kat, size ihtiyacım var."

Lancaster'a kamyonla gidiyoruz ve bizi içeri sokmak için arka kapı paspasının altındaki anahtarı kullanıyorum.

"Hızlı olmamız gerekiyor," diye vurguluyorum. "Tankın yedek bir güç kaynağı var ama balıklar suyu sirküle edecek pompa olmadan uzun süre dayanamaz."

Yolculuk için tankı güç kaynağından ayırmak zorundayız ve kampüste tekrar bağlayana kadar dakikaları sayıyorum.

Eğer bu balıklar ölürse, bununla başa çıkamam.

Tasarım laboratuvarında fişe taktığımızda pompa çalışıp yüzeye kabarcıklar gönderene kadar nefes almıyorum. Siyah hayalet bıçak balığı tankın arka tarafındaki yosunların arasından dışarı bakıyor.

Parmaklarım Sawyer'ın numarasını çevirmek için kaşınıyor ama Madison düşüncelerimi bölüyor.

"Bunu yapmak zorundayız. Şimdi."

Sunum Betty'nin yardımıyla laboratuvarda hazırlanır, üç jüri üyesinin video görüntüleri tavandan indirilen dev ekrana yayılır.

Dekan kollarını kavuşturmuş köşeden izliyor. Sunumumuzu zihnimde gözden geçiriyorum.

Yorumlarıma başlamadan önce kolyemi avucumun içinde sıkıyorum.

"Çoğu mühendislik etrafımızdaki dünyayı fethetmekle ilgilidir. Bu yüzden

Tekerleğin, ateşin ve avlanmak için kullanılan aletlerin ortaya çıkışından mikroçipe kadar, doğadan daha iyi olmaya çalıştık. Bu daha kolay bir yol - sorgulamasak bile kârlı.

"Ama ölümü durduramayız, herkesi yoksulluktan kurtaramayız. Hâlâ insanız," diye vurguluyorum. "Peki dünyayı fethetmeye çalışırken neyi kaçıırıyoruz? Onu anlama şansını kaçıırıyoruz. Onun bir parçası olarak, onunla birlikte var olmayı."

Tankın yanına gidiyorum.

"Okyanuslar dünya yüzeyinin yüzde yetmişini kaplar. Yaşamla doludurlar, karadakinden daha fazla tür ve inanılmaz bir çeşitlilik vardır. Balıkları ele alalım. Hafızaları olduğunu gösteren araştırmalar var. Sosyal olduklarını. Müziği bile tanıyorlar. Etrafımızdaki dünya hakkında bilgi edinmezsek, onu derinden değiştirecek ve tüm bu bilgileri sonsuza dek kaybedeceğiz.

"Projelerin çoğunun ticari olarak uygulanabilir teknolojilerle ilgili olduğunu anlıyorum. Ancak teknoloji fethetmekle değil, öğrenmekle ilgilidir. Etrafımızdaki sistemlerle birlikte çalışmaktır, onları ezmek değil. Biz de bunu inşa etmek istiyoruz. Bu ekosistemlere zarar veren değil, yardımcı olan bir robot."

Sunumumuzu bitiriyoruz ve jüri bizi sorguya çekiyor. Mükemmel değil ama kendimi canlı ve özgür hissediyorum.

Sonra, sanki Sawyer'ı orada görmeyi bekliyormuş gibi kapıya doğru bir bakış attım çünkü onsuz böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

Ama orada değil.

O gece Omega'ların evine doğru yürürken Kat kolunu boynuma dolayarak, "Onu mahvettin," diye beni bilgilendiriyor.

"Ben o kadar ileri gitmezdim."

Madison yanıma gelerek, "O yaptı," diyor. "Bundan sonra bizi geri çevirmeleri mümkün değil."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Jüriden geri bildirim alıyoruz. Eğer onaylarsa, projemizin inşasına yardımcı olmak için ekstra fon alıyoruz."

"Tank için ihtiyacımız olacak," diye ekliyorum. "Ve robotu yüzdürmek için." İçeri giriyoruz, parti zaten tüm hızıyla devam ediyor.

"Ne oldu?" Madison yüzünü buruştururken onu dürtüklüyorum.

"Buraya son geldiğimizde o videoyu oynatmıştım." "Evet, oldukça baktandı."

İç çekiyor. "Profesörümüzü becerdin. Ödeştik."

Kardeşlerin bir fiçiden bardaklara doldurduğu mutfağa doğru ilerliyorum. "Ama ben asla kimseyi incitmek ya da bir şeyleri mahvetmek istemedim. Sen tam olarak bunu yapmaya çalışıyordun."

Bir fincan alıp ona uzatıyorum.

"Bu benim fikrim değildi," diyor onu alırken.

Elime ikinci bir fincan tutuşturuluyor ama benim dikkatim Madison'da. "Kimin fincanıydı?"

Adam'ın bir grup adamla birlikte olduğu odaya bakıyor.

Donup kaldım, fincan elimde eğildi. "Hayır."

"Videoyu nasıl aldığımı sanıyorsun? Arkadaşlarından biri çekti."

Beni yıkmak, zayıf ve savunmasız hale getirmek istiyordu.

Sawyer'a yaptığım şey yanlıştı, ama bu tür bir arkadan bıçaklama kabul edilebilir mi?

Kalabalığı yararak eski sevgilime ulaştım ve cebinden telefonunu aldım.

"Hey. Ne yapıyorsun?"

Şifre her zaman sahip olduğu şifrenin aynısı; Knicks'in NBA şampiyonluğunu kazandığı son gün, ay ve yıl ve ikimiz de doğmadan çok önce.

Fotoğrafları arasında gezinirken midemi bulandıran çok şey var. Ama aradığım videoyu buluyorum, Velvet'ten bir gece öncesine ait.

"Bu videoyu sen çektin." Sesim suçlamayla titriyor. "Öyle bir şey değil. Çocuklardan biri çekti."

"Ve o da sana gönderdi. Sen de postalaması için Madison'a verdin."

Çenesi bükülür. "Liv, hadi ama. İnsanlar sana zor anlar yaşatırsa, birlikte olduğumuz zamanların daha iyi olduğunu fark edersin diye düşündüm."

"Bana yalan söyleyen ve beni aldatan biriyle birlikteyken daha mı iyiydi?" Telefona doğru hamle yaptı, askı yüzünden hâlâ eli kolu bağlıydı ve ben cihazı ondan uzak tuttum. "İnanılmazsın. Senin için kötü hissettiğime inanamıyorum."

Kalabalığın arasından kapıya doğru ilerliyorum.

Adam'ın ailelerimizi ve uyum sağlama baskısını anlamasını her zaman takdir ettim ve entrikaların ve manipülasyonların onun üzerinden akıp gitmesine hayran kaldım.

Ama belli ki sürekli not alıyormuş.

Verandaya çıkarken telefonum cebime atlıyor.

Çağrı ekranındaki isim kalbimi hoplatıyor. Adam'ın arkamda olmadığından emin olmak için boynumu eğerken, "Merhaba," diye cevap veriyorum nefes nefese. "Neredesin?"

"Kasabaya dönüyorum." Sesi

o kadar tanıdık ki, içim acıyor.

Aramızda çözülmemiş şeyler var ama onu görmek istiyorum, kollarına atılmak ve üzerime eğildiğinde saçlarının alnımı gıdıkladığını hissetmek istiyorum.

"Seni görmem gerek." Onun sözleriyle göğsümdeki düğüm gevşiyor, nefesim kesiliyor.

Kardeşlik partisinin etrafına bakıyorum. "Omega evinin dışındayım. Kutlama yapıyoruz," diye düzeltiyorum, "kutlama **y a p ı y o r u z** . Yarım saat içinde senin evinde olabilirim."

Telefonu kapatıyor ve ben çenem beton yürüyüş yolunda, ayakta kalakalıyorum. Yolun karşısına bakıp bir kez daha baktım.

Arabası orada.

"Ne halt e d i y o r s u n sen?" Adam bir anda ortaya çıkarak talepte bulunur.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Haklıydın. Geri alamayacağın bazı hatalar vardır. Bazılarını da aynı şekilde tekrar yaparım."

Telefonunu ona fırlattım. Telefona doğru hamle yapıyor, dönüyor ve yaralı kolunun üzerine düşüyor.

Ben buralarda takılmam.

Sawyer şoförün camını indiriyor ve ben de onu karşılamak için caddenin karşısına koşuyorum. Saçları yüzünün etrafında dağınık ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Sert ağzı büzülmüş ama gözleri benimkilere kilitlendiğinde sıcıyor, elleri direksiyonu kavlıyor.

"Atla."

İçimde adrenalin yükseliyor ve kaputun etrafından dolanıp omzumun üzerinden partiye son bir kez bakıyorum. Bir düzine insan çimenlerin üzerinde durmuş bana bakıyor ve işaret ediyor. Adam çenesi düşük bir şekilde yerde yatıyor.

Ben içeri geçerken Sawyer, "Umarım günün benimkinden daha iyi geçmiştir," diyor.

Camımı indirip yolcu tarafındaki aynayı ayarlıyorum. "Herkes beni ilerlemek için profesörümle yatmakla suçladı."

"Peki ya sen?"

Çantamdaki dudak parlatıcısına uzanıyorum, sürüyorum, sonra parlatıcıyı tekrar kapatıyorum ve bir kenara koyuyorum. "Öne geçmek için değil."

"O zaman neden?"

Caddede hızlanıyor, Mercedes güç ve zarafetin birleşimiyle yolu yırtarcasına ilerliyor.

"Çünkü onunla olmadığım her saniye, hayat olabileceği kadar iyi değil."

Sawyer derin bir nefes veriyor ve ben onun profiline bakıyorum. Eğer dünyada daha güzel bir adam varsa, onunla hiç tanışmadım. Onun kokusuyla ve yakınlığımızla kafayı buluyorum.

Ancak bir sonraki sözleri onunla barışma düşüncelerini durdurur.

"Babamdan aldığınız elli bin doları Russell'ın mühendislik bölümüne vermişsiniz."

Çantamın askısıyla oynuyorum, karnım sıkışıyor. "Sürpriz...?"

"Düşüncesizceydi ve bunu arkamdan yapmak ikiyüzlülüktü."

"Hangisine kızdığını anlayamıyorum." "İkisine de," diye homurdanıyor.

"Bu benim kendim için verdiğim bir karardı. Bu projeyi kaybetmek istemiyordum," diye devam ediyorum tanıdık mahalleler geçerken.

Evine vardığımızda, çimenlerin üzerindeki SATILDI tabelası dikkatimi çekiyor. "Bu tabela da neyin nesi?"

"Bu sabah bir teklif kabul ettim."

Vay be.

"Kış tatilinden sonra döndüğünüzde nerede yaşayacaksınız..." Sözümü k e s i y o r u m , çünkü ben bir aptalım.

Olgun olmak, kendi kararlarımı vermek ve geleceğimi düşünmek istediğim onca zaman boyunca bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım. Gerçekten anlamadım.

Ama öyle.

"Geri gelmiyorsun."

Koyu renk gözleri benimkileri arıyor. "Hayır."

Karnım ayaklarımın arasına düşüyor, yeryüzü eğiliyor.

Hasta olmak istiyorum. Ya da çılgılık atmak. Ya da o korkunç tabelayı görmeden önceki saniyeye kadar geri sarmak, dünyanın yıkıldığı ama hala birbirimize sahip olduğumuz ana kadar.

O beni yakalayamadan kapıdan çıktım.

"Olivia..."

Merdivenlere doğru yürüyorum, nereye gittiğimden emin değilim ama hareketsiz durmak imkansız.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve Sawyer'ın bu sonbaharda çıplak elleriyle yaptığı sağlam verandaya çöküyorum.

Sessizce yanıma oturuyor ve beni kollarına çekiyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Gelecek hafta."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

Onsuz var olmayı düşünemediğim için nefret ediyorum. Beni hayattan daha fazlasını isteyen bir insan haline getirmesinden nefret ediyorum ve şimdi çekip gidiyor ve ben bunu nerede bulacağımı bilmiyorum.

Çenemi kaldırıyor, yüzümü iri elleriyle kavırıyor ve sulu bakışlarını kendisine çevirmeye zorluyor. "Benimle New York'a gel."

İnançsızlık beni çarptı. Yüzünü arıyorum, çünkü bunu söylemiş olmasına imkân yok. "Ciddi misin sen?"

"Transfer okulları. Notların iyi, seni NYU'ya sokabiliriz. Hatta belki Columbia'ya bile. Bunların hiçbiri seni takip etmeyecek."

Ciğerlerim patlayacağımı düşünene kadar genişliyor. Bir rüya gibi, gelecek gözlerimin ardında kendini resmediyor. "Sen gerçekten delisin."

"Yeniden başlayacağız. Şehirde bir yer bulabiliriz. Kaptan Jack'i ve o lanet balıkların her birini getirin. Senin için dans edecek bir yer buluruz. Bana istediğini söyle."

"İstiyorum," diye fısıldıyorum. "Her şeyden çok."

"Güzel. Çünkü sensiz uyanmak istemiyorum." Beni kucağına çekti ve ağzımı kendi ağzına hapsetti.

O ateş ve sıcaklık, hayatım boyunca arzuladığım kabul ve hayranlık.
Bu duyguları yaşadktan sonra arzumun azalacağını düşünmüştüm.
Bunun yerine, daha da güçlendi.
İstenmek istiyorum.
Bana ihtiyaç
duyulmasına
ihtiyacım var.
Kendimin mükemmel bir versiyonu değil, bu gerçek, ham versiyonu.
*Ama arkadaşlarımı
bırakacaktım. Okulumdan.
Yıldızlar yarışması...*
Düşünceleri uzaklaştırıyorum ve onu geri öpüyorum.

SAWYER

"W

"Babamın eşyalarını Goodwill'e götürmek üzere kutulara yerleştirmeyi bitirdiğimde Daniel "Seni buralarda özleyeceğiz" dedi.

Birkaç eşya, gönderilmek üzere ayrı yığınlar halinde etiketlendi

akademik meslektaşları.

"Bunu atlatacaksın. İnsanlar gider."

"Bu berbat olmadığı anlamına gelmez." Daniel sırtımı sıvazladı. "İrtibatta kal, tamam mı? Yoksa şehre gelir ve seni avlarım."

Kapı çalınır ve Betty'yi görmek için kapıyı iter.

"Hatırlamak için ona ait bir şey hoşuna gider diye düşündüm." Geri çekiliyorum ve salondaki masanın üzerinde, elma kâsesinin yanında duran bir yığın eşyayı işaret ediyorum. "Bunlar onun ofisinden. En sevdiği kitaplar. Kol düğmeleri. Sana onu ne düşündürür bilmiyorum."

İşiliyor. "Çok tatlısın. Hatırlamak için bir şeylere ihtiyacım yok. O benim kalbimde."

Akvaryuma geçerken bunu ters çeviriyorum.

Ekip bunu demoları için ödünç almıştı ve masanın üzerinde ortalanmamıştı. Diz çöküp ayarladım ve altta bir parça bant buldum.

Olivia Barclay için.

"Onlara sahip olmasını istedi," diye mırıldandım. "Neymiş o?"

Başımı sallıyorum.

Kaptan Jack arka tarafta, en sevdiği yosunların arasında gizleniyor. Parlak palyaço balıkları berrak suyu süslüyor.

New York'a göndermek biraz zahmetli olacak ama bir yolunu buluruz.
Olivia'yı güldürdüğü için getirdiğime eminim.

Ve beni gülümsetiyor.

Benimle geleceğine hâlâ inanamıyorum. Russell U beni bırakıyor olabilir ama onlara ihtiyacım yok.

Suyun üstünde birkaç santim uzunluğunda bir şekil dikkatimi
çekiyor. Tek bir mavi balık.

Göbek yukarı.

Midem bulanıyor. Öğrenciler tankı sunum için kampüse götürdükten sonra olmuş olmalı.

"Baban hatalar yaptı," diye söze girdi Betty, fark etmeden. "Özellikle de sen söz konusu olduğunda."

Dikkatimi tekrar ona vermeye zorluyorum. "Beni neden yanına aldığını bilmiyorum. Her fırsatta çatıştık."

"Eminim o kadar da kötü değildir."

"Ayrıldığım gece beni dekanın kariyerini mahvetmekle suçladı. Asla kendim için bir şey yapamayacağımı söyledi. Haklı olabileceğinden korkuyordum."

Betty iç çeker. "O bir hata yaptı, Sawyer. Ne zaman çizginin dışına çıksan, bunun kendi hatası olduğuna yemin etti. Senin dünyaya çıkıp kendi yolunu çizmeni izledi ve yanıldığını anladı. Kuralları çiğnemiyeceğunuz, güzel bir şey yaratıyordunuz" diye devam ediyor. "Ama onların en iyi olmaları için zor zamanlardan geçmemiz gerekiyor."

Belki de bir anlamı vardır.

Karanlık aydınlığı doğurur.

Çirkinlik güzelliği ortaya çıkarır.

Zalimlik bize nezaketin armağanını gösterir.

"Üst katta giremediğim bir dosya çekmecesine var. Şifrenin ne olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Doğum gününü, kiralandığı tarihi, adresi, aklıma gelen her şeyi denedim."

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu dene." Bir kâğıda altı rakamdan oluşan bir dizi yazıyor. "Birkaç saat içinde disiplin komitesi toplantısında görüşürüz."

Onu dışarıda gördüğümde karın kaslarım gerildi.

Balığı akvaryumdan çıkarıp sifonu çekerken numarayı ezberliyorum - benim için anlamsız -.

Sonra merdivenlerden babamın ofisine çıkıyorum ve dosya dolabına gidip Betty'nin önerdiği şifreyi deniyorum.

İşe yarıyor.

Kağıt ve elektronik eşyalarla dolu olan ofisinin geri kalanının aksine, burada sadece birkaç ince dosya var.

İlki evlat edinme kurumundan.

Üstteki mektup ondan, onlara hitaben yazılmış.

...acele karar...

...tamamen uygunsuz...

...olası bir başarılı sonuç yok...

Mektubu yere bıraktım, hissizleşmişim.

Beni geri göndermeye çalıştı. Beni yanına aldıktan sonra, beni azarlamakla ve görmezden gelmekle kalmadı. Başımı sokacak bir çatı veren adam gitmemi istedi.

Tıpkı hayatımdaki diğer herkes gibi.

Cherry: Buluşabilir miyiz?

Sawyer: Disiplin komitesini görmeden önce birkaç dakikam var.

Asansörden indiğimde onu koyu renk kot pantolonu ve siyah botlarıyla koridorda beklerken görüyorum, saçları ceketinin omuzlarına dökülmüş.

Kalbim onun varlığıyla tekmeliyor. O bir öğrenci değil. O bir kadın, bir hayal ve sahip olabileceğime inanmama asla izin vermediğim bir hayatın her şansı.

Ve o benim.

"Hey."

"Merhaba."

Onu kendime doğru çekmeme izin veriyor, dudakları benimkilerin altında yumuşacık.

Mektup kafamı karıştırdı ama o bunu düzeltebilir. Sahip olduğu güce inanıyorum.

"Sana göstermem gereken bir şey var." Telefonunu çıkarıp uzatıyor.

"Gerekçe geri bildirimimiz."

Sevgili Russell U ekibi, tasarım ve ekolojiye olan bağlılığınızdan çok etkilendik. Size yirmi bin dolar burs veriyoruz.

ve sizi bir sonraki tura devam etmeye davet ediyor.

Gülüştü inanılır gibi değil. "Buna inanabiliyor musun?"

Olivia parmak uçlarına basarak kollarını boynuma doluyor.

O da benim onu gördüğüm için heyecanlandığım gibi heyecanlanıyor, ama onu uçuran benim varlığım değil.

E-posta.

İçimden bir buz şeridi geçiyor, görmezden gelmek istediğim ama yapamadığım bir uyarı.

Ondan bir saniye önce geri

çekiliyorum. "New York'a

gelmiyorsun."

Yüzü düşüyor ve daha kelimeleri oluşturmada cevapım yüzünden okunuyor. "Yapamam."

Bu içime saplanan bir mızrak. Geçtiğimiz haftalarda görmeme izin verdiğim, en başta asla izin vermemem gereken rüyaların sonu.

"Adam yüzünden mi? Madison yüzünden mi? Royce yüzünden mi? Bu okul yüzünden mi? Ona ne borcun var? Bizi öğrendikleri anda sana sırt çevirdiler."

Kara kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Bunu sürdürmek istiyorum. Bana kimseye yaslanmamayı, kendi başıma ayakta durmayı öğrettin. Yapmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Sikeyim.

Haksız değil ama babamdan gelen mektup aklıma geliyor.

...acele karar...

...tamamen uygunsuz...

...olası bir başarılı sonuç yok...

Önünde koca bir gelecek var ve ben o değilim.

"Sawyer, bana öyle bakma. Lütfen," diye fısıldar. "Bu son olmak zorunda değil-"

"Bu son değil." Kaşları kalkıyor ama ben devam ediyorum. "Çünkü bir başlangıç yoktu. Seni istedim çünkü sana sahip olamazdım. Bu duvarların ötesinde işe yaramazdı."

Şok içinde geri çekilir. "Ciddi olamazsın."

"Biliyorum. Bunu anlamama yardım ettin. Sana sattığım şeyin aynısına ben de kapıldım. Özgürlük, başkasının ellerinde. Anarşi. Bir noktada, bu şeylerin sabit olmadığını unuttum."

"Sakın söyleme," diye fısıldıyor, duyguları sesini boğuyor. Bana doğru uzanıyor ve ben elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum.

Eğer bana dokunursa, patlarım.

Kendini ifade etmekte özgür olmasını istedim ve o da bunu yapıyor - ama bunu ailesine, boktan eski sevgilisine değil, bana yapıyor. Bana ne istediğini söylüyor ama ben ona veremiyorum.

Çok fena acıyor.

Annemin gitmesinden daha kötü.

Babamın beni kapıdan çıkarken izlemesinden daha kötü.

Kendi ortağımın benim yerime yalancı bir kıza inanmasından daha kötü.

Çünkü gözlerinde beni önemsedığını görebiliyorum. Beni istiyor. Ama bu yeterli değil.

Bunu daha çok istiyor.

Bakışlarım ayak parmaklarından dudaklarına kadar onun üzerinde geziniyor. "Çok güzelsin. Olgunsun. Bağımlılık yapıcı. Bir kez tadına bakınca, daha fazlasını istedim. Ben kendini inkar eden bir adam değilim. Ama en açgözlü hayvan bile sonunda doyuma ulaşır."

Gözleri benimkilerde serinliyor, sanki içime, içime bakıyor. "Sen bir hayvan değilsin. Sen bir insansın. Ama bir hayvan bile gerçekten ihtiyaç duymadığı bir şeyi yeterince alamaz."

"Anlamı?"

"Aşkı arzuluyorsunuz ama adını koyamıyorsunuz, isteyemiyorsunuz ve kapınızı çaldığında onu geri çeviriyorsunuz çünkü bir kez içeri aldığınızda gecenin bir vakti kaçıp gitmesinden korkuyorsunuz."

Sözleri tenime, ruhuma işliyor.

Onu

kaybediyorum

. Hayır.

Hayır, yapmayacağım.

Bu sefer, ben-

"Profesör Redmond." Kapı açılır ve Betty dışarı bakar. "Sizin için hazırlar."

Olivia'ya sırtımı dönüp odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Dr. Redmond," diye başlıyor müdür yardımcısı. "Bu toplantıya katılma davetimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Bunun bir davetten çok bir talep olduğunu düşündüm."

Betty bana şaka yapmamamı söyleyen bir bakış fırlattı.

"Davanızla ilgili bir karara vardık ve..." Dışarıda bir ses var.

Üyelerden biri dışarıdakilere kesmelerini söylemek için kapıya gider ama Royce içeri girer, onu Adam ve Madison takip eder. Olivia onları takip ediyor.

Royce fakülteye dönüp telefonunu kaldırıyor. "Yarışmanın final turuna kaldık. Russell U tarihinde böyle bir şey hiç olmamıştı." "Bunu hak ettiniz.

Ama kutlamaların başka bir yere taşınması gerekiyor." Başım la ürkmüş akademisyenlerin masasında.

Royce bana bakan bir sonraki kişi oldu. "Bize yardım ettin. Sen burada olmazsan bizi kiminle baş başa bırakacaklar?"

"Taahhüdü yerine getirmesi için başka bir öğretim üyesiyle konuştum bile. Dr. Greene."

"Dr. Greene seksen yaşında," diye ağzından geçiriyor Adam.

Madison başını sallar. "Kalmanı istiyoruz. Gitmene izin vermeyeceğiz."

"Biz de kararımızı vermek üzereydik," diyor kadın sert bir şekilde. "Hepinizin gitmesi gerekiyor."

"Eğer gitmemi istiyorsanız, bunu öğrencilerimin önünde söyleyebilirsiniz."

Kaşlarını çattı. "İyi. Profesör Redmond, bir öğrenciyle yaşadığınız ilişki tedbirsiz ve etik dışı. Ancak öğrenci reşit olduğu için yasadışı bir durum söz konusu değil. Ayrıca... bunun diğer öğrencilerinizi haksız yere etkilediğine dair hiçbir kanıt bulamadık. Hatta söz konusu öğrenciler sizin adınıza destek mektupları yazdılar."

Kafam bir anda öğrencilerime, sonra da yöneticilere dönüyor. Böyle olmasını beklemiyordum.

"Gelecek dönem Russell'da kalmanızı istiyoruz." Yemin ederim yanlış duydum.

Beni burada istemelerine imkan yok.

"Ç o k şükür," diye geveliyor Royce. Madison'ın nefesi kesiliyor ve Adam bile rahatlamış görünüyor.

Olivia'nın gözleri umutla ve beni içten içe tehdit eden duygularla açılıyor. Bir şansımız var.

Bu işi başarabiliriz.

Ben buradayım ve o da burada. Beni en iyi ve en kötü halimle gören kadın.

Buradan çıkar çıkmaz, işleri yoluna koyacağız.

Müdür yardımcısı koltuğundan kalktı. "Profesör Redmond ve Bayan Barclay dışındaki herkes lütfen odayı terk edebilir mi?"

Madison, Royce ve Adam koridora yönelir. Kapı arkalarından kapandığında oda sessizleşir.

Mühendislik dekanı boğazını temizliyor. Ama baktığı ben değilim.
-Bu Olivia.

"Bu sabah ailenle konuştum. Endişeli bir ebeveyn olarak ve özellikle de departmana verdiği destekten dolayı onları durumunuzdan haberdar etmek istedim. Mesele şu ki, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu."

Olivia yanımda geriliyor.

Bedenlerimiz tarafından gizlenen parmaklarım onunkileri arkasından geçirmek için kaşınıyor, ama o çok uzakta.

"Olivia Barclay," diye başlıyor dekan, "fakülte anahtar kartının bir kopyasını bulundurmak ve bir mezun bağışı hakkında yalan söylemek de dahil olmak üzere davranışlarınız nedeniyle Russell Üniversitesi artık bu kuruma devam edemeyeceğinize karar verdi. Bu nedenle okuldan atılıyorsunuz."

Collide'ı okuduğunuz için teşekkürler!

Olivia'nın geleceği parmaklarının ucundan koparıldığında, o ve Sawyer olasılıklara meydan okuyup gelecekleri için savaşabilecekler mi?

SİMDİ TALEP SİPARİŞ EDİN >

Piper'ın Bültenine Kaydolun >

Özel içerikler alın ve haberlerden ilk siz haberdar olun. Ayrıca, anında Olivia ile ilk buluşmasını anlatan seksi Sawyer POV bonus bölümünü alın!

COLLIDE'ı beğendiyseniz, bu kitabı aldığınız her yerde kısa bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum.

Yorumlar, bağımsız yazarları (ben de dahil!) desteklemenin ve okuyucuların sevecekleri yeni kitaplar bulmalarına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir.

Teşekkür

ederim! xoxo

Piper

PIPER LAWSON'UN KİTAPLARI

OFF-LIMITS SERİSİ

Crave

Collide

İddia

DÜŞMANLAR SERİSİ

Güzel Düşman

Güzel Günahlar

Güzel Yıkım Güzel

Kurtuluş

RIVALS SERİSİ

Aşk Notları

Yalancılar İçin Bir Aşk

Sarkısı Asiler İçin Bir

Aşk Sarkısı

Hayalperestler İçin Bir Aşk

Sarkısı Her Zaman İçin Bir

Aşk Sarkısı

WICKED SERİSİ

İyi Kız Kötü

Kız Kötü Kız

Forever Wicked

MODERN ROMANTİZM SERİSİ

Kolay Aşk

Kötü Aşk

Çarpık Aşk

OYUN SERİSİ

OYUN

NSFW

YÜKSELİŞ

TRAVESTİ SERİSİ

Okullu

Soyulmuş

Mühürlü

Stil

Memnuniye

t

TEŞEKKÜRLER

Sawyer ve Liv'in hikâyesi beni hiç beklemediğim bir yolculuğa çıkardı. Onların dünyasının derinliklerine inmenin her saniyesini çok sevdim.

Nasıl oluyor da onların iniş ve çıkışları üniversitenin ilk yıllarını aşyormuş gibi hissettirirken aynı zamanda o dönemin mükemmel bir örneği olabiliyor? Hiçbir fikrim yok. Ama benim için o kadar gerçek ve içgüdüsel ki, başka türlü olmasını istemezdim.

Collide, ARC ekibim de dahil olmak üzere harika okuyucularımın desteği olmadan gerçekleşemezdi. Siz hanımlar bana sonsuz bir coşku, amigoluk yapıyor ve kitabın yayılmasına yardımcı oluyorsunuz. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Tal, Suzanne ve Tina'ya dürüst (ve zamanında!) geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Becca, kafamdaki karakterleri benden daha iyi tanıdığın için teşekkür ederim. Erica, cilaladığın, amigoluk yaptığın ve tüm küçük şeyleri yakaladığın için teşekkür ederim.

Mükemmel görüntü için teşekkürler Regina. Dani'ye de bilgece tavsiyelerin ve öykülerimin benim gibi onları el üstünde tutacak okurlara ulaşmasına yardımcı olduğun için.

Ve Annette Brignac ve Michelle Clay... Sizden önce bir cümleyi nasıl yayınladım bilmiyorum. Beni asla bırakma.

Hepinize y¼rekten teœekk¼r ederim. Yazarlık hayatının en g¼zel yanı, içinde SİZİN olmanızdır.

Her zaman

sevgiler, Piper

YAZAR HAKKINDA

Piper Lawson, Wall Street Journal ve USA Today'in çok satan zeki ve ateşli aşk romanları yazarıdır.

Hayallerinin peşinden giden kadınlar (korkutucu olanları bile), kirli sırlarınızı bilen (ve yine de sizi seven) en iyi arkadaşlar ve aşık olacağınız karmaşık kahramanlar (özellikle onlarla konuştuktan sonra) hakkında yazıyor. Zeka mı kas gücü mü? Size asla seçim yaptırmayacak.

Piper uzun boylu, esmer ve zeki kocasıyla birlikte Kanada'da yaşıyor. Fıstık ezmesinin bir protein olduğuna, pembe altının nötr olduğuna ve aşkın HER ZAMAN cevap olduğuna inanıyor.

Sizden haber almayı seviyorum! Beni burada bulabilirsiniz:

[Interwebs→www.piperlawsonbooks.com](http://www.piperlawsonbooks.com)

[Newsletter→www.piperlawsonbooks.com/subscribe](http://www.piperlawsonbooks.com/subscribe)

[Facebook→www.facebook.com/piperlawsonbooks](http://www.facebook.com/piperlawsonbooks)

[Instagram→www.instagram.com/piperlawsonbooks](http://www.instagram.com/piperlawsonbooks)

[Goodreads→www.goodreads.com/author/show/13680088](http://www.goodreads.com/author/show/13680088)

Telif hakkı 2021 Piper Lawson Books İçerik

düzenleme Becca Mysoor
Erica Russikoff tarafından satır ve metin düzenlemesi
Kapak fotoğrafı Regina Wamba'ya ait

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya yerlere yapılan atıflar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir benzerlik gerçek olaylar ya da kişiler, yaşayan ya da ölmüş, tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz.